

கடலில்
கலந்தது
கண்ணீர்

எஸ்.வி.தம்பையா

அக்ஷி
பெண்ணியாள்
அவந்திட்டு

பெண் அகியாள்

பெண். அகியாள்
18 | 3 | 34

சிவசுந்தரி

செய்து கொடுத்த

பெருமை

செய்து கொடுத்த

செய்து கொடுத்த

42/8/81

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

எஸ். வி. தம்பையா

‘அம்பிகா இல்லம்’
அச்செழு,
நீர்வேலி.

முதற்பதிப்பு: 1984 ஜனவரி.
உரிமைப் பதிவு

எஸ். வி. தம்பையா
'அம்பிகா இல்லம்'
அச்செழு
நீர்வேலி.

விலை: ரூபா 10.00

அச்சிட்டோர்: மயூரன் அச்சகம்.
47, பிரப்பங்குளம் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

சமர்ப்பணம்

காலம் சென்ற என் அன்புத்
தந்தை சி. வீரகத்தி அவர்
கட்கும், வாழும் அருமைத்
தாயார் சின்னாச்சி

அவர்கட்கும்

கதையின் கதை

1950-ம் ஆண்டு தொழிலின் நிமித்தம் மலேசியா சென்ற நான் பொருளீட்டுவதில் மட்டும் கவனம் செலுத்தாது தமிழைப் பயிலவும் சங்க இலக்கியங்களைக் கற்பதிலும் தீராத வேட்கை கொண்டேன். அதன் பயன் ஓரளவு எழுதும் ஆற்றல் ஏற்பட்டது.

சிறுகதைகள் எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் சில வருடங்கள் எடுத்த விடா முயற்சியின் பயனால், 1956-ல் “மழலைச் சிரிப்பு” என்ற எனது முதற்கதை சிங்கப்பூர் தமிழ் முரசில் வெளியாயிற்று. இதன் ஆசிரியர் “தமிழ் வேள்” அமரர் கோ. சாரங்கபாணி அவர்கள் அளித்த ஊக்கம் என்றும் மறக்கமுடியாதது. இதனையடுத்து “பட்ட மரம்”, “அணைந்த விளக்கு” ஆகியனவும் அதே பத்திரிகையில் வெளியானது.

“திருந்து”, “அடபாவி”, “கடலில் கலந்தது கண்ணீர்” ஆகியன கோலா லம்பூர் தமிழ் நேசனில் பிரசுரமாகியது. “கடிதக் காதலி” பொன்னி மாத சஞ்சிகையில் வெளியாயிற்று.

1960-ல் இலங்கை வந்தடைந்தேன். 1963-ல் யாழ்ப்பாணத்துச் சூழலை அடிப்படையாக வைத்து “வழி பிறந்தது”, “குடிகெடுக்கும் குடி”, “மணி ஓசை” ஆகியவற்றை எழுதினேன். அவை தினகரனில் வெளியாயிற்று.

1965-ல் பொன்னி ஆசிரியர் நண்பர் ந. தியாகராசன் அவர்கள் எனது சிறுகதை தொகுப்புகளை வெளியிட முன்வந்து என்கதைகளைக் கேட்டிருந்தார். அதன்படி கதைகள் யாவும் அவருக்கு வைத்தேன். பொன்னியில், எனது சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவருவதாக விளம்பரம் செய்யப்பட்டது. பின் தவிர்க்க முடியாத

கதையின் கதை

காரணங்களினால் புத்தகம் வெளிவராது போயிற்று. பொன்னியும் வெளிவராமல் நின்றுவிட்டது. எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் இக்கதைகளுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று அறிய முடியாது போயிற்று.

அண்மையில் 1983 மார்ச்சில் திரும்பவும் மலேசியா சென்றேன். இடைவிடா முயற்சியின் பின் இக்கதைகள் என் கைக்குக் கிட்டிற்று. 18 ஆண்டுகளுக்குப் பின் பவத்திரமாக இக்கதைகள் எனக்குத் தந்ததற்காக நண்பர் ந. தியாகராசனுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவர் தராதுவிட்டால் இக்கதைத் தொகுப்பே வெளிவந்திருக்காது.

பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளால் எழுத்துத் துறையிலிருந்து சற்று விலகியிருந்த எனக்கு, மல்லிகை ஆசிரியர் திரு டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் தூண்டுதலாலும், காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் அவர்களின் விடாமுயற்சியாலும் இந்நூல் உங்கள் கரங்களில் தவழுகிறது.

நான் வாழ்ந்த சூழலில் என்னைப் பாதித்த மனதை உறுத்திய, சம்பவங்களை அந்த அந்த கால சூழலுக்கேற்ப ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதத்தில் பரிட்சார்த்தமாகவே எழுதியுள்ளேன்.

அன்று எழுதிய எல்லாமே இன்று எனக்கு உடன்பாடு என்று சொல்ல முடியாவிடினும், அந்த அந்த காலகட்டத்தில் எழுதியது அப்படியே இருக்கட்டும் என்பதால் எவ்வித மாற்றமும் செய்யாது விட்டுள்ளேன். இது என் சிறுபிள்ளை வேளாண்மை. இப்போது உங்கள் கரங்களுக்கு வந்திருக்கிறது. இதைப்பற்றிய அபிப்பிராயம் நீங்கள்தான் கூறவேண்டும்.

எஸ். வி. தம்பையா

இந்நூலுக்கு முன்னுரை வழங்கி என்னைப் பெருமைப்படுத்திய திரு. தெனியான் அவர்கட்கு என்நன் றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

தமிழ் முரசு, தமிழ் நேசன், தினகரன் ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கும் அதன் ஆசிரியர்களுக்கும் திரு. ந. தியாகராசன், திரு. டொமினிக் ஜீவா, திரு. காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் ஆகியோருக்கும், மயூரன் பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர்கள் திரு சபாரத்தினம் திரு. ச. ஜெயக்குமார் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகுக!

அன்பன்

எஸ். வி. தம்பையா

“அம்பிகா இல்லம்”

அச்செழு,

நீர்வேலி,

இலங்கை.

1-12-1983

படைப்பாளியான ஒரு வாசகனின் பார்வையில்.....

கடந்த கால்நூற்றாண்டுக்கு முன்னிருந்த சமுதாயம் இன்று பல்வேறு மாற்றங்களுக்குள்ளாகிப் புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்றிருத்தல் என்பது தவிர்க்கவியலாதது. இந்த மாற்றங்களால் கால்நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட சமுதாயத்தின் கூறுகள் அனைத்தும் இன்றைய சமுதாயத்தில் முற்றாக அழிந்துபோய்விட்டனவென்று இன்று கொள்வதற்கில்லை. அச்சமுதாயத்தில் நிலைபெற்றிருந்த சமுதாயக்கூறுகளான பண்புகள்—நடைமுறைகள் சிலஅழிந்து, சில மாற்றமுற்று, சிலதேய்வுற்று இன்றும் இச்சமுதாயத்திலே தொடர்ந்து கொண்டுவருகின்றன.

மனிதசமுதாயத்தின் அடிநிலைநின்றெழும் ஆக்க இலக்கியங்கள், அவை எழுந்த காலத்துச்சமுதாயத்தைச் சித்தரிக்கும் ஒவியங்களாக விளங்குவதென்பது அத்தகைய இலக்கியங்களின் சிறப்பான இயல்பே. இவ்வியல்பினை எஸ். வி. தம்பையா அவர்களின் “கடலில் கலந்தது கண்ணீர்” என்ற இந்தத் தொகுதி மிகத்துல்லியமாக வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளது. இந்தத் தொதியில் இடம்பெறும் பதினொரு சிறுகதைகளுட் சில கால்நூற்றாண்டு காலத்துக்கு முற்பட்டவை, பொதுவாக நோக்கும்போது ஒரு தசாப்தகால இடைவெளிக்குள் பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது வெளிவந்தவைகளாக இச்சிறுகதைகள் இருந்தபோதிலும், அண்ணளவாக இரண்டு தசாப்தகாலங்களைக் கடந்தே இச்சிருஷ்டிகள் இன்று நூலுருப் பெற்றிருக்கின்றன காலத்தால் பிந்திய இவைகள் நூலுருப் பெற்றிருப்பதால், இவை படைக்கப்பட்ட காலத்துக்குரிய இலக்கியப் பண்புகளைத் தம்முட்கொண்டவைகளாக இன்று விளங்குதல் தவிர்க்கமுடியாததாகும். ஆயினும் மனித

சமுதாயத்தில் இன்றும் அழியாது வேரூன்றிக்கிடக்கும் மனித அவலங்கள், ஆசாபாச உணர்வுகள் சிருஷ்டி இலக்கிய வடிவம் பெற்று வெளிவரும்போது, அவை தசாப்தங்களைக் கடந்தும் புத்திளமையோடு விளங்குகின்றன என்பதற்கு இத்தொகுதியில் இடம் பெறும் படைப்புகள் தக்க சான்றுகளாக அமைகின்றன.

இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள பதினொரு சிறுகதைகளுள் எட்டுச் சிருஷ்டிகள் அறுபதுகளுக்கு முற்பட்டவை. நூலாசிரியர் எஸ். வி. தம்பையா அவர்கள் மலேசியாவில் வாழ்ந்த காலத்தில் “தமிழ் முரசு,” “தமிழ்மணி,” “தமிழ்நேசன்,” “பொன்னி”யில் எழுதியவை. ஏனையமூன்று சிறுகதைகளும் ஆசிரியர் ஈழத்துக்கு மீண்டபின்னர் ஐந்து ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பிறகு, அறுபதுகளின் நடுக்கூறில் ‘தினகரன்’இல் வெளிவந்தவை. குறிப்பிட்ட இந்த இரண்டு காலகட்ட இடைவெளியும், இக்கால கட்டங்களில் ஆசிரியர் வாழ்ந்த இருவேறுபட்ட நாடுகளின் வாழ்க்கைப் பாதிப்பும் இத்தொகுதியில் இடம்பெறும் படைப்புக்களிலும் இயல்பாகவே அதன் விளைவுகளைத் தம்முட் கொண்டுள்ளன.

காதல், இளமைநினைவுகளை வென்று நிற்கும் தா^யமை^யயின் சிறப்பு. குடியினால் வரும்கேடு, வர்க்க அவலம், போலி வாழ்வினால் விளையும் ஏக்கம், உடைமைகள் பொதுமையாவதாலே தீரும் சமுதாயப் பிரச்சினை, யாழ்ப்பாணத்து நிலவுடைமைச் சக்தியின் கெடுபிடி, சாதிக்கொடுமை, மூடக்கொள்கையால் நேரும்கேடு எனப்பல்வேறு கருப்பொருள்களை உள்ளடக்கியனவான படைப்புக்கள் இத்தொகுதியில் சிருஷ்டிகளாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய உள்ளடக்கங்களைக் கருப்பொருட்களாகக் கொண்டுள்ள படைப்புக்கள் இக்காலத்துக்கு மாத்திரமல்ல, எதிர்காலத்துக்கும் ஏற்றவையாகவும், நிலைத்து வாழ்த்தகுந்தவையாகவும் விளங்குமென்பதனை.

....வாசகனின் பார்வையில்....

ஆசிரியரின் மொழிநடை பிசிறின்றி மிகத்தெளிவாக அமைந்திருப்பதுடன், இலக்கியச் செழுமையும் கலைத்துவமுடையதாக மிளர்கிறது. சிருஷ்டியின் பகைப்புலனை மிக லாவகமாக வெளிக் கொண்டுவரும் சித்திரிப்புத் திறன் இத்தொகுதியிற் பளிச்சிடுகிறது.

தான் செய்யும் தொழிலுக்கான கூலிஒன்றை மாத்திரம் பிரதான நோக்கமாகக் கொள்ளாத் 'முத்தன்' என்ற கூலித்தொழிலாளி ஒருவன் செய்யும் தோட்டவேலையின் நேர்த்தி "குடிசெடுக்கும் குடி" என்ற கதையின் மூலம் சித்திரிக்கப்படுதல், ஒரு பதச்சோறுகும்.

"அவன் செய்யும் தோட்ட வேலைகள் ஒவ்வொன்றும் கலை அம்சம் நிறைந்திருக்கும். அழகாகப் பாத்தி கட்டுவான். அதன் நேர்த்தியை இன்றைக்கு முழுவதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். வரம்புகள் ஒரு நூல்கனம் கூடப்பிசகாமல் அச்சில் வார்த்தெடுத்ததுபோன்றிருக்கும். தளதளவென்று வளர்ந்து வரும் புகையிலைச் செடிக்கு அவனது பாத்தி அமைப்பு புதுமெனுகேற்றும். இயற்கையிலேயே அழகான பெண்ணொருத்தி அழகுமிக்க வண்ணச் சேலையணிந்து மேலும் அழகுக்கு அணிசெய்வது போல, அவன் தான் வாங்கும் கூலியைவிட, வேலையின் அழகில் ஏற்படும் திருப்தியிலே மெய்மறந்து திளைப்பான். இவ்வுணர்வு அவனது வயிற்றுப்பசியை மறக்கச் செய்யும், வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகச் செய்யும் தோட்ட வேலைகளில் கலை அம்சம் நிறைந்து மிளிரும்."

அணிகளென்பன இலக்கியத்தை அழகுசெய்யும் ஆபரணங்கள். இவ்வணிகளுள் உவமையணியே சிறப்பாகப் படைப்புக்களிற் பெருமளவு இடம்பெறுகிறது. உவமைகள் சிருஷ்டி இலக்கியத்தில் இடம்பெறும்போது அப்படைப்புக்கு எழிலும் சுவையும் ஊட்டு

கின்றன. இந்த உவமைகள் ஆசிரியருக்கு மிகச் சிறப்பாகவே கைவரப் பெற்றவையாக காணப்படுவதும், இத்தொகுதியிற் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படவேண்டிய நல்லதொரு அம்சமாகும்.

பூரண நிலவின் துண்ணொளியை இலக்கிய ஆசிரியர் பலரும் பல்வேறு உவமைகள் மூலம் தமது படைப்புக்களுட் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தம்பையா அவர்கள் “கடிதக் காதலி” என்ற கதையினுள்ளே நிலவின் ஒளியைக் காட்டுகின்றார்.

“அன்று பெளர்ணமி பூரணச் சந்திரன் சந்தனத்தைக் கரைத்து உலகெங்கும் வாரிச் சொரிவதுபோல ஒளியைப் பரப்பி இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்”

உவமைகள் சிருஷ்டியின் பகைப்புலத்திலிருந்து இயல்பாக எழுகின்றவைகளாகவும், குறிப்பிட்ட அச்சிருஷ்டிக்கு ஏற்ற வலுவை அளிக்க வேண்டியவைகளாகவும் அமைய வேண்டுமென்பது இன்னுமோர் முக்கிய அம்சமாகும். இந்த அம்சம் ஆசிரியரின் சிருஷ்டிகளின் முத்திரை பதித்துள்ளமைக்கும் பல எடுத்துக் காட்டுக்கள் உண்டு.

‘முத்தன்’ என்ற தொழிலாளி மதுவெறியுடன் கள்ளுச் சேர்ப் பதற்காகப் பனை மரத்தில் ஏறுகிறான். அப்போது வீசிக்கொண்டிருந்த பேய்க் காற்றினால் அவன் உலுப்பப்பட்டு, பனையிலிருந்து அவன் கீழே விழுந்து இறந்து கிடக்கும் காட்சி மிகச் செம்மையாக உவமிக்கப்படுகின்றது.

“முகம் குப்புற வீழ்ந்து கிடந்த முத்தனின் மண்டை நொருங்கிக் கிடந்த கள்ளு முட்டியைப் போல, சிதறிக்கிடந்தது”

....வாசகனின் பார்வையில்....

இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெறும் கதைகளுள், ஆசிரியர் மலேசியாவிலிருந்து ஈழத்துக்குத் திரும்பிய பின்னர் அவர் எழுதியிருக்கும் கதைகளிலேயே மண்ணோடும், மண்ணின் மக்களோடும் தானுமொருவராகக் கலந்து நிற்கும் இயல்பு அதிக அளவில் வெளிப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்து மண்ணுக்கே சிறப்பாக உரிய தான சாதிக் கொடுமை, அக்கொடுமையுடன் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கும் நிலவுடமையின் ஆதிக்கவெறி என்பவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு ஆக்க இலக்கியம் படைக்கும் கூர்மையான சமூகப்பார்வை முகிழ்க்கின்றது. தம்பையா அவர்கள் படைப்பிலக்கியத் துறையிலே தொடர்ந்து ஈடுபடாது போனமையால், தமிழிலக்கிய உலகு மக்கள் பக்கம் சார்ந்து நின்று மக்கள் இலக்கியம் படைக்கத் தகுந்தவராக உருவாகக்கூடிய ஒரு படைப்பாளியை இழக்க நேர்ந்துவிட்டதென்றே கூறலாம்.

இன்று இத்தொகுதி நூலுருப்பெற்று வாசகர்களை வந்தடைகின்றதென்றால், இதன் ஆசிரியர் தம்பையா அவர்களின் ஆர்வம் வரவேற்புக்கும் பாராட்டுக்குமுரியதாகும். "கடலில் கலந்தது கண்ணீர்" என்னும் இத்தொகுதி தமிழிலக்கியக் கடலிற் கலக்கும் நல்லதொரு பெருக்கு என்பதனை வாசகர்கள் நிச்சயம் படித்துணர வேண்டும் என்பது எனது விருப்பமாகும்.

பொலிகண்டி,
வல்வெட்டித்துறை.

தெனியான்

15-12-83

“மழலைச் சிரிப்பு”

தபால்! என்ற தபாற்காரரின் குரலைக் கேட்டதும் சமையற்கட்டில் இருந்த சாந்தி, முந் தா னை யி ற் கைகளைத் துடைத்துக் கொண்டு ஆவல் பொங்க, வேகமாக வீட்டு வாயலண்டை வந்து கொண்டிருந்தாள்.

வெளியூர் சென்றிருந்த கணவனின் கடிதத்தை எதிர்பார்த்து ஏங்கியிருந்த அவளுக்குத் தபாற்காரரின் ‘தபால்’ என்ற குரல் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி, புன்னகை எனும் பெயரால் வெளிக் கொணர்ந்து சாந்தியின் அழகுக்கு அணி செய்து கொண்டிருந்தது.

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

இது போன்ற கடிதத்தைப் பெறுபவர்கள் புன்முறுவல் பூத்து உள்ளத்துடிப்பை வெளிப்படுத்துவது தபாற்காரருக்குப் புதிதல்ல வாகையால், கடிதத்தை சாந்தியின் கையில் கொடுத்துவிட்டு விர் ரென்று சென்று கொண்டிருந்தார் அவர்.

அஞ்சலுறையில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக முத்திரைகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை உறையின் நிறத்தை மாற்றிச் சிறிது மங்கலாக்கியிருந்தன. கடிதத்தை பெற்றுக் கொண்ட சாந்தி தனது கணவரின் கையெழுத்து இல்லாததைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தாள் ஆச்சரியம் ஏமாற்றமாக மாறியது. உறையின் பின்புறத்தில் 'அனுப்புதல் க. செல்வன்' என எழுதியிருந்தது. அது மேலும் அவளுக்கு ஆச்சரியமூட்டியது. சற்றுமுன் புன்னகை படர்ந்திருந்த சாந்தியின் முகத்தில் சேரகரேகை படரவாரம்பித்தது இதயத்திலிருந்து கொதிப்படைந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த மூச்சு — பெருமூச்சாக மாறி அவளது ஏக்கத்தைப் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருந்தது.

மெதுவாக அஞ்சலைப் பிரித்தாள். அஞ்சலின் மேல் வலப்பக்க மூலையில், '10—1—54' எனக் குறிப்பிட்டிருந்த தேதி எங்கெல்லாமோ சுற்றி இப்போது காலங்கடந்து கைக்குக்கிடத்த கடிதம் அது என்பதை அவளுக்கு உணர்த்திற்று. அதில் எழுதியிருந்த முத்துப்போன்ற எழுத்துக்களில், வாழ்க்கையை வேம்பாக்கிக் கொண்ட ஒருவரின் உருவம் மின்னலைப் போன்று தோன்றிமறைந்தது. அது இறந்த காலத்தின் ஒரு நிகழ்ச்சியைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போன்றிருந்தது அவளுக்கு. சாந்தி கடிதத்தை படிக்க முயன்றாள்.

அன்புள்ள சாந்திக்கு ..... உன் கடிதங் கிடைக்கப் பெற்றேன். மகிழ்ச்சியடைய வேண்டிய என்னை மனக்கவலை பற்றிக் கொண்டது. இந்த அவசர முடிவிற்கு நீ வந்ததற்கு காரணமறியாது திடுக்குற்றேன். நீங்கள் என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டி

ருப்பதைவிடத் தயவுசெய்து மறந்துவிடுங்கள். என் பெற்றோரின் சொல்லை மீற முடியாத நிலையில், அந்தஸ்தின் பெயரால் என் வாழ்வு பலியாக்கப்படுகிறது' என்று எழுதியிருந்தாய். 'அந்தஸ்து என்ற பெயரால் என் வாழ்வு பலியாக்கப்படுகிறது' என எழுதிய உன் வாக்கியத்தை, 'நம் வாழ்வு பலியாக்கப்படுகிறது' என்று திருத்திக்கொள்!

பணம் என்ற மூன்றெழுத்து உன் தந்தையின் மதியை மயக்கிவிட்டது. அது காரணமாக இப்பொழுது நீ திருமணச் சந்தையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறாய்; உன்னை வாங்குவத(மணப்ப) -ற்கு எவனும் முன்வருவான். ஏனெனில், உன் அழகு எவரையும் எளிதில் கவருந் தன்மையுடையது. இதைஅறிந்தோ, அறியாமலோ இந்த விபரீத முயற்சியில் உன் தந்தை இறங்கியுள்ளார். இதற்கு அவர் அன்றாடம் வேண்டும் ஆண்டவன் அனுசரணையாக இருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை!

சிறுவர்கள் வண்ணாத்திப் பூச்சியைப் பிடித்து அதன் சிறகுகளையோ, கால்களையோ துண்டித்து மகிழ்கிறார்களல்லவா? அது அவர்களுக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு - விளையாட்டு. வண்ணாத்திப் பூச்சிபடும் வேதனையைப்பற்றி அவர்கள் சிறிதும் சிந்திப்பதில்லை. சிறுவர்க்கு மகிழ்ச்சி; பூச்சிக்கு வேதனை! அதைப்போல் உன் பெற்றோரும் விளையாடுகிறார்கள் என்றால் உனக்கு ஆச்சரியமாகத் தான் இருக்கும்! சிறுவர்கள் அந்தப் பூச்சியின் உடலைத் துண்டித்து மகிழ்வதற்கும், ஒன்றாய் இணைந்த உள்ளங்களைப் பிரித்து நமது வேதனையைத் தமது விளையாட்டாகக் கருதும் உன் பெற்றோருக்குமுள்ள வேறுபாடுதான் என்ன? இப்படி வேதனைப்படுவோர் நாம் மட்டுமல்லோம், நம்மைப் போல எத்தனையோ இளம் உள்ளங்கள் வாடுகின்றன. அதற்கு நாம் மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன?

'தெள்ளிய நீரில் தெறிபட்ட மின் சினைபோல் மெல்லிய நம் முள்ளம் ஒன்றுபடும் நாள் என்றோ' என நான் முன்பு எழுதிய

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

ருந்ததைப் படித்துவிட்டு என்னுடைய இதயப் பிரதிபலிப்பை அப்படியே தீட்டியிருக்கிறீர்கள்; நாம் ஒன்றுபடும் அந்த இன்ப நாள் என்று தான் கூடுமோ? என்றெல்லாம் எழுதிய உன் எழுத்துக்கள் நீர்மேல் எழுதிய எழுத்துத்தானா? இப்போது அந்த இன்ப எண்ணங்கள் யாவும் எங்குதான் மறைந்தனவோ? ஒரு காலத்தில், உங்களுக்காகவே வாழ்வேன்; உங்களுக்கே என் உயிரை - உடலை அர்ப்பணிப்பேன் என்று கூறினாயே, மறந்துவிட்டாயா கண்ணே! அந்தப் பொன்னான நாட்களை நான் எவ்வாறு மறக்க முடியும்?

‘என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைவிடத் தயவுசெய்து மறந்துவிடுங்கள்.’ இந்த வார்த்தைகளை உன் கையால், (இந்த உலகிலே என் வாழ்வெல்லாம் நீதான் என எண்ணியிருந்த எனக்கு) எனது உள்ளத் துடிப்புகளை முத்தங்களாகப் பதித்த அந்த மெல்லிய அன்புக் கரங்களால் எப்படி எழுத முடிந்தது என்பதை எண்ணும்பொழுது; எழில்குழந்ததாகச் சொல்லப்படும் இவ்வுலக வாழ்வு இருள்குழந்ததாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. இனி என் வாழ்வு மரம், செடி, கொடி இல்லாத மணற்காடு போன்றதுதான். நீ இல்லாத வாழ்வில் நான் பச்சைப் பசேலென்ற புற்களையும் படர்ந்து மணம் வீசும் மலர்க் கொடிகளையும் அடர்ந்து நிழல்தரும் மரங்களையும் காணமுடியாது என்பதை நீ அறிந்திருந்தும் நீ இந்த முடிவுக்கு வந்தது எனக்கு நம்பமுடியாததாகவே இருக்கிறது. நீ இந்த முடிவுக்கு வரக் காரணமாயிருந்த சூழ்நிலையால் இதயத்தை இரும்பாக்கிக் கொண்டு வாழும் மனிதர் கூட்டத்தின் மத்தியில் நம்மைச் சிதைக்கும் அந்தஸ்து என்ற ஆயுதத்தையும் ஒழித்துக் கட்டும் நாள் என்று தான் வருமோ? அதற்குள் எத்தனை இளம் உள்ளங்கள் — உயிர்கள் பலியாக்கப்படுமோ என்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் காலந்தான் பதில் கூறும்?

சிறு வயதிலிருந்தே ஒன்றாய் இணைக்கப்பட்ட நம்முள்ளங்கள்;

ஒரு மஞ்சள் கயிற்றினால் தாலி என்ற பெயரால் பிரித்துச் சிதைக்கப்படுகின்றன. நாளை நீ மண மேடையில் இன்னொருவனின் மனைவியாகப் போகிறாய்; உன் வாழ்வு வளமான சோலையாகட்டும்! பூத்துக்குலுங்கும் மணப் பூங்காவாக விளங்கட்டும்! அதில் தெள்ளுதமிழ்ப் பண்பாடி இல்லறம் பேணும், நங்கையர் திலகமாகத் திகழ்வாயாக! என் வாழ்வு மரம், செடி, கொடிகள் இல்லாத மணல் மேடாக ஆனாலும் பரவாயில்லை. மகிழ்ச்சியின் உச்சாணிக்கொம்பில் இருக்கவேண்டிய உனக்கு மேன்மேலும் மனக்கலக்கத்தைத்தர விரும்பவில்லையாதலால் இத்துடன் முடிக்கின்றேன்.

— த. செல்வன்

சாந்தி கடிதத்தைப் படித்து முடித்தாள். கடிதம் கண்ணீர்த்துளிகளால் நனைந்து, எழுத்துக்கள் சிதைந்து உருக்குலைந்திருந்த காட்சி செல்வனின் உயிரைக் குடித்து, அவனது உடலை மண்ணோடு மண்ணாக்கிய அந்தக் காட்சியை ஒத்திருந்தது! அவளது மனக்கடலிலே எண்ண அலைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து கொண்டிருந்தன. கற்சிலைபோல உட்கார்ந்திருந்தாள் அவள். சாந்தியின் கண்களிலிருந்து வடிந்திருந்த கண்ணீர்த் துளிகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தன.

அதுவரை உறங்கிக் கொண்டிருந்த சாந்தியின் அன்புச் செல்வன் 'ங்...கா...ங்கா....' என்று அமும் குரல் கேட்டது. மெல்ல எழுந்து அறையினுள் சென்றாள் சாந்தி. தாயைக்கண்ட சேய் அழுகையை விடுத்துத் தன் பொக்கை வாயைத் திறந்து சிரித்தது. குழந்தைச் செல்வனின் மழலைச் சிரிப்பின் முன், எதிர்பாராத அந்தக் கடிதத்தால் ஏற்பட்ட இறந்தகால எண்ணங்கள் யாவும் ஆதவனைக் கண்ட பனித்துளிகள் போன்று மறைந்தன. அடுத்த வீட்டு வானொலியிலிருந்து மெல்லத் தவழ்ந்து வந்த, 'சிறுவிழி குறுநகை மழலையின் சொல்லே இசைதரும் வீணையே' என்ற பாடல் சாந்தியின் உள்ளத்திற்கு மேலும் சாந்தியளித்தது.

(தமிழ் முரசு — 19-2-1956)

2

பட்ட மரம்

பூசை அறையில் 'கிணிங் கிணிங்' என்ற மணிச்சத்தம். தாம்பாளத்தில் வெற்றிலை, பாக்கு, பழம், உடைத்த தேங்காய் முதலியன அடுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்தன. தூபக்காலிலிருந்து புகைத்துக்கொண்டிருந்த சாம்பிராணியும் வழைப்பழத்தில் குத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த ஊதுவத்தியும் புகைப் படலத்தை எழுப்பின. புகை சூழ்ந்த இரூளும், மறு புறத்திலிருந்த குத்துவிளக்கிலிருந்து சுடர் விட்டுக்கொண்டிருந்த ஒளியும் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அருணகிரி சம்மணம் கூட்டி அமர்ந்து

ஜெபத்தை உருப்போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அமைதியடைய வேண்டிய அவரது மனம், அமைதிக்குப் பதிலாக ஆசாபாசத்தில் நின்றுமூன்று கொண்டிருந்தது. மரத்துக்கு மரம் தாவும் மந்தியைப் போன்று, அங்குமிங்கும் தாவிக்கொண்டிருந்த மனத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்த முயன்றார்; அது எல்லைக் கோட்டிற்குள் அகப்படாது அலைந்து பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்தவும் முடியாது அவரைத் திணறடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அருணகிரி என்று துறவியானாரோ அன்றிலிருந்து மனச் சான்றுடன் போராடியே வந்திருக்கிறார். என்றும் அவரது மனப் போராட்டங்கள் யாவும் பூஜையறைக்கு வெளியிலுள்ள உலக இன்ப துன்பங்களைப் பற்றியவையாகவேயிருந்தன! மன அமைதியற்ற நிலையேற்படும்போது பூசையறையினுள் சென்றால் மனம் சாந்தியடையும். இல்லையேல் சுற்றுலாபாரத்தில் வதிக்கின்ற சிறுவர்களுடன் பொழுதுபோக்கி மனதிற்குச் சாந்தியை ஏற்படுத்திக் கொள்வார். அன்று சிறுவர்கள் யாவரும் பள்ளிக்குச் சென்று விட்டதனால் அவருக்குப் பொழுது போவது பெரும்பாடாகிவிட்டது. பூசையறைக்குள் சென்றார். அதுவும் அவருக்கு அமைதியளிக்கவில்லை! ரப்பர் பந்தை அடிக்க அது உயர உயர எழுவதுபோல ஆசாபாசங்களை அடக்க அடக்க அவை ஒன்றின்பின் ஒன்றாகவெழுந்து அவரைக் கொல்லாமற் கொண்டு கொண்டிருந்தன.

ஜெபத்தினைச் சாந்தியடையாத மனத்திற்கு, இயற்கைக் காட்சிகளை அனுபவிப்பதன் மூலமாவது சாந்தியளிக்கலாம் என எண்ணிய அவர், மெல்ல எழுந்து அறையின் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தார். குடிசையின் முற்றத்தில் யாரோ ஓர் இளைஞன் நிற்பதைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்துடன் அந்த இளைஞனை நெருங்கினார் துறவி. காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்ட இளைஞன் திரும்பிப் பார்த்தான். துறவி தன்னை நெருங்கி வரு

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

வதைப் பார்த்ததும் அகமகிழ்ந்து கரங் கூப்பி, 'வணக்கம் சாமி! என்னுன். பிரதி வணக்கத்தைச் செலுத்திவிட்டு, குடிசையில் இருந்த ஒரு கிழிந்த ஓலைப்பாயைக் கொண்டுவந்து முற்றத்தில் விரித்து அதில் அந்த இளைஞனை உட்காரச்செய்து, தானும் அமர்ந்தார் துறவி. இளைஞனுக்கோ ஒருவித கூச்சம். ஏதோ ஒருவித உணர்ச்சி; ஊரெல்லாம் புகழும் துறவி தன்னுடன் மமமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாரே என்று!

அந்த இளைஞன் நாணிக் கோணிக் கொண்டு அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்த துறவி, அவனைத் தட்டிக் கொடுத்துத் 'தம்பி! வெட்கப்படாதே, நானும் உன்னைப்போன்ற மனிதப்பிறவிதான். என்னைத் தேடி வந்ததன் காரணமென்ன?' என்றார்.

'சாமி! நானிருப்பது பக்கத்தூர். எனக்கு வாழ்வு கசந்து விட்டது. குடும்பத் தொல்லையில் உழல முடியாத நான், தங்களைப் போன்ற பிரமச்சாரியாக வாழவேண்டுமென்ற ஆசையினாலேதான் தங்களைத் தேடிவந்தேன்' என்றான்.

'உன்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் வாழவேண்டிய வயதில் வாழ்க்கையை வெறுக்கக் கூடாது! வாழ்க்கை கசப்பதற்கான காரணத்தையறிந்து அதை அகற்ற முயலவேண்டும்.'

'தாங்கள் கூறுவது உண்மையாயிருப்பினும் மீண்டும் மீண்டும் குடும்பத் தொல்லைகளில் உழல நான் விரும்பவில்லை. எனக்குள்ள ஒரே ஆசை தங்களைப்போன்ற துறவியாக வேண்டுமென்பதுதான்.'

துறவியாக வேண்டுமென்ற அந்த இளைஞனின் விருப்பம் துறவியாருக்குப் பெரிதும் வியப்பூட்டியது. தன்னைப்போலப் பிறரையும் பிரமச்சரியத்தில் ஈடுபடுத்தி அல்லற்படவைக்க வேண்டுமெனும் எண்ணம் அவருக்கில்லையாதலால் 'தம்பி! உன்னைப் பார்த்தால் நல்லவனாகத் தோன்றுகிறது. அத்துடன் வாழ்க்கையை

வாழும் முறையை சரிவரப் பரிந்து கொள்ளாதவனாகவும் தோன்றுகிறது. அதனால்தான் இளமையில் வாழ்வு கசந்து விட்டது. ஒருவன் இவ்வுலகிலே வாழவேண்டுமானால் தீங்கிழைக்காதவனாக மட்டும் இருப்பது போதாது! திறமை வாய்ந்தவனாகவும் இருக்க வேண்டும்! உண்ணப்போன்ற இளைஞர்கள் இவ்வுலக இயற்கை வாழ்வைத் துறந்துவிட்டு, இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணி அலைவதை நான் விரும்பவில்லை. இயற்கை வாழ்வென்பது ஒருவன் ஒருத்தியுடன் கூடி வாழும் இல்லற வாழ்வேயாகும். அதனால் தான் வள்ளுவரும் இல்லறத்தைப் போற்றிப் பாடியிருக்கிறார். இதுதான் உண்மையான வாழ்க்கைநெறி. மாதாவின் அன்பிலே இல்லாத இன்பம், மழலையின் சிரிப்பிலே இல்லாத இன்பம், மனையாளின் பணியிலே இல்லாத இன்பம் இந்தத் துறவியின் வாழ்விலா கிட்டப்போகிறது? என இல்லறத்தின் பெருமையை எடுத்துக்கூறி அத்துறவி தம் பேச்சை நிறுத்தினார். அவர் குரல்கம்மியது, முகம் வெளுத்தது, ஏமாற்றத்தின் அறிகுறிகள் தென்பட்டன.

இதுவரை துறவியின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இளைஞன் திகைத்தான். ‘உலகம் பொய், வாழ்வு மாயை’ எனப் போதிக்கவேண்டிய வேதாந்தி இல்லறத்தைப்பற்றிப் போதித்தால் யார்தான் ஆச்சரியப்படமாட்டார்கள்!

“வாழப் பிறந்த மனிதன் வாழ்க்கையை வெறுப்பது எத்தகைய மதியீனம். நான் கூட வாழ்க்கையில் ஒரு பிழை செய்திருப்பேனேயாகில் அது இந்தத் துறவு வாழ்வை மேற்கொண்டதுதான்” என்று கூறித் தம் தவற்றிற்கு வருந்தினார் அவர்.

“தங்களுடைய பேச்சைக் கேட்டால் தாங்களும் வாழ்க்கையில் தோல்வியடைந்தவர்கள் போலத் தோன்றுகிறதே” எனத் தயக்கத்துடன் தனது கருத்தை வெளியிட்டான் அவன்.

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

“ஆமாம் எனது வாழ்வும் ஏமாற்றம் நிறைந்தது தான். என்னைப் பற்றிச் சரிவர புரிந்துகொண்டவர்கள் இந்த ஊரில் அனேகமாக யாரும் இருக்கமுடியாது. என்னைத் தேடிவந்த உன்னை—அதுவும் என் வழியில் செல்ல நினைக்கும் உன்னை நல்வழியில் திருப்பவேண்டும்; உண்மையான இன்ப வாழ்வு எது என்பதை உணர்த்தவேண்டும் என்பதற்காகவே கூறுகிறேன்” எனக் கூறி நிறுத்தினார்.

இளைஞன் உணர்ச்சி மேலிட்டால் வியப்புடன், துறவியின் வாயிலிருந்து வெளிவரப்போகும் கதை எப்படி இருக்குமோ என எண்ணியவாறு அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். துறவிதம் வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

என் பெற்றோருக்கு நான் ஒரே மகன். இளமைப் பருவம், கவலை என்றால் இன்னதென்று அறியாத நிலை. பெற்றோரின் எண்ணம், தங்களின் எதிர்கால ஆசைகளை என் மூலம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பது. ஆண்டுகள் பல உருண்டோடின. காலம் எனக்கு வயது இருபது என்பதை பறைசாற்றிக்கொண்டிருந்தது. பருவத்தின் உச்சாணிக் கொம்பிலிருந்தேன் எனக் கூருவிடினும் பருவத் துடிப்பை நன்கு புரிந்துகொள்ளும் நிலையிலிருந்தேன்.

எனது தந்தைக்கு இருந்த ஒரே ஆசை என்னை எப்படியாவது ஒரு பணக்காரரின் மருமகப் பிள்ளையாக்க வேண்டுமென்பது! பணக்காரப் பெண்ணை என் தலையில் கட்டி நான் குடும்பம் நடத்துவதைப் பார்த்து மகிழவேண்டுமெனும் தமது கணவை நன வாக்க அரும்பாடுபட்டுவந்தார். எத்தனையோ சோடி செருப்புகள் தேய நடந்து முடிவில் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர் மகளைப் பார்த்து முடித்தார்! தினசரி அந்தப் பெண்ணைப் பற்றியும், அவர்களுக்குள்ள சொத்துக்களைப்பற்றியும், வருமான வரி ஆபீசரிடம் கணக்குக் கொடுப்பது போன்ற பட்டியல் போட்டுக்

காண்பித்துக்கொண்டிருப்பார்! இது அவரது அன்றாட அலுவலாகிவிட்டது.

எனது தாயாரோ தனது அண்ணன் மகள் ஒருத்தி கிராமத்தில் வசித்துவருகிறாள். மூக்கும் முளியுமாய் அழகாயிருக்கிறாள். பணம் என்ன பணம் வேண்டிக்கெடக்கு, இந்த மாதிரி பொண்ணு நம்ம வீட்டு வாசல்லே மிதிச்சாலுமே லட்சுமி தாண்டவமாடுவா என்று பெருமையடித்துக் கொள்வார். எனக்கு இருபது வயதாகியதும் போதும் பெற்றோரின் திருமண நச்சரிப்பும் போதும் என்றாகிவிட்டது. ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது தனதண்ணன் மகளைப்பற்றிப் பெருமை பேசாவிட்டால் பொழுதே போகாது என் தாய்க்கு. நாளடைவில் இதுவே எனக்குப் பெரும் தலைவலியாகிவிட்டது.

படிப்பதற்காகப் பக்கத்து ஊரிலிருந்து எங்கள் இடத்திற்கு ஒரு பெண் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள். வயது சுமார் 16 இருக்கும். ஏழாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்ததாகக் கேள்வி! அழகி என்று சொல்ல முடியாவிடினும் அடக்கமானவள். குறும் பூக்காரியல்லள், குணசாலி, பள்ளிக்குச் செல்லும்போது எனது வீட்டுக்குப் பக்கத்துச் சந்து வழியாகத்தான் செல்வாள், அவளின் தரிசனம் அடிக்கடி எனக்குக் கிடைத்தது. அப்பொழுதெல்லாம் சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமையென்றால் எனக்கு அறவே பிடிக்காது! ஏனெனில் அந்த இரு நாட்களில்தான் நான் அவளைப் பார்க்க முடிவதில்லை.

நான் அவளை விழுங்கிவிடுவது போன்று நோக்குவேன்; ஒன்று மறியாதவள் போன்று நிலத்தைப் பார்த்தவாறு சென்றுவிடுவாள். நான் அவளைப் பார்க்காதபோது ஓரக்கண்ணால் பார்த்து முறுவலிப்பாள். அவளின் நடையுடை பாவனையிலிருந்து அவள் என்னை விரும்புகிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள எனக்கு அதிக

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

நாள் செல்லவில்லை. அவளுடன் பேசி என் ஆசைகளைக் கொட்ட வேண்டுமென எண்ணுவேன். ஆனால் ஆசைக்கேற்றற்போல என்னிடம் இல்லாத ஒன்று மனத் துணிச்சல்தான்! இருந்தும் ஒரு முடிவுசெய்து கொண்டேன் மணந்தால் அவளைத்தான் மணப்பதென்று. இந்த எண்ணத்தைப் பெற்றோரிடம் கூறமுடியாத நிலையிலிருந்து வந்தேன். எனது விருப்பத்தை மனத்தளவிலேயே வைத்துக்கொண்டு பெற்றோரின் திட்டத்திற்கு 'டிமிக்கி' கொடுக்க வேண்டுமென்றெண்ணி ஓர் உபாயம் செய்தேன். முடிவு... இப்படியாகுமென்று தெரிந்திருந்தால் நிச்சயமாக அப்படிச் செய்திருக்கமாட்டேன். அதற்கு யாரை நோவது எனச் சலிப்புடன் கூறிய துறவி பேச்சை நிறுத்தினார்.

'என்ன ஐயா...இது! முக்கியமான கட்டத்தில் பேச்சை நிறுத்திவிட்டீர்களே!' என்றான் இளைஞன்.

'இனிமேல்தான் முக்கியமான கட்டம்' என்று கூறிய துறவி, வெற்றிலை பாக்கு முதலியவற்றை வாய்க்குள் அதுக்கிக்கொண்டு, பழையபடி விட்ட குறையிலிருந்து கதையைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பெற்றோர் என் திருமண விஷயத்தில் தலையிடுவதை நிறுத்து வதற்காக ஓர் உபாயம் செய்தேன். திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் பிரமச்சாரியாகக் காலங்கழிக்கப் போவதாகக் கூறினேன். என் பெற்றோர்கள் தங்கள் கடவுள் பக்திக்கு எனது திட்டம் பேருதவி புரியுமெனக் கருதினார்களோ என்னவோ! அதை மறுக்கவில்லை. நானும் எனது நடிப்பு இயற்கையாய் இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகத் துறவிகளின் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களைப் படித்து அவர்கள் கைக்கொண்ட நெறியையும் பின்பற்ற முற்பட்டேன். பெற்றோரும் தம் திருமணத் திட்டங்களுக்கு முழுக்குப்போட்டனர்.

பெற்றோரின் பிடியிலிருந்து தப்புவதற்காக மேற்கொண்ட

துறவு வாழ்வு, நாளடைவில் எனக்கும் ஓரளவு திருப்தியளித்தது. நாட்களை மாதங்கள் விழுங்க, மாதங்களை வருடங்கள் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

எனது பெயர் ஊரெங்கும் பரவியது. 'யாரோ ஓர் இளம் சாமியார் தீராத நோய்களையும் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் இன்னல்களையும் போக்குகிறாராம். அன்றாடம் அவருக்கு ஆண்டவன் கனவில் காட்சி தருகிறாராம்' என ஒன்றைப் பத்தாகத் திரித்துக் கூறும் மக்கள் கூட்டம் என்னைப் பற்றியும் புதுப்புதுச் செய்திகளைக் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. திண்ணை வம்பளப்பவர்கள் ஒரு பிடி அவல் கிடைத்ததைப் போன்று மகிழ்ந்தார்கள். இந்தச் செய்திகளைக் கேள்விப்பட்டு நான் விரும்பிய 'அந்தப் பெண்' கூட நம்பிவிட்டான். அதன் பலன் மறுமாதமே அவளுக்குத் திருமணம் நடந்தேறியது.

இச் சம்பவங்கள் எனக்கு வாழ்க்கை கசப்பதற்குக் காரணமாகிவிட்டன. வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டேன். எங்கு செல்வதென்றே தெரியாது அலைந்த எனக்கு, இந்த எஸ்டேட்டு தஞ்சமளித்தது. பாழடைந்து போயிருந்த இந்தக் குடிசையில் வாழ என்னை அனுமதித்தார்கள். இங்கு வதியும் மக்கள், என் வருகையால் தாங்களும், தங்கள் எஸ்டேட்டும் புனிதமடைந்ததாகக் கருதினார்கள். இன்றும் எனக்கு வேண்டிய உதவிகளையெல்லாம் செய்து வருகிறார்கள். நானும் ஓய்வு வேளைகளில் இங்கு வாழும் சிறுவர்களுக்கு ஒழுக்கமாய் வாழும் முறையையும், தமிழ்க் கல்வியையும் ஓரளவு போதித்து வருகிறேன். பூசையறையில் காணாத ஒரு மனச்சாந்தியை மழலைச் செல்வங்களின் மத்தியிலே காண்கின்றேன். நான் உண்மையில் துறவியுமல்லேன், அண்ட சராசரங்களை ஆள்பவனின் பிரதிநிதியுமல்லேன். மனச் சாந்திக்காகத் துறவி நிலையில் மக்களின் மத்தியிலேயே பழகிவருகிறேன். இதுதான் எனது வாழ்க்கைச் சுருக்கம். இந்தப் பரந்த உலகிலே

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

நான் கண்ட அனுபவத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கூறுகிறேன். இல்லறமல்லாத வாழ்வு நல்லறமாகாது! இதுதான் நான் உனக்குக் கூறும் புத்திமதி' என்று தம் வரலாற்றைக் கூறி முடித்தார் துறவி.

ஆர்வத்துடன் கதை கேட்டுக்கொண்டிருந்த அந்த இளைஞன் 'சாமி! தங்களுக்கு அதிக சிரமங் கொடுத்ததற்காக மன்னியுங்கள். தங்கள் அறிவுரை எனக்குப் புத்துயிர் அளித்தது' என்று கூறியவன் என்ன நினைத்தானோ! துறவியின் பதிலுக்குக்கூடக் காத்திராமல் விடுவிடென்று வந்தவழியே சென்றுகொண்டிருந்தான். ரூன்யம் நிறைந்ததாகக் காட்சி தந்த அந்த வழி இப்பொழுது அவனுக்கு பச்சைப் பசேலென்றிருந்தது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையிலும் அந்த இளைஞன் சென்ற திக்கையே இமைகொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த துறவியின் கண்களுக்குத் தென்பட்டது - அந்த இளைஞனன்று; ஒரு பட்டமரம்! அந்தப் பட்டமரத்தின் உச்சியில் கூடு கட்டியிருந்த இரண்டு குருவிகள் வாழ்க்கையின் ரகசியத்தை விளக்குவது போல ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்தன. வலக் கையால் தாடியைக் கோதிவிட்டபடியே துறவியார் சிரித்தார், சிரித்தார், பன்முறை சிரித்தார். ஆனால் அது சிரிப்பன்று!....?

(தமிழ் முரசு — 18-3-1956)

அணைந்த விளக்கு

இளகோவன்:-

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை எல்லோரையும் போல எனக்கும் விடுமுறை நாளானதால் எங்கள் வீட்டு வரராந்தாவில் உட்கார்ந்து என்றும் போல அன்றும் தமிழ்ச்செல்வனிடம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அவன் ஏனோ முகத்தையொருவாறு சுளித்துக்கொண்டான். அதுவும் என் திருமணப் பேச்சையெடுத்ததுமல்லவா முகத்தை வேப்பெண்ணை குடித்த மாதிரி வைத்துக் கொண்டான். ஏன் நான் மகிழ்வுடன் வாழப் போவது அவனுக்குப் பிடிக்க

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

வில்லையா, என்ன? ஒருவேளை இணைபிரியாத நண்பர்களாயிருந்த நம் உறவை எவளோ ஒருத்தி மனைவியென்னும் உரிமையால் பிரித்து விடுவாளென அஞ்சுகிறோ! 'சேச்சே, தமிழ்ச் செல்வனுக்குத் தெரியாதவளா தங்கம். அவள், நான், தமிழ்ச்செல்வன் மூவரும் ஒரு வகுப்பில்தானே படித்துவந்தோம். தங்கம்! அவளைப்பற்றிய எண்ணம் என் மனதில் தோன்றியதும் உடம்பெல்லாம் புத்துணர்ச்சியடைகிறது. சந்திரனைப் பழிக்குமவள் வதனம்; மாணைப்பான்ற மருளும் விழிகள்; நடமாடும் முல்லைக் கொடி என்றெல்லாம் வர்ணிக்கத் தோன்றும் எனக்கு. அவளுடன் பழகுவதெனில் நேரம் போவதே தெரியாது. நான் மட்டுமென்ன தமிழ்ச்செல்வனும் கூட அப்படித்தான் கூறுவான், வஞ்சனையற்ற மனது. ஏனெனில் நான் தங்கத்துடன் நெருங்கிப் பழகுவது தமிழ்ச்செல்வனுக்குத் தெரிந்தும் என்னிடம், அவளின் அழகையும் பண்பையும் வர்ணிப்பானு, என்ன? இதைப்போல எதையும் ஒளிக்காது கூறிடும் பண்புள்ள தோழன்; தலைவலியெனக் கூறி எதையோ மறைப்பதாக அல்லவா தோன்றுகிறது. 'ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்!' என நான் கேட்டதற்கு 'ஒன்றுமில்லை. இலேசாகத் தலையை வலிக்கிறது' என்றான். 'டைகர்பாம் கொஞ்சம் தடவிக்கொள்ளேன்' என்றதற்கு வேண்டாம், வேண்டாம்! கொஞ்சம் நிம்மதியாயிருந்தால் போதும் என்றான். அப்படி என்னதான் அவன் மன அமைதியைக் குலைத்த நிகழ்ச்சி என்பதையும் என்னிடம் கூற மறுத்து விட்டான். இளம் பருவத்திலிருந்தே, தமிழ்ச்செல்வனைத் தெரிந்ததிலிருந்து எங்கள் அந்தரங்கங்களை இருவரும் பரிமாறிக்கொள்வோம். அப்படியிருந்தும், எனக்குத் தெரியாமல் என்ன கவலையேற்பட்டது. எனச் சிந்தித்த லண்ணம்; 'சரி நான் போய்ப் படுத்துக்கொள்கிறேன்' எனக் கூறிச் சென்று என் படுக்கையில் 'தொப்பென விழ்ந்தேன். நித்திராதேவியின் அணைப்புக் கிட்டவில்லை. என் சிந்தனைகள் கடிவாளமில்லாத குதிரையைப் போன்று இறந்த காலத்தை நாடிப் பறந்தது.

எனக்கு அப்பொழுது சுமார் பதினைந்து வயதிருக்கும். என் தந்தை சுந்தரம்பிள்ளையைத் தெரியாதவர் நம் கிராமத்திலிருக்க மாட்டார். பிரபல வர்த்தக நிலையமென்றைச் சொந்தமாகத் தொடங்கி அதன் மூலம் முன்னுக்கு வந்தவர். பணம் படைத் தவராயினும் செருக்கில்லாமல், ஏனைய பணக்காரர்களைப் போலின்றி, அடக்கமாக வாழ்பவர். எங்கள் கிராமத்தைச் சுற்றி யுள்ள பகுதிகளில் ஏதாவது நூல் நிலையத் திறப்பு விழாவோ, பொதுக் கூட்டமோ நடைபெறுவதென்றால், என் தந்தையின் தலைமையில்தான் நடைபெறும். அன்று ஏதோ தமிழ்ப் பள்ளி நிதிக்கு பத்தாயிரம் நஸ்கொடை வழங்கியதற்காக 'சுந்தரம்பிள்ளை வாழ்க! வள்ளல் சுந்தரம்பிள்ளை வாழ்க!!' என யார்யாரோ எல்லாம் பாராட்டினார்கள்.

பிறந்த வீட்டிலேயே தாயையிழந்த தாயில்லாக் குறைக்கிட மில்லாமல் தந்தைக்குத் தந்தையாகவும், தாய்க்குத் தாயாகவும் பேணி வளர்த்து வந்தார், என் தந்தை. ஒருநாள் வெளியூர் சென்றிருந்த அவர் திரும்ப வரும்பொழுது எனது வயதையொத்த ஓர் சிறுவனையும் அழைத்து வந்தார். அச்சிறுவன் யார் என விசாரித்ததற்கு யாரோ ஓர் எஸ்டேட் தெழிலாளியின் மகனென்றும், வறுமையும் நோயும் அன்னவர் வாழ்க்கைச் சீட்டைக் கிழித்துவிட்டதென்றும், அனாதையான இந்தச் சிறுவனை தான் வளர்ப்பதற்காக அழைத்து வந்திருப்பதாகவும் கூறினார். பலநாள் கைப்பட்டிராத அவன் தலையும், கிழிந்து அழுக்கேறிய உடையும், ஏழ்மையின் கொடுமையை அப்படியே உணர்த்தின. அவன் மீது எனக்கிரக்கம் உண்டாயிற்று. அப்படியே வாரியணைத்துக்கொண்டேன். அப்பாவை நோக்கி 'அப்பா! எனக்கு உடன் பிறந்தார் களில்லை என்ற குறையைத் தீர்த்து விட்டீர்கள்!' என்றேன். உணர்ச்சிப் பெருக்கால் என் உள்ளம் துடித்தது. 'உன் பெய ரென்ன?' என்றேனவனிடம். 'என் பெயர், செல்வன்' என்றான். குரலிலுள்ள தடுமாற்றம் அவனது உணர்ச்சியைப் பிரதிபலிப்ப

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

தரய் இருந்தது. இவற்றை இமைகொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்த என் தந்தையின் முகம் மலர்ந்தது. என் தந்தைக்கு தமிழ் என்றால் உயிர். தமது தமிழார்வத்தைக் குறிப்பதற்கறி குறியாக செல்வன் என்ற பெயரை 'தமிழ்ச்செல்வன்' என மாற்றிவிட்டார்.

தமிழ்ச்செல்வனும் நானும் ஒரே பள்ளியில் கல்வி பயின்று வந்தோம். எங்கள் உடை, அலங்காரம் அனைத்தும் ஒரே மாதிரியாகத்தானிருக்கும். எங்களைச் சரிவரத் தெரியாதவர்கள் இரட்டைக் குழந்தைகள் என நினைப்பதுமுண்டு. எந்தச் சமயத்திலும் ஒருவரையொருவர் பிரிவதில்லை. இணைபிரியா நண்பர்களாகவும் உடன் பிறந்தவர்கள் போலவும் பழகினோம். அன்றொரு நாள் நானும் தமிழ்ச்செல்வனும் பள்ளியிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தோம். வழியில் ஒரு புத்தகம் இருக்கக்கண்டோம். புத்தகத்தை தமிழ்ச்செல்வன் எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்ததும் 'யாரப்பா இது மு. தங்கம் என எழுதியிருக்கிறதே!' என்றான். அதுதான் சென்ற வாரத்தில் எங்கள் பள்ளியில் படிக்க வந்தாளே ஒருத்தி! அவள்தான் தங்கம் என்றேன். அப்படியானால் நானே யவள் பள்ளிக் குவரும்பொழுது கொடுக்கலாமெனக் கூறி விரைந்தோம் வீட்டிற்கு.

மறுநாள் என்றும் போலல்லாது சற்று முன்னதாகப் பள்ளிக் குப் பறப்பட்டதும் அப்பாவிற்கு அச்சரியமாய்ப் போய்விட்டது. 'என்னப்பா! இன்றைக்கு அதிகாலையில் பறப்பட்டுவிட்டீர்கள்?' என்றார். 'இல்லேப்பா! எங்கள் பள்ளிக்கு தங்கமனு ஒருத்தி புதிசா வந்திருக்கா, அவள் தன் புத்தகத்தைக் கை நழுவி விட்டு விட்டாள். அதை நாங்கள் வழியில் கண்டெடுத்தோம், அவளிடம் திரும்பக் கொடுக்கவேண்டும், அதற்காத்தான் இவ்வளவு அதிகாலையில்...' எனக் கூறிவிட்டு, எங்கள் கால்கள் பழக்கப்பட்ட இடமாக, பள்ளியை நோக்கி வேகமாக நடந்தன. நாம்

எதிர்பார்த்தது போலவே தங்கம் எங்களுக்கு முன்னாலேயே வந்து விட்டாள் பள்ளியின் முன் உள்ள ஆலமரத்தின் கீழ் நின்று அழுதுகொண்டிருந்தாள். நாங்கள் அவளை அணுகியதும் 'ஏன் அழுகிறாய்?' என்றோம். ஒன்றும் பேசாது மீண்டும் அழத்தொடங்கினாள். 'ஏன் அழுகிறாயென்றால், உன் பாட்டுக்கு அழுகிறாயே பதில் சொல்லாது...' என்றேன் நான். 'என்னுடைய பு...த்... த...க...ம் காணாமல் போய்விட்டது' என்றாள். 'காணாமல் போனால் இன்னொன்று வாங்கிக்கொள்வதுதானே' என்றேன் அலட்சியமாக. 'வேறு புத்தகம் வாங்கப் பணம் எங்கேயிருக்கிறது' என்றாள். அவளின் பரிதாப நிலையைப் பார்க்கச் சகிக்காதவனான தமிழ்ச் செல்வன் அந்தப் புத்தகத்தைத் தந்தால் எனக்கென்ன தருவாய்? என்றான். 'உங்களுக்குத் தர என்னிடம் என்ன இருக்கிறது' என அழாக்குறையாக சொன்னாள். எனக்கொன்றுந்தர வேண்டாம். வேடிக்கையாகக் கேட்டேன். இதோ உன் புத்தகம் எனக் கூறி தனது கையிலிருந்த புத்தகத்தை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான் தமிழ்ச்செல்வன். அவள் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே கிடையாது. காணாமற்போன தன் குழந்தையைக் காணும்பொழுது ஒரு தாய் என்ன எண்ணுவாளோ அதே நிலையில் தங்கம் இருந்தாள். 'மிக்க நன்றி, இந்நன்றியை என்றும் மறவேன்' எனச் சொல்லி தன் வகுப்பிற்குச் சென்றுவிட்டாள். அவளது உருவம் மறையும் வரையில் எங்கள் கண்கள் அவளைப் பார்க்கத் தவறவில்லை. அன்றிலிருந்து அன்புடன் பேசத் தலைப்பட்டாள். இப்பொழுதெல்லாம் எங்கள் நண்பர்கள் வரிசையில் தங்கம் தனியிடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

தமிழ்ச் செல்வன்

இந்தத் தங்கம் இருக்கிறாளே பொல்லாத குறும்புக்காரி! என் கால் சற்று வளைந்திருப்பதையும், நான் நடப்பதையும் பார்த்து 'நண்டுக் கால் நடையழகா' என்றல்லவா பாட ஆரம்பித்து விட்டாள். அப்படியவள் என்னைக் கிண்டல் செய்யும்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

பொழுது எனக்கு ஆத்திரம் பொங்கிவரும், அதற்கு என்ன செய்வது? அவள்தான் குறும்புக்காரியென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததாயிற்றே. அவளப்படி என்னைக் கிண்டல் செய்யும் பொழுது நான், முன்பு அவள் புத்தகத்தைக் காணவில்லையென அழுதாளே! அதைப்போன்று அழ ஆரம்பித்துவிடுவேன். அவளுக்கு உடனே வெட்கமாய்ப்போய்விடும், கன்னங்கள் ரத்தம் போல் சிவந்துவிடும். நிலத்தைப் பார்ப்பதுபோல மெல்லக் கடைக்கண்ணால் என்னைப் பார்ப்பதும் பின் ஒன்றுமறியாதவள் போல இரட்டைப் பின்னலிலொன்றை எடுத்துக் கையில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதும், இன்று நினைத்தாலும் கவையுள்ள காட்சிகள் தான். அன்று 'எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறாயா' என இளங்கோவன் கேட்டதும் 'இல்லை நேரமாகிவிட்டது, பாட்டி தேடுவாள்' என்று கூறிச் சிட்டாய்ப் பறந்து சென்றுவிட்டாள்.

தங்கம் தன் பாட்டியின் பாதுகாப்பில்தான் வளர்ந்துவருகிறாள். அவளுடைய தந்தை இறக்கும்பொழுது தங்கத்தை எப்படியாவது நன்கு படிக்கவைக்கவேண்டுமெனக் கூறி மண்டையைப் போட்டாராம். அது முதல் உற்றார், உறவினர், தாய், தந்தை அனைத்தும் அந்தப் பாட்டிதான் அவளுக்கு. அப்பம் சுட்டுவிற்று அதில் வரும் வருவாயைக்கொண்டு தங்கத்தைக் கண்ணைப்போல் பேணி வளர்த்துவருகிறாள். தங்கமும் தன் பாட்டியிதே உயர், பாட்டிக்கும் தங்கத்தே அதிகநேரம் பார்க்காவிட்டால் பொழுது போவதே பெரும்பாடாகிவிடும். சில வேளைகளில் பள்ளியிலிருந்து வீட்டிற்குச் செல்ல நேரமாகிவிட்டால் தங்கத்தைத் தேடிக்கொண்டு வந்துவிடுவாள் பாட்டி. பள்ளி வீடுமுறை நாட்களில் பொழுதுபோக்கிற்காக வேறெங்கும் செல்லத் தேவையில்லை, தங்கம் வீட்டிற்குப் போனால் போதும். அதுதான் என் பொழுது போக்குமிடம். எங்கள் நட்பு அரும்பி வளர்ந்தது.

இப்படியெல்லாம் பழகிய எங்கள் நட்பு திடீரென வேறு

வழியில் திரும்பியது. ஒரு மரத்தில் தோன்றிய இரு கிளைகளை துண்டிக்க மரத்தாலான பிடியுடன் கூடிய கோடரி உதவுவது போல, எங்கள் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டான் இளங்கோவன். தங்கத்தை நான் காதலிப்பது தெரிந்தும், இளங்கோவன் அவனை மணம் செய்யப்போவதாகக் கூறினான். அதுவும் எண்ணிடம்! வெட்கக்கேடான செய்தி ஒரு பெண்ணை இருவர் காதலிப்பதா? அதுவும் நண்பர்கள். தாங்கமுடியாத அவமானம்! அன்று தங்கத்தை மணம்முடிக்கும் செய்தியை இளங்கோவன் கூறியதும், உலகமே சுற்றுவது போல இருந்தது. என் எண்ணக்கோட்டைகள் அனைத்தும் இடிந்து வீழ்ந்தன. வாழ்க்கை என்பது விளையாட்டுத் திடலல்ல, பயங்கரமான போர்க்களம் என்னும் பொன்மொழிகளை அப்பொழுது தான் உணர்ந்தேன். இப்பொழுது என்ன செய்வது? என் ஆருயிர் காதலியை நண்பனுக்காக, இழப்பதா? என் அன்புத் தெய்வத்திற்காக அருமை நண்பனை இழப்பதா? எனச் சிந்தை குழம்பியது. இத்தகைய இக்கட்டான நிலையிலிருக்கும் பொழுதுதான் 'ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்?' என்றான் இளங்கோவன். 'தலையை வலிக்கிறது' என்றேன் வேறென்ன கூறவிருக்கிறது அவனிடம்? அனாதையானே! என்னை ஆதரித்துப் படிக்கவைத்து ஆளாக்கினார்கள், கவலையே தெரியாமல் வளர்ந்தேன். கலங்கிய உள்ளத்தோடு இன்று கவலையின் முதல் படியில் நிற்கின்றேன். தங்கத்தைச் சந்தித்து இவ்விவரங்களைக் கூறலாமென நினைத்தேன். பின் ஏன் அவள் மனதைக் குழப்பவேண்டும், யாரையாவது மணம் செய்து சுகமாக வாழட்டும். என் குறுக்கீடு இளங்கோவனின் வாழ்வைப் பாதிக்கவேண்டாம் என எண்ணினேன். இப்பொழுது ஓர் முடிவான தீர்மானத்திற்கு வந்துவிட்டேன். இனிமேல் இவ்வூரில் இருக்கக்கூடாது. எங்கேனும் ஓடிப்போய் விடவேண்டியதுதான்.

தங்கம்

எங்கு சென்றாரோ என் செல்வம், போகும்பொழுது என்னி

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

டம் ஒரு வார்த்தை கூறியிருந்தால் நானும் கூடச் சென்றிருப்பேன். என் காதல் மலர் முளையிலேயே கிள்ளியெறியப்பட வேண்டுமா? இனி நான் யாருக்காக வாழவேண்டும்? 'என்ன காரணத்திற்காக வீட்டைவிட்டுப் போனார்' என இளங்கோவிடம் கேட்டதற்கு 'தெரியாது! போகும்பொழுது என்னிடம்கூடத் தெரிவிக்கவில்லை' என்கிறார். எந்த ஒருவருக்காக உயிர் வாழ்ந்தேனோ அவரே என்னைவிட்டுப் பிரிந்தபின், இங்கே எனக்கென்ன வேலை. இச்சமயத்தில்தான் அடுத்த வீட்டுச் சிறுவனான ஆனந்தன் ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் தந்தான். கவரின் மூலையில் அனுப்புவது 'தமிழ்ச்செல்வன்' என எழுதியிருந்தது. அடுத்த வீட்டுச் சிறுவனிடம் கொடுத்துச் சென்றவர் என்னிடம் நேரில் கூறிச் சென்றிருக்கலாமே எனச் சிந்தித்த வண்ணம் கடிதத்தைப் பிரித்தேன்.

தங்கத்திற்கு!

எதிர்பாராத இந்தக் கடிதம் உன் கைக்குக் கிட்டுமுன் நான் என்கிருக்கிறேனோ எனக்கே தெரியாது. என் பிரிவைப்பற்றி வருந்த வேண்டாம். காதலுக்கும் கடமைக்குமிடையே சிக்குண்ட நான் இந்த ஊரைவிட்டுப் புறப்படும் நிலைக்கு வந்துள்ளேன். இந்நிலை ஏன் ஏற்பட்டது என எண்ணி வருந்தாதே. தயவுசெய்து என்னை மறந்துவிடு! என் கடைசி ஆசை உன்னிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பதும் இதுதான். நீ மணம்புரிந்து இல்வாழ்க்கை நடத்த விரும்பினால், இளங்கோவனையே மணந்து இன்புற்று வாழ், நீங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தால் அதுவே எனக்குத் திருப்தி.

இங்ஙனம்,

தமிழ்ச்செல்வன்

இளங்கேவனை மணமுடித்து சுகமாக வாழ வேண்டுமாம் என்ன உபதேசம்? இவரா இப்படி எழுதுவது! ஒருவரின் காதலி

அவர் நண்பனுக்கே மனைவி ஆவதா? ஒரு உள்ளத்தில் இருவருக் கிடமா? ஜோடிப் புருவில் ஒன்று பிரிந்துவிட்டால் அல்லது இறந்து விட்டால் பின் எந்தப் புருவுடனும் சேர்ந்து வாழாமல் தனிமை யாகவல்லவா வாழ்க்கை நடத்துகின்றது! அந்தப் பறவைகளுக் குள்ள தன்மை கேவலம் ஆறறிவு படைத்த மனிதனுக்கேற்படு வதில்லையே? என் எண்ணங்கள் இப்படியா ஆகவேண்டும். ஏழ் மைக் குடும்பத்தில் பிறந்தாலும், துன்பமே அறியாது வளர்ந் தேனே! நான் இப்படியெல்லாம் ஏங்கிக்கிடப்பதைப் பார்த்து 'தங்கம் ஏன் ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறது?' என்றெல்லாம் என் பாட்டி கேட்கிறாள். பாட்டியிடம் எப்படி நான் உண்மையைக் கூறுவது? நானெதுவும் கூறுவிடினும் குறிப்பால் ஓரளவு எந் திலையை உணர்ந்திருக்கிறாள். இல்லாவிட்டால் நடந்தது நடந்து விட்டது எதற்காக இப்படி வருந்துகிறது? என்று என்னிடம் கேட்பாளா? அவளின் உபதேசமெல்லாம் காட்டிலே ஒளி பரப்பும் நிலவொளியைப் போன்றதுதான் என் வரையில். பிறந்தாலும் பெண்ணாய்ப் பிறக்கக் கூடாது! பெண்ணாகப் பிறந்தாலும், ஏழை கள் வயிற்றில் பிறக்கக் கூடாது! அப்படி ஏழைகள் வயிற்றில் பிறந்தாலும் கூட அழகாயிருக்கக் கூடாது! என் அழகில்தானே இளங்கோவன் மயங்கியிருக்கிறார். அழகையே முக்கியமாகக் கருதி னால் இளங்கோவன் கூட நல்ல அழகன்தான். அழகை அடிப்படையாக வைத்து நான் காதலிக்கவில்லையே! ஒவ்வொருவருடனும் நெருங்கிப் பழகும்பொழுது அழகைப்பற்றி என்ன எண்ணவேண் வேண்டியிருக்கிறது. தோற்றத்திலே அவ்வளவு கவர்ச்சியில்லாத தமிழ்ச்செல்வனைக் காதலித்தேன் என்றால், அவரின் பண்பல்லவா என்னைக் கவர்ந்தது. பணக்காரச் சூழ்நிலையில் வளர்ந்தாலும், ஏழையின் வயிற்றில் பிறந்ததாலோ, என்னவோ, ஏழைகளென் றாலே அவருக்கு அலாதியான பிரியம். ஆம்! அந்த அன்பு உள் ளம்தான் என்னைக் கவர்ந்தது என்றால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இளங்கோவனிடம் சகஜமாகப் பழகினேனே தவிர அவரை நான் காதலிக்கவில்லையே! ஒருவேளை அவருடன் நெருங்கிப் பழகுவதால்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

தன்னைக் காதலிப்பதாக தப்பர்த்தம் செய்துகொண்டாரோ, என்னவோ? இந்த ஆண்களே இப்படித்தான்; சபலயுத்தியுள்ளவர்கள்! ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாமல், தங்கையின் பாசத்திற்கும், காதலியின் பரிவுக்கும், வேற்றுமை தெரியாமல் நடந்துகொள்வார்கள்! இத்தகைய விபரீத எண்ணத்தினால்தானே என் காதலரைப் பிரியநேர்ந்தது. இனி நான் ஏன் வாழவேண்டும்? யாருக்காக வாழவேண்டும்?

இளங்கோவன்

யாருக்காகவா, தமிழ்ச்செல்வனுக்காகவாகிலும் நான் வாழத்தான் வேண்டும்! என்ன வாழ்வு சூன்யமாகிவிட்டதே! உயிருக்கு நிகரான நண்பன் தமிழ்ச்செல்வன் எங்கு சென்றானே! தங்கத்தைக் காதலிப்பதாக என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூறியிருந்தால்... நானே அவனுக்கு மணமுடித்துவைப்பேனே! ஏன் இதை என்னிடம் மறைக்கவேண்டும்? எனக்காகத் தன் காதலியையும் பிரித்தல்லவா போய்விட்டான். இன்னொருவன் காதலியைனத் தெரிந்திருந்தால், இந்தத் தங்கத்தை உடனேயே மறந்திருப்பேனே! தமிழ்ச்செல்வன் காணாமற்போன அன்றைய தினமே தங்கத்திடம் சென்று விசாரித்ததற்கு, அவனிடம்கூட ஒன்றும் சொல்லாமல் யாரோ ஆனந்தனும், அவனிடம் ஒரு கடிதத்தை கொடுத்து தங்கத்திடம் கொடுக்கும்படி கூறிச் சென்றாலும், தனது காதலியையும் அழைத்துச் சென்றிருக்கலாமே? தங்கமும் நானுக்குநான் அனலில் பட்ட மெழுகைப்போன்று உருகிக்கொண்டே வருகிறான். இப்பொழுது தங்கத்தைப் பார்த்தால் என் சிந்தையைக் கலக்கிய தங்கம் மாதிரியாகவா இருக்கிறது. 'தங்கம் ஒன்றுக்கிம் கவலைப்படாதே! தமிழ்செல்வன் எங்கிருப்பினும் தேடிப்பிடித்து உனக்கு மணமுடித்து வைக்கிறேன்' என்று உறுதி கூறினாலும் ஆறுதல் அடைகிறாளில்லை! என்ன செய்வது, யாரை நோவது? அன்று தமிழ்ச்செல்வன் எழுதிய கடிதத்தைக் காண்பித்தான்

தங்கம். உருக்கமாக எழுதியிருக்கிறான். என்ன உத்தமமான மனது. அவன் தனது காதலியைத் துறந்து சென்றதற்கு நான் தானே காரணம். செய்நன்றி மறவாத தன்மைதான் காதலியைக் கூட பிரிந்து செல்லத் தூண்டியிருக்கிறது. இத்தகைய நண்பனிடன் பழகியும் அவன் உள்ளத்தைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாதவனாகி விட்டேனே! இனிப் புறப்படவேண்டியதுதான் தமிழ்ச் செல்வனைத் தேடி.

எங்கு செல்வதென்றே தெரியவில்லை. மாதமென்னும் மலரில் மூன்று இதழ்கள் உதிர்ந்து வீழ்ந்தன. எங்கு சென்று யாரிடம் விசாரிப்பது? எவரிடம் விசாரித்தாலும் 'தமிழ்ச்செல்வனா? தெரியாதே' என்கிறார்கள். வேறு சிலர் இந்தப் பெரிய பட்டணத்திலே எங்கப்பா தேடாமடியும் என அலட்சியமாகக் கூறுகிறார்கள். அவர்களுக்கென்ன தெரியும் என் நண்பனைப்பற்றி? அலைந்து அலைந்து உடலும் சோர்ந்துவிட்டேன். உடல் களைப்பைத் தீர்ப்பதற்காகப் புகையிரத நிலையத்திலுள்ள ஒரு வாங்கில் அமர்ந்து அன்றைய தினசரியான "தமிழ் முரசை"ப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தேன். 'ஐயா செலவுக்குப் பணமில்லை கொஞ்சம் உதவி செய்யுங்கள்' என்னும் குரலொன்று எனக்குப் பின்னிருந்து வந்தது. மெல்லத் திரும்பினேன். வாடிய முகமும் வளர்ந்த தாடியுடனும் ஒட்டிய உடலுடனும் நின்று கொண்டிருந்தான் தமிழ்ச்செல்வன். "செல்வா! என்னை மன்னித்துவிடு! எனக்கதறி அவனை அணைத்துக்கொண்டேன்." இ...ள.. ன்...கோ... எனப்பேச வாயெடுத்தவன் நாக்குத் தடுமாறியது, கண்ணீர் "பொலபொல்"வெனக் கொட்டிற்று. எங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட கறையை கண்ணீரால் கழுவினோம். தங்கத்தின் நிலையையும், அவனைத் தேடி அலைந்த வரலாற்றையும் விவரமாகக் கூறினேன். 'தமிழ்ச்செல்வா! அடுத்த வாரமே தங்கத்திற்குத் திருமணம். மணமகன் யார் தெரியுமா?' எனக்கூறி அவனை நோக்கினேன். தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டுகடைக்கண்ணால் என்னைப் பார்த்தான் 'நிச்சயமாகத் தமிழ்ச்செல்வன்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

வந்தான்' என்றேன். ஒரு புன்னகையைத் தவழவிட்டுக்கொண்டு அவனது உள்ளத்தின் உவகையை முகக்கண்ணாடி காட்டத் தவறவில்லை.

வாடகைக்கு ஒரு 'டாக்னி'யை அமர்த்திக்கொண்டு புறப்பட்டோம் எங்கள் இருப்பிடத்தை நோக்கி. எங்கள் உள்ளத்துடிப்புடன் மோட்டாரின் 'மீட்டர்' போட்டியிட்டுக்கொண்டிருந்தது. எனது உயிர்த்தோழன் எனக்குக் கிடைத்தான் என்ற பூரிப்பு எனக்கு. காதல் தெய்வத்தை மனைவியாக அடையப்போகிறோமே என்ற ஆவல் தமிழ்ச்செல்வனுக்கு. சுற்றிலும் அடர்ந்த காடுகளுக்கிடையே மேடும் பள்ளமுமாக வளைந்துவளைந்து செல்லும் பாதையில் மோட்டார் சென்று கொண்டிருந்தது. பகல் எல்லாம் உழைத்து உழைத்துச் சோர்வுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பும் தொழிலாளியைப் போன்று அதவன் மேற்குத் திசையில் மறைந்து கொண்டிருந்தான்.

ஒருவகையாக எங்கள் கிராமத்தை நெருங்கிவிட்டோம். முதலில் தங்கம் வீட்டிற்கே செல்வதென முடிவுசெய்தோம். தங்கத்தின் வீட்டண்டை சென்றதும் 'கிரீச்' என்ற 'பிரேக்' சத்தத்துடன் வண்டி நின்றது.

அவசரம் அவசரமாக வீட்டிற்குள் நுழைந்தோம். எங்கும் 'வெறிச்'சென்றிருந்தது. பாட்டி ஒரு மூலையில் உட்காந்திருந்தவள் எங்களைக் கண்டதும் கோ...வெனத் தேம்பித்தேம்பி அழுதாள். விவரமறியாது துடித்தோம். என்ன பாட்டி? என்ன நேர்ந்தது? எங்கே தங்கம்? எனக் கேட்டேன். 'தங்கம்.... பிணமாகி விட்டாள்' என்றாள் பாட்டி. வானமே பிளந்து தலைமேல் விழுவது போன்றிருந்தது. எரிந்து கொண்டிருந்த மண்ணெண்ணை விளக்கு அணைந்தது. எங்கும் இருள் சூழ்ந்துகொண்டது. எங்கள் உள்ளத்திலே சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த ஒளி அணைந்தது.

(தமிழ் மணி — 8-7-1956)

4

திருந்து

முப்பத்தோராம் தேதி: அன்றாடம் உழைத்துச் சலித்துப்போன உழைப்பாளி வார்க்கம், தாம் உழைத்த உழைப்பின் பயனை ஒரே கணத்தில் அனுபவிக்கும் நாள். பெரிய பெரிய அதிகாரிகளிலிருந்து சாதாரண குமாஸ்தாவரை, வட்டிக் கணக்குப் பார்ப்போர் முதல் வங்குசாக்கடை வியாபாரி வரை, ஏங்கித் தவம் இருந்து எதிர்நோக்கச் செய்யும் மகத்துவம் வாய்ந்த நாள் தான் முப்பத்தோராம் தேதி!

அன்று ஸ்பெஷல் கான்ஸ்டபிள் மன்ருருக்குச் சம்பளம். மாதத்தில் ஓர் நாள் என்றும் போலல்லாது அன்றாவது தன் வாழ்வில்

சிறிதளவேனும் புதுமை காண விரும்பினான் மன்கூர். முப்பது நாளும் அந்தக் கம்பத்தின் சூழ்நிலையையும், காவி நிறச்சாயம் பூசப்பட்ட அந்த 'பரேக்' குகளையும் பார்த்துப் பார்த்துச் சலித்துப்போன அவன், இன்றுதான் சம்பள நாளாயிற்றே பாக்கெட்டில் பணமும் இருக்கிறது. கொஞ்சம் 'பெக்கா'னைச் சுற்றி வரலாம், என்னும் எண்ணத்துடன் மனைவி சல்மாவையும், ஒரே மகனான இஸ்மாயிலையும் அழைத்துக்கொண்டு, சிரம்பாளை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

எட்டு வயதான இஸ்மாயில் மலாய் பள்ளியில் படித்து வருகிறான். பள்ளிக்குச் செல்லும்போது, 'சொங்கோற்' பழைய சிலுவார், சட்டை. தேய்ந்து பென்சன் வாங்கக் காத்திருக்கும் 'சித்தா சிலிப்பர்' முதலியவற்றை அணிந்து கொள்வான். அன்று சிரம்பானுக்குப் போக இருப்பதால் அவனும் ஆடை அணிகளில் 'புதுமை' காணவிரும்பினான். 'ஹிராயா புவாசா'வுக்கு வாங்கிய சிலுவார், சேர்ட், சப்பாத்து முதலியவைகளை அணிந்து, தலையை அழகாக வாரினான்.

சிரம்பான் பட்டனத்துள் நுழைந்ததும் 'பொந்தியனாக்' படம் பார்க்கலாம் என்றான் மன்கூர். இரு தங்க வளையல்கள் வாங்கினால் பொருளுக்குப் பொருளுமாகும் பணமும் மிச்சம் என்றான் அவன் மனைவி சல்மா. பெற்றோரின் பேச்சில் லயிக்காத இஸ்மாயிலுடைய கண்கள் மட்டும், ஒவ்வொரு கடைகளையும் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தன. முடிவில் ஒரு விளையாட்டுச்சாமான் விற்கும் கடையைக் கண்டதும், மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்தான். பல இனத்தைச் சேர்ந்த சிறுவர் சிறுமிகளும், ஆளுக்கொரு விளையாட்டுச் சமான்களை வாங்கிக்கொண்டு, மகிழ்ச்சி பொங்க வெளிவரும் காட்சியைக் கண்டதும், தனக்கும் ஓர் விளையாட்டுப் பொம்மை வேண்டுமென அடம்பிடித்தான் இஸ்மாயில். தனிப்பட்ட இடமாயிருந்தால் தட்டிக்கழித்திருப்பான் மன்கூர். மக்கள் கூட்டத்

தின் மத்தியில் மகனின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவிட்டால், கவுரவக் குறைவு என எண்ணினான். அப்போலிக்கவுரவம் இஸ்மாயில் விரும்பிய பொம்மை கிடைக்கப் பேருதவியாயிற்று!

சிரம்பானுக்கு மூன்று பைல்களுக்கப்பால் அம்பாங்கன் என்னும் பெயர்கொண்ட சிறு கிராமம். அக்கப்பத்தில் மலாய்க்காரர்கள்தான் அதிகமாய் வதிக்கின்றனர். பள்ளிவாசல், படிப்பகம், மலாய்ப்பள்ளி முதலியன இருந்தும், தனித்தனியாக பல 'ப்ரேக்' குகளைக்கொண்ட, பாதுகாப்புப் படைகளுக்கு பயிற்சியளிப்பதற்காகக் கட்டப்பட்டுள்ள. அந்த 'பொலீஸ் டிப்போ'தான் சிறப்புத்தரும் வகையில் அமைந்துள்ளது எனில் மிகையன்று! மத்தியில் ரோடு, இருமருங்கிலும் முட்கம்பிகளால் அடைக்கப்பட்டு, குடும்பஸ்தர்கள் ஒரு பகுதியாயும் வசிப்பதற்குரிய வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. இங்கு தமிழ், மலாய், சீன இனத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு மக்கள் கூட்டாக வதிக்கின்றனர். இவர்களது பிள்ளைகள் விளையாடிப் பொழுது போக்குவதற்கென்று சாலை ஓரமாக ஓர் மைதானம் உள்ளது. மாலை மணி ஐந்தார்கிவிட்டால் போதும் அங்கு சிறுவர்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடி, அவரவர் தமக்குப் பிடித்தமான விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவர். கான்ஸ்டபிள், கார்ப்ரேல், சார்ஜன், இன்ஸ்பெக்டர் முதலிய பதவீ வேறுபாடுள்ளவர்களின் குழந்தைகள் ஒன்றுகூடி எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி விளையாடி மகிழ்வார்கள். இக்குழுவில் ஸ்பெஷல் கான்ஸ்டபிள் மகன் இஸ்மாயில், கார்ப்பரேல் மகன் பாலன், சார்ஜனின் மகன் ரம்லி, பெரியகிராணியின் மகன் லீ, வங்குசாக்கடை தவக்கையின் மகன் அச்சாயும் இன்னும் பலருமுண்டு.

என்றும் போல என்றும் சிறுவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு பலபல விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது, பாடாங்குக்கு வந்து சேர்ந்தாள் இஸ்மாயில்.

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

‘ஆ!... கட்டத்தாங் இஸ்மாயில்’ எனப் பேரொலி எழுப்பி ஆர்ப்பரித்து, ஆனந்தத் தாண்டவத்துடன் நண்பனை வரவேற்றனர். அத்துடன் விளையாட்டுப் பொம்மை ஒன்றுடன் வந்திருக்கிறான் என்பதைக் கண்டதும் அவர்களது மகிழ்ச்சி பன்மடங்காயிற்று. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மகிழ்ச்சியை ஒவ்வொரு விதத்தில் காண்பித்தனர். அச்சாய் குட்டிக்கரணம் ஒன்று போட்டான். அகமட் துள்ளிக் குதித்தான். ரம்லியின் முதுகில் ‘பளார், பளார்’ என நாலு அறைகள் அறைந்தான் லீ. மற்றவர்கள் கைகொட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். இவை யாவும் அடிதடி சன்டையன்று; அன்பின் அறிகுறி!

இச் சிறு குழாத்தின் ஆனந்தக்கூத்து நிரந்தரமானதன்று என்பதை இஸ்மாயிலின் செயல் உணர்த்திற்று. ‘பொம்மையை மற்றவர்களிடம் விளையாடக் கொடுக்க மறுத்தான். பிறரிடம் தனது பொம்மையை கொடுக்க விருப்பமில்லாதவன் பாடாங்குக்கு வரும் போதாவது வீட்டில் வைத்துவிட்டு வரலாம், அப்படி வந்தாலும் பொம்மையைப் பற்றிப் பெருமை பேசி வீண் ஐம்பம் செய்யாமலாவது இருக்கலாமல்லவா? அதுவுமில்லை. இவையெல்லாம் அவனுடைய நண்பர்களுக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டியது. ‘நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை. தொடர்வது பார்க்கிறேனே!’ எனப் பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சினான் அகமட். ‘ஊ...கூ...ம்... முடியாது’ என்றான் இஸ்மாயில். இது அவனுடைய நண்பர்களுக்கு எரியும் தீயில் எண்ணெய் வார்ப்பது போன்றிருந்தது. எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்தி, வரவேற்ற சிறுவர் குழாம் இப்போது இஸ்மாயிலை வெறுக்கத் தொடங்கினர். ‘ஓடப்பருக்கும் உயரப்பருக்கும்’ வேறுபாடு அறியாத பிஞ்சு உள்ளங்களுக்கு இஸ்மாயிலின் போக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

அவர்களது ஏமாற்றம் நாளடைவில் பொருமையாக மாறத் தலைப்பட்டது. பொம்மையொன்று கிடைக்கப்பெற்றதால், மற்ற

வர்களைவிட தான் அதிஷ்டசாலி என நினைத்தான் இஸ்மாயில். அதன் பயன் இப்போதெல்லாம் படாங்குக்குக் கூட விளையாட வருவதில்லை. பொம்மையை வைத்துக் கொண்டு வீட்டிலேயே பொழுதைக் கழித்தான். உணர்ச்சியற்ற பெம்மை எத்தனை நாட்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரப்போகிறது? நண்பர்களிடம் உள்ள அன்புணர்ச்சி பொம்மையிடத்தில் இல்லை என்பதை ஓரளவு அறிந்திருந்தும் வீட்டிலேயே முடங்கிக்கிடந்தான்.

இஸ்மாயிலைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தனர். இஸ்மாயிலை 'வழி'க்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்பது அவர்களது திட்டம்! இக்குழுவில் அறிவில் சிறந்தவனாக பாலன் தலைமை வகித்தான். ஒரு விளையாட்டுப் பொம்மையால்தானே இஸ்மாயில் இப்போ நம்மிடம் பேசுவதுகூடக் கிடையாது. ஆகவே நம் பிழவுக்குக் காரணமான பொம்மையை உடைத்து நொருக்கிவிட வேண்டும் என ஆத்திரத்துடன் சொன்னான் அச்சாய்.

'பொம்மையை உடைப்பதைவிட ஆளுக்கு நாலு அறை கொடுத்தால் தானே வழிக்கு வந்துவிடுவான்' இது லீயின் காரசாரமான வார்த்தை. பொம்மையை உடைக்கவும் வேண்டாம்! அவனை உதைக்கவும் வேண்டாம்! நாம் இஸ்மாயிலுடைய உள்ளத்தைத்தான் திருத்தவேண்டும்! எனப் பகர்ந்தான் ராம்லி. 'தவறை உணர்பவனைத் திருத்தலாம். ஆனால், தான் செய்வது தான் சரி என நினைக்கும் பிடிவாதக்காரனைத் திருத்தமுடியுமா?' இது அகமட்டின் கேள்வி. தவறை உணர்த்துவது தான் நம் பொறுப்பு. சகதியில் உழல்பவனிடம் சென்று நீ உழல்வது சந்தனமல்ல; சகதி என்போம். முடியாது! நான் சகதியில் தான் உழல்வேன், அதுதான் எனக்கு சந்தனம் எனக் கூறினானால், அவனை நாம் நாடவே வேண்டாம். அவனை நம்மைத் தேடி வருவான். இது பாலனின் அறிவுரை. அப்படியானால் இப்பொ என்னதான் செய்வது? கேள்விக்குறியைப் போட்டான் அச்சாய். இன்றுதான்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

நாம் இதுபற்றிச் கலந்து பேசுகிறோம். அனைவருமே உணர்ச்சிவயப்பட்டுள்ளோம். ஆகையால், நாளை மீண்டும் இங்கு கூடுவோம். அப்போது ஓர் திடமான முடிவுக்கு வருவோம், என்னும் பாலனின் முடிவுரையுடன் கலைந்தனர்.

மறுநாள் அந்த 'பரேக்'கே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. இஸ்மாயிலின் விளையாட்டுப் பொம்மையைக் காணவில்லை; நீ எடுத்தாயா? நீ எடுத்தாயா? என ஒருவரையொருவர் கேட்டுக் கொண்டனர். சாக்கடையிலிருந்து, குப்பை மேடுவரை அவசியாயிற்று. பொம்மை எப்படித் தொலைந்தது என்பது புரியாத புதிர். சிலர் அச்சாயை சந்தேகப்பட்டனர். மற்றும் சிலர் லீயுடைய வேலைதான் இது என அழுத்தத்திருத்தமாகக் கூறினர். நண்பர்களுக்குள்ளேயே ஒருவரையொருவர் சந்தேகப்பட்டனர். தனது முன்னாள் நண்பர்களின் முகத்தைப் பார்க்கக்கூட நாணினால் இஸ்மாயில். இரண்டு நாட்களாக அழுது புரண்டான். பயனே இல்லை. தொலைந்த பொம்மை கிடைக்கவே இல்லை. கடலிலே விழுந்த காக மீண்டும் கைக்குக் கிடைக்குமா? பலருக்கு தவறு இழைத்த பிறகுதான் 'ஞானம்' பிறக்கும். அதுபோல இஸ்மாயிலுக்கும் ஞானம் பிறந்தது. அதாவது; சிறுவருக்காகத்தான் பொம்மை; பொம்மைக்காக சிறுவரல்ல என்பதுதான். இந்த எண்ணம் மனதிற்கு ஓரளவு ஆறுதலளித்தது.

பொம்மை தொலைந்து சில நாட்களாயிற்று. இப்போது

இஸ்மாயில் அவனாகவே முன்னாள் நண்பர்களுடன் உறவாடத் தொடங்கினான். இஸ்மாயிலுடைய தொடர்பை மீண்டும் கசப்புடன் ஏற்றது சிறுவர் குழாம். நாளடைவில் பகைமையை மறந்து மனம் விட்டுப் பழகத்தொடங்கினர். அதற்கு பாலனின் நற்போதனை தூண்டுகோளாய் அமைந்தது. பிறரைவிடத் தன்னிடம் ஓர் பெர்ருளோ, அன்றித் தகுதியோ இருந்துவிட்டால், அதன்மையற்ற மக்கள் தன்னைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள் என்பது சில

ரது எண்ணம். இவ்வெண்ணமே அவர்களுக்கு, அழிவுப் பாதைக்கு வழிகாட்டியாகவும் அமைந்துவிடுகிறது. திருக்குறள் போன்ற நீதி நூற்களைப் படிப்போர் பலர்; அதன் கருத்தை உணர்பவர் சிலர் தான். ஆனால் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பவரோ மிகமிகச் சிலர்; அவர்களுள் பால்னும் ஒருவன். அவன் பள்ளியில் பயிலும் ஒரு சில குறட்பாக்களை தன் நண்பர்களுக்கு மலாய் மொழியில் விளக்குவான். அவற்றுள் 'முகநக நட்பது நட்பன்று' என்னும் இக்குறளை, அடிக்கடி மற்றவர்களுக்குச் சொல்லி, அதன் கருத்தை விரிப்பான். மனத்தால் நேசிக்காது ஒருவரைப் பார்த்துப் புன்னகை பூப்பதால் மட்டும் அன்பு வளராது; நட்பு நிலைக்காது; உள்ளத்தால் நேசிக்கவேண்டும்.

நாம் அன்பை அச்சாணியாகக்கொண்டு, ஒருமித்த உணர்வுடன், ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்துகொண்டு, சிறு தவறுகளை மறக்கும் பெருந்தன்மையுடன், ஒன்றுபட்டுக் கூடிவாழ்வோம். அதுவே கோடி நன்மை பயக்கும். ஒருவரையொருவர் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாத, நட்புக்கொள்வதால் எவ்வித நன்மையும் இல்லை. நன்மைக்குப் பதில் அதுவே தீமைக்கு, நன்மை அழிக்கும் நாசகத்திக்கு, அடிக்கல்லாய் அமைந்துவிடும் என உணர்ச்சியுடன் பாலன் கூறி நிறுத்தினான். இவ்வார்த்தைகள் இஸ்மாயில் உள்ளத்தை சுள்ளென்று தைத்தது. 'நான் செய்த தவறை மன்னித்துவிடுங்கள் நண்பர்களே! மன்னித்துவிடுங்கள் என்றான் இஸ்மாயில். அவன் கண்கள் கலங்கின, குரல் கரகரத்தது.

உன்னை எப்போதோ மன்னித்துவிட்டோம். மேலும், நீ ஒன்றும் பெரும் தவறு இழைத்துவிடவில்லையே என்றான் பாலன்.

பொம்மையைப் பெரும் பொருளாகக் கருதி நண்பர்களை வெறுத்தது என் குற்றந்தானே எனப் பதிலளித்தான் இஸ்மாயில், அமைதியாக.

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

இஸ்மாயில் நான்கூட உனது பொம்மையின்மேல் ஆசைப் பட்டேன்; பேராசைதான். அதற்காக என்னையும் மன்னித்துவிடு என்றான் லீ.

இடைமறித்து அகமட் கூறினான்: மன்னிப்பதல்ல; இச்சிறு சம்பவத்தை நாம் மறந்தேவிடுவோம். ஆமாம் அதுதான் சரி என அனைவரும் ஆமோதித்தனர்.

‘எல்லோரும் இங்கேயே இருங்கள். ஓர் நொடியில் வந்துவிடுகிறேன் எனக்கூறி ஓட்டமும் நடையுமாக சென்றான் பாலன். சிறிது நேரத்திற்குள் கையில் பொட்டலம் ஒன்றுடன் வந்துசேர்ந்தான். இப்பையினுள் என்ன இருக்கிறது சொல்லுங்கள் பார்ப்போம் என்றான் பாலன். டொரியான் என்றான் ரம்லி. மங்குல்தான் என்றான் லீ. இல்லை; இல்லை! டொக்குப்பழம் எனச் சொன்னான் அச்சாய்.

நீங்கள் ஒருவருமே உண்மையான பொருளைக் கூறவில்லை. இஸ்மாயிலே சொல்லட்டும் எனக்கூறிய பாலன் இஸ்மாயிலிடம் பொட்டலத்தைக் கொடுத்தான். அவசரம் அவசரமாகப் பிரித்தான் இஸ்மாயில். என்ன ஆச்சரியம்! காணாமற்போன விளையாட்டுப் பொம்மை. எல்லோருடைய வாயிலிருந்தும் “பொம்மை பொம்மை” என்று வார்த்தைகள் ஆச்சரியத்துடன் வெளிவந்தது.

உணர்ச்சி கலந்த குரலில் ‘இந்த விளையாட்டுப் பொம்மை என்னுடையதல்ல; நம்முடையது! நம்முடையது! என்றான் இஸ்மாயில். அவனது கண்களிலிருந்து உதிர்ந்த நீர்த்துளிகள் உள்னத்தைத் தூய்மைப்படுத்தியது.

(தமிழ் நேசன் ஞாயிறு பதிப்பு — 30-8-1959)

5

அட பாவி

“வணக்கம் சார்!”

குனிந்த தலை நிமிராமல் நடந்து கொண்டு
யிருந்தான் அவன். கண்கள் தரையை நோக்
கினாலும், எண்ணங்கள் தரையையும் ஊடு
ருவிச் சென்று இங்குமங்குமாய் அலைந்து
கொண்டிருந்தன. சுழன்றடிக்கும் சூறைக்
காற்றில் தும்பும் தூசியும் கலந்து பறப்பது
போல.

செலவுக்கோ பணமில்லை. கையிலுள்
ளது ஐந்தே ஐந்து வெள்ளி! இதை வைத்
துக்கொண்டு என்ன செய்வது? கடைக்கா
ரனுக்கு கொடுக்க வேண்டிய பாக்கி பத்து
வெள்ளிக்காக இந்த ஐந்து வெள்ளியையும்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

கொடுத்தால் என்ன சொல்வானோ! என்ற அச்சம் ஒருபுறம்; இந்தப் பணம்கூட அடுத்த வீட்டுக்காரியிடம் கைமாறாக வாங்கியதுதான். வாங்குவதற்குள் அவன் மனைவி செய்த அட்டகாசம் அப்பப்பா வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கவே முடியாது! அதற்காக அவளிடம் சண்டை வேறு! என்ற வருத்தம் மறுபுறம். நூறு வெள்ளி சம்பளத்தை நம்பி எத்தனை நாளுக்கு இப்படிக் கடன் பட்டுத் தொலைப்பது! குடும்பசாகரத்தில் அகப்பட்ட ஜீவன்களின் அன்றாட இந்நிகழ்ச்சிகளுக்கு மணியம் மட்டும் விதிவிலக்கா? சிந்தனைச் சுழலில் சிக்காத கால்கள் பழக்கப்பட்ட அந்நேர் வழியே நடந்து, தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்து கொண்டிருந்தன.

வணக்கம் சார்! மீண்டும் அதே குரல். சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட அவன் அப்பொழுதுதான் நிமிர்ந்து பார்த்தான். தன்னையும் எதிரில் நின்ற அந்த மனிதனையும் தவிர அங்கு யாருமே யில்லை தனக்குத்தான் வணக்கம் செய்கிறான் என்பதை நிதானித்துக்கொண்டு, 'வ...ண...க்...க...ம் தங்களை எனக்கு நினைவில்லை தாங்கள்...' என இழுத்தவாறு, அரையும் குறையுமாக நிறுத்தினான்.

‘என்ன என்னைத் தெரியாதா உங்களுக்கு?
நான்தான் சாமி!’

எத்தனையோ சாமிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களுள், இந்தச் சாமி எந்தச் சாமியோ நினைத்துக்கொண்டு ‘நான் கொஞ்சம் ஞாபக மறதிக்காரன். அதனால் தங்களை எனக்கு சரியாக நினைவில்லை அதற்காக மன்னியுங்கள். என்னை ஏற்கனவே எங்கே பார்த்திருக்கிறீர்கள்?’ தன்னைத்தானே அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு கேட்டான்.

நாம் இருவரும் சிரம்பானிலிருந்து காஜாங்வரை பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்தோமே மறந்துவிட்டீர்களா? ம்... மறப்பது

மனித சுபாவந்தான். ஆமா நீங்களேன் இப்படி இளைச்சு போயிட்டீங்க? தாய் தன் மகனை, வாஞ்சையுடன் கேட்பதுபோலக் கேட்டான்.

பஸ், ரயில் பிரயாண நட்பு, நீர்மேல் குமிழிபோல உடன் தோன்றும் உடனேயே மறைந்துவிடும். 'நான் காஜாங்குக்கு போய் இரண்டு ஆண்டுகளாகின்றன, இன்றுவரை என்னை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளும் இவன் விசித்திரப் பிறவியாகத்தான் இருக்கும். என நினைத்துக்கொண்டே கேட்டேன்: இளைச்சா போயிட்டேன்? நல்லாயிருப்பதாகத்தான் நான் நினைக்கிறேன்.

அப்படிச் சொல்லாதீங்க சார். நம் உடலைப்பற்றி நமக்குத் தெரியாது. பிறர் சொன்னால்தான் நமக்குப் புரியும். அப்போ நான் பார்த்ததைவிட இப்ப ரொம்பக் கேவலம்.

சரியாக நினைவில்லாத ஒருவன் தனது உடலைப்பற்றி இவ்வளவு அக்கறையுடன் கேட்பது மணியத்திற்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. 'பார்க்கிறவர்களேல்லாம் ஏன் இப்படி மெலிந்து விட்டீர்கள் என்றுதான் கேட்கிறார்கள். அப்படிக் கேவலமாகவா இளைச்சுப் போயிட்டேன்?' எனக் கேட்டுக்கொண்டே கைகளை நீட்டி, மடக்கி, கை சதையை தடவிப் பார்த்தான். இப்போது தான் மிகவும் இளைத்துவிட்டதாகவே எண்ணினான்.

என் தம்பி ஒருத்தன் அஞ்ச வருசத்துக்கு முன்னே உங்களைப் போலத்தான் மெலிந்து இருந்தான். ஒரு டானிக் வாங்கிக் கொடுத்தேன். எண்ணி இரண்டே மாதங்களில் கொழு கொழு வென்று மாறிவிட்டான். அந்த டானிக்கின் பெயரைக்கூட மறந்துவிட்டேன், தலையைச் சொறிந்துகொண்டே சொன்னான்.

ஞாபகமறதியில் இவனும் என் அண்ணன்தான் போல இருக்கு என நினைத்தேன். மறுகணம், என்னை பஸ்ஸல் சந்தித்ததை நினை

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

வில் வைத்திருப்பவன், முக்கியமான மருந்தின் பெயரை பறந்து விட்டானே என நினைத்தவாறு எதிரேயுள்ள எஸ். கே. பெருமாள் அண்ட் கோ என்ற விளம்பரப் பலகையைச் சுட்டிக்காட்டி, அதோ அந்தக் கடையில் கொஞ்சம் சில்லறைச் சாமான்கள் வாங்கவேண்டும் நான் போய் வரட்டுமா? என்றான் விடைபெறும் நோக்கத்தோடு.

அவன் விடுவதாயில்லை; 'ஏன் சார் அவசரப்படுகிறீங்க இன்னைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை ஓய்வுநாள்தானே'

ஞாயிற்றுக்கிழமையிலே ஓய்வாக இருக்கலாம்னா நினைக்கிறீங்க. குடும்பஸ்தர்களுக்கு அதுதான் நடக்காத சங்கதி! அந்தக் கடையிலே அரிசி கொஞ்சம் வாங்கிக்கிட்டுப் போகணும். போனால் தான் இன்னைக்கு என் வீட்டு அடுப்பிலே நெருப்பு எரியும் சலிப்புடன் கூறினான்.

நீங்க வீடு போய்ச் சேர்ந்த பிறகாவது அடுப்பு புகையும் என் வீட்டு அடுப்பிலே முணு நாளா பூனைதான் படுத்தது தூங்குது. பெருமூச்சு விட்டபடி சொன்னான் அவன். சற்று முன் மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்ட அவனது முகம், இப்போ சோகத்தால் சும்பிப்போய் காட்கி தந்தது.

நீங்களும் என்னைப்போல் அன்னக்காவடிதானா? என்றான் மணியம், விரக்தியுடன். வாழ்க்கையிலுள்ள வெறுப்பையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து "அன்னக்காவடிதானா" என்ற ஒரே சொல்லில் கொட்டித் தீர்த்தான்! அவனுக்கு இதைவிட நல்ல வார்த்தை அகப்படவேயில்லை!

அந்த வயித்தெரிச்சலை ஏன் கேட்குறீங்க! என் பெண்டாட்டி பிரசவத்திற்காக ஆஸ்பத்திரிக்கு போயிருக்கிறாள். முணு நாளாச்சு. இந்த முணு நாளும் காற்றும், தண்ணீருந்தான் என் சரப்பாடு!

இவைதானே எளிதில் பணமில்லாமல் கிடைப்பது? அவளுக்கு வேறே சில்லறைச் செலவுக்கு பணம் கொடுக்கவேணும் எனக்கூறி நிறுத்தினான். அவன் கண்களிலிருந்து உதிர்ந்து வீழ்ந்த நீர் துளிகள் கன்னத்தின் வழியாக வழிந்தோடியது.

பகீரென்று மணியத்தின் மனம் இரக்கம் என்பது அவனுடைய கூடிப் பிறந்ததொன்று. எவர் துன்பத்தையும் பார்க்கச் சகிக்காதவன். வறுமையென்னும் கோடாரி அவன் இயத்தை வெட்டிப் பிளப்பது போன்றிருந்தது. கொடிது, கொடிது, வறுமை கொடிது, அதுவும் வாழும் பருவத்தில் வறுமை பற்றிக்கொண்டாலோ அதன் கோரப் பற்களுக்கு இரையாவோர் துயர் ஏட்டி லடங்கா! என நினைத்தவாறு 'இப்போது உங்களுக்கு பணந்தானே வேண்டும்' என்றான் துன்பம் தோய்ந்த குரலில்.

'ஆமா ஒரு ஐந்து வெள்ளி தந்திங்கென்ன நானேக்கு எப்படியும் திருப்பித் தந்திடுவேன்.'

பாக்கட்டைத் துழாவினான் மணியம். உள்ளது ஐந்தே ஐந்து வெள்ளிதான், 'இந்தாங்க இதை வைத்துக்கொள்ளுங்க. நானும் உங்களைப்போல ஏழைதான். நீங்க உங்க சிரமத்தை என்னிடமாவது சொல்லி ஆறுதலடைநீங்க. நானே என் வறுமையை எண்ணியெண்ணி நொந்து சாகிறேன்! இவ்வளவுதான் நமக்குள் வித்தியாசம். நானேக்கு எப்படியும் திருப்பித் தந்துடனும்' எனக் கூறியபடி ஐந்து வெள்ளி நோட்டு ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்தான் மூன்று மணி நேரத்திற்குள் அந்நோட்டு மூன்றும் நபரின் கையில் தவழ்ந்தது.

அவன் முகம் மலர்ந்தது. அர்ச்சகரிடம் பிரசாதத்தை, உடல் வளைந்து, தலைவணங்கி, பக்தியுடன் வாங்கும் பக்தனைப்போன்று, இருகைகளையும் நீட்டி வெள்ளியை வாங்கினான். அவன் கண்கள்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

நன்றிகலந்த ஒளியைப் 'பளிச்'செனச் சிந்தி, உங்களைப்போன்ற நல்லவர்கள் வாழ்வதால்தான் உலகில் அறம் இன்னும் அழியாமல் நிலைக்கிறது, எனக் கூறுமற் கூறிற்று.

'நன்றி, ரொம்ப நன்றி! நாளைக்கு கண்டிப்பா திருப்தி தந்துடுகிறேன். நான் போய் வரட்டுமா?'

'உம்... சரி' —

எனத் தலையசைத்து வழியனுப்பினான் மணியம். ஒருவனின் துயரைத் துடைத்தேன் என்ற மனத் திருப்தியில் புன்சிரிப்பை இழையவிட்டான். அதில் மகிழ்ச்சியும் வேதனையும் கலந்திருந்தது. எனது ஏழ்மையையும் மறந்து ஒருவனுக்கு இரக்கம் காட்டினேன். கடைக்காரனுக்கு கொடுக்கவேண்டிய பணம் கைமாறிப் போய்விட்டது! 'இனி இன்றையப் பொழுதை எப்படிக் கழிப்பது?' இக்கேள்விக்குறி அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி னலம் வந்து கொண்டிருந்தது.

காலமென்னும் மலரில், நாட்களென்னும் இதழ்கள் பதினென்று, உதிர்ந்து வீழ்ந்து, மக்கி மண்ணோடு மண்ணாகின. அவசரம் அவசரமாகச் சீசுன்று 'கமலா விலாஸ்' காப்பிக் கிளப்பின் ஒரு மங்கு காப்பிக்குச் சொல்லிவிட்டு, 'அங்கிருந்த 'நேச'னைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான் மணியம். ஹோட்டல் ஞாயன் கையில் கர்ப்பியுடன் தரிசனம் தந்ததும், அதை வாங்கி மடக் மடக்கென குடித்துவிட்டு வெளியேறினான்.

ஐந்தடியில் ஓர் உருவம்; அடர்ந்து வளர்ந்த தாடி, ஒட்டிய உடல், கீழிந்து அழுக்கேறிய ஆடையுடன் நின்றுகொண்டிருந்தது. வறுமை எப்படியிருக்கும் என்பதற்கு அவனே உதாரணமாய் திகழ்ந்தான். அவனது தோற்றம் வறுமையின் கொடுமையை அப்பட்டமாய் உணர்த்திற்று. கழுகின் கண்களுக்கு

பிணங்கள் தென்படுவதுபோல, மணியத்தின் கண்களுக்கு அந்த ஏழை தென்பட்டான். உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சி வரை கூர்ந்து நோக்கினான். 'சிலிப்பர்' அணியாத கால்களில் அழுக்குப் படிந்திருந்தது. அரைக்கால் சிலுவார் அணிந்திருந்தான். நீலநிற சிலுவாரில், இரண்டு மூன்று இடத்தில் நாற்சதுரமாக, பச்சை, வெள்ளை நிற துணிகளில் ஓட்டும் போடப்பட்டிருந்தன. சட்டையில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாயுள்ள பொத்தல்கள், மீள் பிடிக்கும் வலையை நினைவூட்டியது. நெற்றியில் விழுந்து காற்றில் அசைந்த, கேசத்தை வலது கையால் கோதியபடி, அவனது முகத்தை உற்றுநோக்கினான். அவனும் அப்போதுதான் மணியத்தைப் பார்த்தான். மணியத்தின் கண்கள் கோபத்தால் கிவந்தன. பற்களை நறநறவெனக் கடித்துக்கொண்டே, வெறி பிடித் தவளைப்போல கத்தினான்.

'என்னையா சந்திரஹரி! அன்று சாயங்காலம் தர்ரேண்ணு லாங்கினாயே! எங்கே ஐயா பணம்? மகா மட்டரகமான மனிதன்! உன் போன்றவர்களுக்கு உதவுபவங்கள் முட்டாள்கள்! முழு முட்டாள்கள்!!'

'ஐயா ஆத்திரத்தால் இப்படி எல்லாம் பேசாதீங்க, தயவு செய்து பொறுமையோடு, நான் சொல்வதைக் கேட்ட பிறகு எப்படி வேணுமெண்ணாலும் பேசுங்க, திட்டுங்க, நான் கவலைப்படலை' எனக் கெஞ்சினான் அவன்.

'பொறுமை கடலினும் பெரிது என எவனோ ஒருத்தன் சொல்லி வைச்சான். அந்தப் பாடத்தையா என்னிடம் உபதேசிக்கிறே? நன்றி கெட்ட பயல்!'

'ஐயா நீங்க என்னை அடியுங்க, கொல்லுங்க! பரவாயில்லை. ஆனால், என் கதையைக் கேட்டபிறகு எதுவும் செய்யுங்க' அதற்கு மேல் அவனால் பேசமுடியவில்லை, குரல் கம்மியது, தொண்டை

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

அடைத்தது.

அவன் மணியத்தின் கால்களைப் பற்றிக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதான். மடை திறந்த வெள்ளம்போல கண்ணீர் கரை புரண்டோடியது. ஒரு சில நீர் துளிகள் மணியத்தின் கால்களில் பட்டுத் தெறித்தன. அவன் உடலெல்லாம் புல்லரித்தது. உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட கொதிப்பும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அடங்கத்தொடங்கியது. 'என் கதையைக் கேட்ட பிறகு எதையும் செய்யுங்க' என்கிறானே? நாளை என் பணத்தைக் கேட்கிறேன். கிணறு வெட்ட பூதம் புறப்பட்டாற்போல. எனச் சிந்தித்த வண்ணம், அவனைத் தூக்கி நிறுத்தியபடி, 'சரி உன் கதையைத்தான் சொல்லித் தொலை' என கசப்பு மாத்திரையை விழுங்குவது போல கூறினான்.

அவன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்:

'அன்று தங்களிடம் வாங்கிய ஐந்து வெள்ளியுடன் நேரே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். போகும் வழியில் காவலில் நின்ற ஒரு பொலீஸ்காரர் என்னை அணுகி, 'எங்கே உன்னுடைய அடையாளக் கார்ட்டை எடுபார்க்கவேண்டும்' என்றார். பாக்கடெல்லாம் தேடினேன். அடையாளக்கார்ட்டைக் காணவில்லை. உடனே அவரிடம், 'ஐயா அடையாளக்கார்ட்டை மறந்துபோய் வீட்டில் வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன், அதற்காக மன்னியுங்கள்' என மன்றாடினேன். என் மனைவி பிரசவத்திற்காக ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறாள். அவளைப் பார்க்கத்தான் போகிறேன் என்ற விபரத்தையும் சொன்னேன். கல் நெஞ்சம் கொண்ட அவன் கோரிக்கைக்கு இணங்காது, என்னைக் கைதுசெய்து பொலீஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்துச்சென்றான்.

மறுநாள் விசாரணை அடையாளக் கார்ட்டின்றி நடமாடிய

குற்றத்திற்காக இருபத்தைந்து வெள்ளி அபராதம். தவிரினால், ஒரு வாரச் சிறைத் தண்டனை, என நீதிபதி தீர்ப்பளித்தார்.

அபராதத் தொகை கட்டமுடியாத நான் ஒரு வாரச் சிறை தண்டனையை ஏற்றேன். இன்றுதான் விடுதலை அடைந்தேன். இதுதான் என் கதை. அன்று கடவுளே மனித உருவில் வந்து உதவுவதைப்போல உதவினீர்கள். இன்று நன்றிகெட்ட பயல் எனத் திட்டுகிறீர்கள். நீங்கள் இனி என்னையென்ன செய்தாலும் ஏற்கத் தயாராக இருக்கிறேன், எனக் கூறிமுடித்தான். அவனது முகம் இருள் சூழ்ந்திருந்தது.

சற்றுமுன் ஆத்திரத்தால் அவனை வாயில் வந்தபடி எல்லாம் திட்டியதற்காக வருந்தினான் மணியம். “சரி நடந்ததை நினைத்து வருந்தாதே” எனக்கூறி அவனை அழைத்துச்சென்று சாப்பிடச் செய்தான். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் ‘எங்கேயும் சுத்திக்கிட்டு திரியாமல் உடனடியாகப் போய் உன் மனைவியைப் பார்!’ என்றான்.

‘நல்லதுங்க நான் போய் வர்ரேன்’ என நன்றியுடன் கூறிச் சென்றான் அவன். அவன் சென்ற அந்த குறுக்கு வழியையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற மணியத்தின் கண்களுக்கு, பளிச்சென ஆயிரம் ஏழைள் மின்னல்போல் தோன்றிமறைந்தனர்.

இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை கவனித்துக்கொண்டு மறு கோடியில் இருந்த ஒருவர், மணியத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார்:— ‘ஏன் சார் உங்களுக்கு அந்த ஆளை அதிக நாட்களாய் தெரியுமா?

‘எனக்கு ஒன்றும் அதிக பழக்கமில்லை, அன்று ஐந்து வெள்ளி கடனாகக் கேட்டான், கொடுத்தேன். இன்று இப்படிச் சொல்லுகிறான். உம்..... ஏழையின் வாழ்வு இப்படித் தானே!’ எனச் சலிப்புடன் கூறிய மணியத்தை இடைமறித்து கூறினான்;

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

“சார் அவன் ஒரு ஓடுகாலி! அவனுக்கு மனை வியு மில்லை; அவன் சிறைக்குச் செல்லவுமில்லை! இப்படித்தான் ஒவ்வொருவரிடமும் பொய் சொல்லி ஏமாற்றி ஜீவனம் செய்கிறான். அவன் பிழைப்பே இதுதான்!”

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஆயிரமாயிரம் சும்மட்டிகளால் அடித்து, மண்டையைப் பிளப்பது போன்றிருந்தது. விடுவிடென்று சென்று வெளியில் எட்டிப்பார்த்தான். அவனைக் காணவே இல்லை. “ஏமாற்றுக்காரன்” என ஆத்திரத்துடன் கூறினான்.

‘அவன் ஏமாற்றுக்காரன் என்றால், ‘ஏமாளி’ நீதானே?’ என உள்ளம் சுட்டிக்காண்பித்தது. நான் ஏமாளியா என எண்ணினான். அவ்வெண்ணம் அவன் மனதில் ‘சுருக்’கென்று தைத்தது.

(தமிழ் நேசன் ஞாயிறு பதிப்பு — 18-10-1959)

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

உண்க மக்களின் ஒரு பகுதியை இகூட்டிலே தவிக்க விட்டுச்சென்றவன், மணிதர்கள் தத்தம் கடமைகளில் தவறினாலும் “என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” என்பதைச் செயலாக்கும் பொருட்டு, காலேக் கதிரவன் கிழக்குத் திக்கினின்றும், சிறுகச் சிறுக இருட்படலத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, ஒளிமுகத்தைக் காட்டியவாறு உலகை எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கினான். உதயசூரியன் வருகையை உணராத ஒரு சிலர் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்; உறக்கங் கலையாத மக்களைத் தன் வசப்படுத்தும் பொருட்டு, செங்கதிர்களை அள்ளித் தூவிக் கதகதப்பை ஊட்டிக்கொண்டிருந்த பரிதி,

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

இதம் தரும் இளஞ்சூட்டை மாற்றி, வெட்பக் கதிர்களால் உலகைச் சுட்டெரிக்கத் தொடங்கினான். வெயிலும் மழையும் எமக்கே தனியுடமை எனக் கூறுவதுபோல, மராமத்திலாகாத் தொழிலாளர்கள் வெயிலில் காய்ந்து கொண்டிருந்தனர். பகலவன் எப்படித் தான் தனது வெட்பக்கதிர்களை அள்ளி அணைத்தாலும், 'இதற்கெல்லாம் இளகுபவர்கள் நாங்களல்ல என்பதை அவர்கள், கண்ணும் கருத்துமாய்த் துத்தம் கடமைகளைச் செய்வதன் மூலம் நிரூபித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர். தினகரன் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்துகொண்டிருந்தான்: தொழிலாளர்கள் தமது கடமையுணர்வைச் செயல்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

சாலையின் முன் பக்கம் இருவர் பள்ளமாயுள்ள இடங்களில் கூளாங்கற்களாலும், சல்லிக்கற்களாலும் நிசப்பிச் சமன் செய்து கொண்டிருந்தனர். சமுதாயத்தில் சமத்துவங் காணமுடியாத அவர்கள், சாலையைச் சமப்படுத்துவதில் மும்முரமாய் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சமரசங்காண முனைந்தவர்கள் சிந்திய செங்குருதியைப் பேரல அடுக்கிய கற்களின் மேல் கருந்தாரைச்சிந்தி இறுகச்செய்து கொண்டிருந்தான் முருகன். ஊற்றிய தாரின்மேல் மணலைத்தூவி மேலும் மெருகூட்ட முயன்றான் பீபண் ஒருத்தி. மென்மையான செய்கைகளால் மேடுபள்ளங்களை நிரப்பமுடியாது! இரும்பைப்போன்ற நெஞ்சமுத்தமும், வலிமையான ஆற்றலும் வேண்டும் என்று கூறுவதுபோல, “ஸ்டீம் ரோல்” தனது வலிமை மிகு சக்கரங்களால், உயர்ந்து காணப்பட்ட கற்களை நசுக்கிச் சமன் செய்ய முனைந்தது. உயர்ந்திருந்த கூளாங்கற்கள் கொஞ்சம் தாழ்ந்தும், தாழ்வாயிருந்த சல்லிக்கற்கள் சுற்று உயர்ந்தும் ரோடு ஒப்புரவாகியது. மேற்கொண்ட செயலில் உடனடியாக வெற்றியைக் கண்டதால், போர்முனையின் எதிரிகளின் தலைகளை வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிவகை சூடித்திரும்பும் போர் வீரனைப்போல் “ஸ்டீம் ரோல்” சாலையை ஒப்பரவு படுத்திய இறுமாப்பில் பீடு நடைபோட்டு நகர்ந்தது.

முருகன் மெல்லிய சாக்குத்துண்டால், 'ஸ்டோக்கின்ஸ்' போல சுற்றிக்கட்டியிருந்தான். ராணுவத்திலிருந்து நீண்டகால உழைப்பின் ஓய்வுபெற்ற இரு சப்பாத்துக்கள் அவன் பாதத்தை மூடிமறைத்தன. பச்சை நிறச் சட்டையும், காக்கி நிறக் கால் சட்டையும் அவனது உடலை மறைத்தன. இடையிடையே துவாரங்கள் விழுந்து கிழிந்துபோன தொப்பியொன்று முருகனின் தலையை ஒப்பனை செய்தது. அவனது உடையமைப்பு ஒரு ராணுவ வீரனைப்போலவே தோற்றமளித்தது. வலது கையில் பிடித்திருந்த தார்வாளியை லாலகமாக முன்னும் பின்னும் அசைத்து அடுக்கிய கல் மட்டத்திற்கு மேல் தாரைச் சிந்திக்கொண்டிருந்தான் முருகன்.

இக்காட்சி களத்துமேட்டில் அடித்துப்போட்ட நெற்குவியல் களினின்றும் தும்பும் தூசியையும் அகற்றுவதற்காக உழவர்கள் ஓய்ந்தமாய் முறத்தால் வீசுவதுபோன்றிருந்தது.

அன்று 'ஓவர்டைம்' வேலையானதால் ஐந்து மணியுடன் வேலை முடித்த முருகன், ஓவர்சியாரிடம், 'ஐயா! எனக்கு உடப்பு சரியில்லை. இருமல் வேறே தொந்தரவு பண்ணுது! ரெண்டு நாளைக்கு லீவு வேணும்!' எனத் தயக்கத்துடன் முழங்கையைச் சொரிந்த வாறு கேட்டான். 'உடம்புக்கு சரியில்லைன்னு சொல்லிவிட்டு குடிச்சுவெறிச்ச திரியாமல் நாளைக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு போ. இது ஓவர்சியர் சிவத்தின் புத்திமதி. 'சரிங்கையா' எனச் சொல்லிவிட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தான். 'கிரீச் கிரீச்' என்ற பூட்ஸ் ஒலி காற்றுடன் கலந்து, தேய்ந்து, மறைந்துகொண்டிருந்தது.

சுமார் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, நாகப்பன் தன் ஒரே மகனான முருகனை அழைத்துக்கொண்டு மலாயா வந்து சேர்ந்தான். பிறந்த வீட்டிலேயே தாயை இழந்த முருகனைப் பேணி வளர்த்தான். தந்தையின் அரவணைப்பில் வளர்ந்த முருகன், ஈராண்டுகள் தமிழ்ப்பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டான். பொருளிட்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

டும் வழக்கத்திற்கு மாறாக கையெழுத்து மட்டும் போடத்தெரியும் அளவு படிப்புடன் நிறுத்தப்பட்டான். பெரிய கிராணி வீட்டுக்கு பிள்ளையைப் பார்ப்பதற்கு ஓர் சிறுவனோ, சிறுமியோ தேவையென்பதால் அவரே சொன்னார், ஏண்டா நாகப்பா! முருகன் படிச்சென்ன கிராணி வேலையா பார்க்கப்போகிறான்? வீட்டிலே பிள்ளைகளைப் பார்த்தால் மாதத்தில் ஐந்தோ, ஆறோ கிடைக்கும்' இந்தப் புத்திமதி நாகப்பனுக்கு நியாயமாகப்பட்டது. நூலைஞ்சு வருசம் ஐயா வீட்டிலே வேலை செய்து வந்தா ஐயா புண்ணியத்திலே 'பீடபிள்ளுலே' ஏதோ ஒருவேலை கிடைச்சாப்போதும், இதுதான் நாகப்பன் முருகனுக்கு காட்டிய வாழ்க்கைப்பாதை. காலம் கரைந்தது; மூப்பும் பிணியும் சேர்ந்து நாகப்பன் 'எமபட்டணம்' அனுப்பிவைத்தன!

முருகன் கிராமத்து இலாகாவில் சாலை அமைக்கும் கூலியாகச் சேர்ந்து, தார் ஊற்றும் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டான்! மண்டோர் வேலைக்குரிய தகுதி முற்றிலும் பெற்றிருந்தும், ஐயா மாரின் அனுக்கிரகம் கிடைக்காததனால், காலமெல்லாம் தார் ஊற்றும் வேலையையே செய்துவந்தான். தீப்பிழம்புடன் பழகும் இந்த வேலை அவனது தசைகளைத் தின்று, எலும்பும் தோலுமாக்கியது. தோற்றத்தில் அறுவது வயதுக் கிழவனை ஒத்திருப்பான். 'பீடமவுத்' காரில் பிரயாணம் செய்பவர்களுக்காகச் சாலையமைத்தும் வாழ்க்கையைப் பாலைவனமாக்கிக் கொள்ளும் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களில் முருகனும் ஒருவன்தானே?

ஒண்டியாகச் சமைத்துச் சாப்பிட்டு வந்த அவனுக்கு மனித இனத்துக்கு ஒரு வயிறு சோறு மட்டும் போதாது. அதற்குமேல் ஒன்றும் வேண்டும். உடற்பசிமைத் தணிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் நெஞ்சை அரிக்கத் தொடங்கியது.

அங்கமுத்து கணவனை இழந்து நீண்ட காலமாகியும் மறுமணம்

வேண்டாமென மறுத்துவந்தாள். தாலி என்ற பெயரில் ஒரு வேலையைப் போட்டு ஒருவனின் காலடியில் அடிமையாகக் கிடப்பது அவளுக்குப் பிடிக்காததொன்று. சுதந்திரப் பறவை! வேலையில்லாத பயிரை திமிர்பிடித்த காளைகள் தின்று பசி தீர்ப்பது இயல்பு; இந்த வகையில் முருகனுக்கும் அங்கமுத்துவின் நட்புக் கிடைத்தது.

முருகனுக்கு அங்கமுத்துவின் தொடர்பு அடிக்கடி கரும்பைச் சுவைப்பதுபோல இனித்துக்கிடந்தது. தங்கச்சங்கிலி ஒன்று வேண்டுமென ஊடினாள். ஊடலை விடுத்துக் கூடவேண்டும் என்பதற்காகவேனும், கரம்சிங் பாயிடம் வெள்ளி முந்நாறு வட்டிக்கு வாங்கி, தங்கச்சங்கிலியை அங்கமுத்துவின் கழுத்தில் கட்டி அழகு பார்த்தான் முருகன். வெற்றிலைக் காவியேறிய பற்களெல்லாம் தெரியச் சிரித்தாள், அவள்; சிரித்துக் குவிந்த உதடுகளை முருகனின் உதடுகள் முடிக்கொண்டன.

‘வேலி’ போடாமலே குடித்தனம் நடத்திவந்த முருகனுக்கு இப்போ அங்கமுத்துவின் உறவு நுணிக்கரும்பைத் தின்பதுபோல சப்பென்றிருந்தது. அடிக்கடி ‘நகை வேண்டும், துணி வேண்டும்’ என நச்சரிப்பதும் மற்ற ஆண்களுடன் கன்னங்குளியச் சிரித்துப் பேசுவதும், பழகுவதும் முருகனின் மனத்தை உறுத்தியது. மரத்துக்கு மரம் மந்தியின் குணங்கொண்ட, அங்கமுத்துவின் காலடியில் கசங்கிக் கருகிப்போன இளம் மொக்குகள் ஏராளம் என்பவதையும் சாடைமாதையாய் உணரத் தலைப்பட்டான். முருகன் வாய் திறந்து கேட்டும் விட்டான்; ‘என்னடி இது! பார்க்கிறவங்க கிட்டேயெல்லாம் பல்லைக் காட்டுறே?’ ‘என்ன கட்டின புருசன்மாதிரி அதிகாரம் பண்ணுறே! எனக்கு விருப்பம் இருந்தாயிரோடும் பேசவேன்; பழகவேன்,’ ‘அட சீ! வெளியே போ! கொண்டவனுக்கு துரோகம் செய்யுற கழுதே!’ ‘யாரு வீட்டிலே இருந்துக்கிட்டு யாரை வெளியே போகச் சொல்லுறே? உனக்கு

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

இங்கே இருக்க விருப்பமில்லாட்டி இப்பவே போயிடு!' இந்த வார்த்தையைக் கேட்டபிறகும் முருகன் அங்கே இருப்பானா? பழய ஸயத்தை நோக்கித் துரித நடைபோட்டான். கரும்பைத் தின்ற வர்கள் சக்கையையுமா கட்டிக்காப்பார்கள்? இப்போ அவனும் அவளுக்குச் சக்கையாகத்தான் பட்டது.

இரண்டு மாதப் பழக்கத்துக்குள் முந்நாறு வெள்ளியை உறிஞ்சிய அந்த 'அட்டை'யின் தொடர்பு எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம், சட்டி சுட்டது; கையை விட்டேன் எனத் திருப்தியடைந்தான் முருகன். சூடுபட்ட பூனையின் இந்த அனுபவம் அவனை பெண் இனத்தைவிட்டே பிரித்தது.

அங்கமுத்துவின் தொடர்பை அறுத்துக்கொண்ட முருகனுக்கு, குடிகாரக் குப்பனின் நட்புக் கிடைத்தது. 'என்னண்ணே! வேலை முடிஞ்சு வீட்டுக்கு வந்தால் 'கம்'மின்னு உட்கார்ந்திடுறே! கள்ளுக்கடைப் பக்கம் போயிட்டு வருவோமா' என்றான் குப்பன். 'வேண்டாம்மா! குடிச்சுக் கெட்டுப்போன குடும்பம் ஏராளம். நாமும் ஏன் குடிச்சுத் தொலைக்கணும்?.' 'இந்த இடத்திலேதான் உனக்கும் எனக்கும் வித்தியாசம் அண்ணே! குடிக்கிறது கெட்டுப் போறதுக்காக இல்லை. காலையிலே இருந்து சாயங்காலம்வரை வெய்யில் மழைன்னு பாராமல் உழைக்கிற நம்ம உடம்பு அலுப்புத்தீர கொஞ்சநேரம் கவலையை மறந்து, ஆனந்தமா இருப்பதுக்காகத்தான் குடிக்கச் சொல்லுறேன். இன்னைக்கு ஒரு 'பயிண்டு' அடிச்சப்பார் அண்ணே! 'இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டவுடன் மயங்கும் அளவுக்கு முருகன் முட்டாளல்ல! ஏதோ குப்பன் சொல்லுகிறான் ஆனந்தம் கள்ளிலேதான் இருக்கிறதென்று அதையுந்தான் பார்த்துவிடுவோமே' என்ற நினைப்பில், 'சரி நானும் வர்றேன் போவோமா?' என்றான் முருகன். 'இதோ வந்துட்டேன்' எனக் கூறிக்கொண்டு, தோளில் இருந்த துண்டை எடுத்து முண்டாக கட்டியபடி துரிதநடை நடந்தான் குப்பன். பின் தொடர்ந்

தான் முருகன்.

இப்போ குடிப்பதில் ஒருவித மகிழ்ச்சியைக் கண்டான் முருகன். முன்பு குடிப்பதற்குக் குருவாயிருந்தான் குப்பன். இப்போ சிஷ்யப்பிள்ளை ஆகிவிட்டான்! சில சமயம் 'அண்ணே! குடிப்பதெண்ணா கள்ளா மட்டும் குடிக்கக்கூடாது! அதுக்கு மேலே, பீர், பிராந்தி எல்லாம் கலந்து சாப்பிடனும் அதுதான் நல்ல 'மப்பா' இருக்கும்' என அனுபவத்துடன் விளக்குவான் முருகன் குப்பனுக்குக்கூட ஆச்சரியந்தான். 'முந்தாநாள் குடிக்கப் பழகிய சுத்துக் குட்டி இப்ப எனக்குச் சொல்லித்தருகுதே' என்று!

கள்ளுக்கடைச் சகவாசத்தால் சாப்பாட்டையே மறந்தான் முருகன். வேலை முடிந்தவுடன் குடிப்பது; குடித்தபின் அப்படியே உறங்கிவிடுவது. இப்படியே நாட்கள் நகர்ந்தன. தார் ஊற்றும் ஓவலையால் எலும்பும் தோலுமான அவனது உடலில் இருந்த இரத்தத்தை 'அட்டை' ஒன்று உறிஞ்சித் தீர்த்தது. உண்ணாமல் குடிக்கும் பக்ககத்தால் மேலும் மெலிந்து, காய்ந்த அவரை வத்தல் போலானான்.

வேலைக்காட்டிலிருந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த முருகனுக்குத் மழை வேறு கொட்டு கொட்டெனக் கொட்டியது; எருமை மாட்டுக்கும் மழைக்கும் எத்தகைய உறவோ அத்தகைய உறவு முருகனுக்கும் மழைக்கும்! நனைந்து கொண்டே வந்த அவன், 'பார்' கடையைக் கண்டதும் முடிச்சில் நனையாமல் வைத்திருந்த இரண்டு வெள்ளியை அவிழ்த்தெடுத்து ஒரு 'பெக்' குடித்தான். எப்படியோ தட்டுத்தடுமாறி வீடு வந்துசேர்ந்தான். வெறுந்தரையில் இரு கைகளையும் ஒன்றுகூட்டி தலையணையாக்கிக்கொண்டு ஒருக்கணிந்துப் படுத்தான்.

காலை மலர்ந்தது, திறந்திருந்த கதவின் வழியாக வந்து 'சுளீர்'

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

எனத்தைத்த சூரியனின் ஒளி பட்டுக் கண்விழித்தான் முருகன். முதல் நாள் வேலைத்தலத்தில் ஓவார்சியர் சிவம் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. 'கொர் கொர்' என்று இருமினான்; அது ஈரல் குலையை அறுத்தெடுப்பது போன்றிருந்தது. உற்ற நண்பனைத் தேடி அலைந்து இருமலோடும், உடல் பலமில்லாமலும், பணமில்லாமலும் இருக்கும் முருகனிடம் சொந்தம் கொண்டாடி, ஆயுள் அங்கத்தினராய்ச் சேர்ந்து கொண்டது. மருத்துவமனையை நோக்கி நடக்கமுயன்றான் முருகன். ஒத்துழையாமை செய்த கால்கள், தாளம் தவறிய மிருதங்க ஒலியைப்போல தட்டுத்தடுமாறின.

முருகனைப் பரிசோதித்த டாக்டர், 'மிகவும் பலவீனமாய் இருக்கிறாய்! போதிய இரத்தமில்லை. அத்துடன் காசத்தின் அறிகுறி தென்படுவதால் கொஞ்சக் காலத்திற்கு வார்டில் தங்க வேண்டும்' என்றார்.

நாட்களை வாரம் விழுங்க வாரங்களை மாதங்கள் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அடிக்கடி 'கபக் கபக்' என இரத்தவாந்தி எடுத்தான் முருகன். பலவீனமாயிருந்ததால் நோய் குணமடைவதற்குப் பதில் அதிக ரிக்கத் தொடங்கியது. முதல்நாள் மண்டையைப்போட்ட ஒருவனின் சடனத்தைப் பார்த்து முருகன் பெருமூச்சுவிட்டான். தனக்கு அந்தப் பேறு கிடைக்கவில்லையே என்று பொருமை அங்கு புதுவிதத்தில் தாண்டவமாடியது செத்தவனைப் பார்த்து உயிரோடு இருப்பவன், பெருமைப்படுவது தனக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிட்ட வில்லையே என்று!

ஒரே ஒருவர்தான் முருகனை நலம் விசாரிக்க மருத்துவமனைக்கு வந்திருந்தார்; அவர்தான் கரம்சிங்! குசலம் விசாரிப்பதுடன், கொடுத்த முந்நாறு வெள்ளி மீண்டும் கிடைகுமா? என்பதையும் அறியத்தான்! முருகன் யோசித்தான் 'இனி பிழைப்பது குதிசைக்

கொப்பு. பிணியின் கோரப்பிடியில் சிக்கியபோதும் கை நீட்டி வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கேட்பதற்கு வழியிருக்கிறதா' ஒன்று. கடலில் மூழ்க இருப்பவனுக்கு மரணத்தறுவாயில் துரும்பொன்று கிடைத்ததால்? கிடைத்த துரும்பினால் உயிர் மீளாது என்பது உண்மையாயினும், ஆபத்து வேளையில் கையில் அகப்பட்டதைப் பற்றிக்கொள்வது மனித இயல்பு! தன் பெயரினிலுள்ள பிராவிடண்ட் நிதியை எடுப்பதற்குரிய முயற்சிகள் செய்தார்; வெற்றியும் கிபற்றார். 600 வெள்ளி கிடைத்தது. முருகன் பாயிடம் வாங்கிய 300 வெள்ளிக்கும் நூற்றுக்கு பத்து வீதம் ஆறு மாதங்களுக்கு கணக்குப்பார்த்து வட்டியும் முதலும் 480 வெள்ளி எடுத்துக்கொண்டு, எஞ்சிய 120 வெள்ளியையும் முருகனிடம் கொடுத்தார் கரமசிங். நோயுற்ற ஆறுமாத காலத்துக்கு வட்டி வேண்டாமெனச் சொல்லிவிட்டார் பாய்; பாயின் பெருந்தன்மையை எண்ணியெண்ணி வியந்தான் முருகன்! கையிருப்பு 120 வெள்ளியில் 40 வெள்ளிக்கு வேட்டி, துண்டு முதலியன வாங்கிக்கொண்டான், மிச்ச இருப்பு என்பது வெள்ளி. விரல்களை நாக்கில் தொட்டு வெற்றிலை கலந்த எச்சிலால் பன்முறை எண்ணிப்பார்த்தான். பத்து வெள்ளி நோட்டுகளில் எட்டே எட்டு.

'தர்மார்ட்'ரில் பிரயாணம் செய்யவிருந்த ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட அன்னக்காவடிகளில் ஒருவனான முருகனும் சேர்க்கப்பட்டான். அவனது ஆயுட்கால உழைப்பில் சேமித்து வைத்திருந்த சொத்து, பிறந்த மண்ணுக்கு அர்ப்பணிக்க வைத்திருந்த காணிக்கை, காச நோயும் என்பது வெள்ளியுந்தான்.

'தர்மக் கப்பல்' இரு கரம் நீட்டி வரவேற்றது முருகனை. பிறந்த மண்ணிலே சாகப்போகிறேன் என்பதை நினைத்தபோது மயிர்க் கால்கள் நிலைகுத்தி நின்றன; கூனிக்குறுகிய முதுகு சற்று நிமிர்ந்தது. கப்பலின் மேற்பரப்பில் நின்று கரையையே நோக்கிக் கொண்டிருந்த முருகன் 'சடக்கெனத் திரும்பினான். தலை மோதிக்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

கொண்டது. மோதிய தலையைத் தடவிக்கொண்டே நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஓட்டைப்படகு ஒன்றை அங்கே கட்டித் தொங்க விட்டிருந்தனர். பலரது பாதுகாப்பிற்கும், உல்லாசப் பிரயாணத் துக்கும் காரணமாயிருந்த அந்தப் படகு இன்று யார்க்கும் எவ்வித பயனுமளிக்க முடியாத வகையில்; உபயோகமற்ற முறையில் இருந்தும் யாருக்குத் துன்பம் விளைவிக்கிறதே' என நினைத்தான் முருகன். மறுகணம், 'அப்படியானால் நான் மட்டும் என்ன? எனது வாழ்க்கை மட்டும் என்ன! ஓட்டைப்படகல்லவா?' கேள்விக் கணைகள் முருகனது உள்ளத்தைத் துளைத்து உள்ளத்து உணர்ச்சிகள் அனைத்தையும் ஒன்றுகூட்டி கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகளால் பரிணமிக்கச் செய்தன; கண்ணீர் பொலபொலவென உதிர்ந்தன. உதிர்ந்த கண்ணீர்த் துளிகளில் சிை வேகமாக உயர்ந்து வந்த கடல் அலைகளில் விழுந்து அவற்றுடன் கூடிக் கலந்தன; மும்முறை சங்கு ஒலித்து ஓய்ந்தது; சுப்பல் நகர்ந்தது.

(தமிழ் நேசன் ஞாயிறு பதிப்பு — 6-3-1960)

வழி பிறந்தது

மழை பெய்தது. காய்ந்து கருகிய பயிர்கள் மீண்டும் துளிர்த்தன. தரை மட்டத்திற்குக் கீழ் சோர்ந்து துவண்டு கருகிய கோரைப் புல் மெல்லத் தலையை நீட்டியது. காற்றுடன் கலந்து புழுதியாகப் பறந்த செம்மண் நீருடன் கலந்து சேருகிச் சந்தனக் குழம்பு போலாயிற்று. உண்பதற்கு உண்வின்றி 'வெயில் குடித்த' ஆடுகள் கோரைப் புல்லின் தலையைக்கண்டு மகிழ்ந்து துள்ளின.

மீண்டும் பெய்தது மழை. "சோ"வெனக் கொட்டியது. அருகேயுள்ள குழிகளில் தலை மறைவாகக் கிடந்த தவளைகள் கோஷ்டிகாணம் இசைத்தன. மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

குதித்த ஆடுகள், குடிலின் அருகே நின்று, குளிர் தாங்காது, “...ம்மே” என அழுதன. நனைந்த கோழிகள் குளிரையும் பொருட்படுத்தாது, இரைதேடும் படலத்தில் இறங்கித் தரையில் நெளியும் “நாக்கிளிப்” புழுக்களை அலகால் கொத்தி வயிற்றை நிரப்பின.

கந்தன் கண் விழித்தான். வெயிலில் வதங்கியும் புழுதிப்புயலில் காய்ந்தும் முறுக்கேறிய அவனது உடல் குளிர்வதற்குப் பதிலாக, இதமான கதகதப்பையே தந்தது. அவன் எழுந்ததைக் கண்ட அவளும் எழுந்து தனது பணிகளைச் சுறுசுறுப்பாகக் களைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

நன்கு உறைந்த வெண்ணையைக் கரண்டியால் வெட்டி எடுப்பது போல, மழை நீரில் ஊறிப்போன வழைத்தோட்டத் தரையைக் கந்தனின் மண்வெட்டி கொத்திப் பிளந்துகொண்டிருந்தது. “மீண்டும் மழை பெய்வதற்குள் அறுநூறு கண்டுத் தரையையும் கொத்தித் தீர்த்திடவேண்டும்” என்ற நினைப்பில் ஒரே மூச்சாகக் கொத்தத் தொடங்கினான். வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாயிருந்தும், அவனது நெற்றியில் இருந்து வியர்வைத் துளிகள் கசிந்து உருண்டு தரையில் வீழ்ந்தன. வாழைக்குருத்தின் மேலிருந்து உருண்டு வடியும் நீர்த்துளி போல. அவன் குனிந்து மண்ணை வெட்டி இலாகவமாகப் பின்னுக்குப் போடுவது, சிறந்த நாட்டியக்காரி ஒருத்தி தாளந்தவறாமல் முன்னும் பின்னுமாகக் குனிந்தும் நிமிர்ந்தும் ஆடும் ஓய்யார நடனம் போன்றிருந்தது. ஒவ்வொரு தடவையும் மண்வெட்டியால் மண்ணைப் பிளக்கும்போது ஏற்படும் “சதக்...சதக்” என்னும் சத்தம் “கலீர் கலீர்” என்னும் சதங்கை ஒலி போன்றிருந்தது.

உழைத்து உழைத்து முறுக்கேறிய கந்தனின் நரம்புகள், ஓர் இயந்திரம் தானாகவே இயங்குவது போல, அவனது கைகளை இயங்கச் செய்தன. மண் வெட்டியை மேலேதூக்கி மண்ணில்

கொத்தும்போது தோள்பட்டைகள் விரிவதும் சுருங்குவதும் ஒரு மாமல்லன் உடற்பயிற்சி செய்வது போன்றிருந்தது. அவனது வாளிப்பான உடற்கட்டைப் போலவே அத்தோட்டத்து வாழைகளும் தளதளவென்றிருந்தன. மண்வெட்டியைக் கவிழ்த்து நிமிர்த்தி பின்புறமுள்ள மண்ணைச் “சுரண்டி”யால் விழுண்டித் தட்டியபடி வாழை முழுவதையும் நோட்டம் விட்டான். தைப் பொங்கலைப் பற்றிய நினைவு பளிச்சிட்டது. வாழைக்குலைகளைச் சுன்னாகம் சந்தையில் அப்புத்துரை அண்ணரிடம் பேரம் பேசுவது போலவும் தரசர்கள் “நான், நீ” என்று போட்டியிடுவது போலவும் பிரமை.

“இந்தா பிடி! கையைக் கழுவு!” ‘ஓவல்டின்’னின் மேற்புறத்தை வெட்டி, கைபிடி போட்ட குவளையில் தண்ணீரை நீட்டினாள் இலட்சுமி. வாழைக்குலையைப் பார்த்ததும் சுன்னாகச் சந்தையை நினைப்பூட்டிய கந்தனின் மனம், வாழைக் கன்றையும் இலட்சுமியின் உடல் அமைப்பையும் இணைத்துக் கற்பனை செய்தது. இலட்சுமி குவளையுடன் நீட்டிய கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, வைத்தகண் வாங்காமல் அவளையே வெறித்துப் பார்த்தான் கந்தன்; மின்சாரம் தாக்குவது போன்ற இன்ப அலைகளை நாணப் போர்வையில் மூடி மறைத்தபடி, “கோளையைப் பிடிச்சுக்கொண்டு கையை விடு. இவ்வளவு நாளும் பாத்தது போதாதென்று இப்பதான் புதுமையாய்ப் பார்க்கிறார்” கூறிக்கொண்டே பழஞ்சோற்றில் கிழங்குக் கறியையும் குழம்பையும் சேர்த்துக் குழைத்து, கையில் வைத்தாள். குந்தியிருந்து உண்டுகொண்டே, “நீயும் தின்னன்” என்றான். “நீ தின். என்றை உடம்பை வளர்த்தது போதும்”

கந்தனே இரசித்து அனுபவித்துச் சாப்பிட்டான். குழம்பின் நெடி மூக்கில் பட்டதும் வயிற்றைக் குமட்டியது இலட்சுமிக்கு. வாந்தி வருவது போலிருந்தது. தான் அருவருப்பதை அவன் அறியக்கூடாது என்பதற்காக, வந்த “சத்தி”யை அடக்கிப்பார்த்த

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

தான். அவளையும்றியாமலே ஓங்காளித்து வாந்தி எடுத்தாள். “என்ன லச்சுமி காலமெ என்ன திண்டனி” அவசரமுமனுதாபமும் கலந்த குரலில் கேட்டான் கந்தன். “நான் ஒண்டும் வித்தியாசமாய் தின்னேல்லை. இது என்னைப்போல பொண்டுகளுக்கு வரவேண்டிய வருத்தந்தான்” அதற்குமேல் அவளால் ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை. நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். கந்தனுக்கோ ஒன்றும் புரியவில்லை. “பொண்டுகளுக்கு வழமையாக வரும் வரும் என்கிறாளே.” சிந்தனை அலைகரை புரண்டோடியது. அப்போது தான் மட்டம் வெடித்து பூமியின் மடியில் வெடித்துக் கிளம்ப விருக்கும் “வாழை மட்டத்”தைச் சுட்டிக் காண்பித்தாள். வெட்கம் பிருங்கித் தின்றது. விர்ரென்று குடிசையை நோக்கிச் சிட்டாய்ப் பறந்தாள். இப்போது கந்தனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. விதைத்த விதை வெடித்து முளைக்கும்போது, உழவனுக்கு ஏற்படும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியில் தொண்டை கிழியக் கத்தினான்;

“லச்சுமி! எடி லச்சுமி!”

“கந்தா! டே கந்தா!”

குரல் கேட்ட திசையை நோக்கித் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான் கந்தன். குடுமி முடிச்சவிழ்த்து மயிர்க்கற்றை முதுகில் தவழ, கண்கள் கணல் கக்க, பீடுநடை போட்டு வந்துகொண்டிருந்தார் வேலுப்பிள்ளை. அவரின் வருகையைப் பார்த்ததும் கந்தனின் எண்ண சாண் உடம்பும் ஒருசாண் உடம்பாக குறுகியது. அவன் தலையில் சுட்டியிருந்த துண்டைக் கழற்றி, உதறிக் கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு அசட்டுச் சிரிப்புடன், “நானைக்குத்தான் வர இருந்த லும்... அதுக்கிடேலை நீர் ணந்திட்டீர்.”

“நானைக்கென்னடா நானைக்கு நேற்றெல்லே நான் உன்னை வரச் சொன்னனான்?”

“நேற்றைக்குக் காசிப்பிள்ளையர் வீட்டிலே கதியாள் வெட்ட

வேண்டியிருந்தது. இன்டைக்கு இந்த குறைத் தரையையும் கொத்திப்போடு, நாளைக்கு வரலாமெண்டு...”

“கந்தா! அவை இவை உனக்குப் பெரிசாயிருக்கலாம், எனக்குப் பெரிசில்லை. என்ரை நிலத்திலே உங்களைக் குடிவைச்சதுதான் பிழை. என்ரை காணியில் இருந்துகொண்டு நான் கூப்பிட்ட குரலுக்கு வரவில்லையென்டால் இன்டைக்கே வெளிக்கிட்டிட வேணும். நான் ஒருக்காத்தான் சொல்லுவன். இன்டைக்கு பின்னேரத்துக்குள்ளே வெளிக்கிடாட்டிக்கு இரவைக்குள்ளே வீடு சாம்பல்” இப்படி வேலுப்பிள்ளை கூறியதற்குக் கந்தன் “கொத்துக்கு” வராதது மட்டும் காரணமல்ல.

இரு வாரங்களுக்கு முன் ஒருநாள்; கந்தன் அருமையாக வளர்த்த பயற்றங்கொடிகளை ஆடு ஒன்று தன் நாக்கை நீட்டிச் சுற்றி வளைத்து மென்று தின்றது. அதைப் பார்த்த கந்தனின் மனம் பகிரென்றது. பயற்றங்கொடிகளை வளர்த்தெடுக்க அவன் பட்ட பாடு, சிந்திய வியர்வைத் துளிகள், பட்ட கஷ்டங்கள். அப்பப்பா. குஞ்சுகளைப் பருந்துக்கு பறிகொடுக்கும் கோழியின் நிலை. எடுத்தான் கல் ஒன்றை. குறிதவறாமல் எறியும் தன் திறமையை நிலைநாட்டினான். மறுகணம் “...ம்மே” என்ற ஈனஸ்வரத்துடன் வீழ்ந்து புரண்டது ஆடு. கந்தன் திகைத்தான். பின்னங்கால் ஒன்று முறிந்த நிலையில் ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்க்கும்போது, முன் ஏற்பட்ட வெறி மாறி, அதன்மீது இரக்கம் பிறந்தது. விழுந்து கிடந்த ஆட்டைத் தூக்கி மார்புடன் காயம்பட்ட இடத்தை மெல்லத் தடவினான். தனது தவறை எண்ணி வருந்தினான். ஆட்டின் சொந்தக்காரரின் பெயரை நினைக்கவே பயமாயிருந்தது. ஆம், வேலுப்பிள்ளையின் ஆடுதான் அது!... இவ்விரு சம்பவங்களும் வேலுப்பிள்ளையின் மனதைச் சுட்டுப் பொசுக்கின. நறநற வெனப் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டே “உங்களை பூண்டோடை ஒழிச்சால்தான் வழிக்கு வருவியள்...” எனக் கூறியபடி துண்டை

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு நிலம் அதிர நடந்தார். அவர் செல்லும் திசையைப் பார்க்கக்கூட அஞ்சினான் கந்தன்.

வேலுப்பிள்ளை போன்றோரின் செயல்கள் கந்தனுக்கு நன்கு தெரிந்தவைதாம். அவர்களுக்குப் பிடிக்காத காரியம் ஒன்றைச் செய்துவிட்டால், கூப்பிட்ட குரலுக்கு உடன் சென்று அவர்களுக்குப் பணிசெய்யாவிடில், ஊரைவிட்டே விரட்டுவது, சூத்தகைக்குத் தோட்டம் செய்தால் முன் அறிவிப்பின்றி மறிப்பது, வீட்டுக்குத் தீவைப்பது இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ...

ஒரு தடவை இப்படித்தான் பனையில் ஒலை வெட்டுவதற்காகச் சொல்லியனுப்பியிருந்தார் வேலுப்பிள்ளை. மறுநாள் வருஷதாகச் சொன்னான் கந்தன். நடந்தது? காசியனைக் கொண்டு, கந்தன் கள்ளுச் சீவுகிற தென்னை மரத்துப் பாளைகளை எல்லாம் வெட்டிப் பாழ்படுத்தியதுதான்! இதனால் முழுநாள் வேலைசெய்து முக்காற் பட்டினி கிடந்த கந்தன், பாளை சீவும் வேலை இல்லாது போக, முழுப் பட்டினி கிடந்தான்.

சின்தனையிலிருந்து விடுபட்ட கந்தன் வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்புபோல விரைன்று விரைந்தான் தனது வீட்டை நோக்கி. “லச்சுமி இனிமே ஒரு நிமிஷம் கூட இந்த வீட்டிலே இருக்கக் கூடாது. அவர் காணியிலே நாங்கள் குடியிருக்கிறதும் போதும் அவரிட்டைப் படுகிற பாடும் போதும்.”

“நினைச்சவுடனை இப்ப என்ன செய்யுறது? எங்கை போறது?”

“இந்த உலகத்திலே எனக்குத்தானே பிழைக்க முடியாது.”

ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு என்பார்கள். கந்தனும் அதே நிலைதான். உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு வீட்டை விட்டுக் கிளம்ப நினைத்தானே தவிர எங்கு போவது, எப்படிப் பிழைப்பது என்று எண்ணிப் பார்க்கவேயில்லை. ஏதோ குருட்டுத் தைரி

யம் அவனை ஆட்கொண்டது. அவ்வளவுதான்.

“லச்சுமி இப்ப நீ வெளிக்கிடப் போறியோ, இல்லையோ! பிழைக்கத்தான் இடமில்லையெண்டா சாக நிலாவரை கூடவா இல்லை! வார்த்தைகள் வெடித்துச் சிதறின. மேற்கொண்டு கந்தனிடம் பேசுவதில் பயனில்லை. இலேசில் கோபம் வராது. வந்தால் அவன் மனிதனல்ல, மிருகம்! அவனுடன் வாழ்ந்த இரண்டாண்டு காலத்தில் அவன் குணங்களை நன்கறிந்திருந்த இலட்சுமி, மறுவார்த்தை பேசாமல் புறப்பட ஆயத்தமானாள். செய்திப் பத்திரிகையைப் பார்க்க முடியாத கிராமம் என்றாலும், அக்கம்பக்கத்து வீட்டுச் சமாசாரம் ஒரு நொடியில் பரவிவிடும். அந்த வட்டாரச் சனமே கூடிவிட்டது. கந்தனின் முகபாவத்தைப் பார்த்தவர்கள் அவனிடம் கதைக்க அஞ்சினார்கள். கூட்டத்தில் நின்ற சீதேவிக் கிழவி துணிந்து கேட்டாள்: “ஏன்ரா மோனை இந்த உச்சி வெய்யில்லை, காத்துக் கீத்துப் பட்டாலும் வாயும் வசிறுமான அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு எங்கடா போகப் போறன் எண்ணுறாய்.”

“எனை கடவுள் படைச்ச இந்தக் காத்து எங்களை ஒண்டும் செய்யாது. இந்த ஊர் மனுசற்றை மூச்சுத்தான் எங்களளெ படக் கூடாது. அதுதான் எங்களைச் சுட்டெரிச்சபோடும்” கிழவிக்குக் கந்தன் என்ன சொல்கிறான் என்பதே விளங்கவில்லை!

விளங்காத புதிரையெல்லாம் விடுவிக்கக் கூடியவர் கணபதி. சிங்கப்பூரில் “சலூன்” வைத்து, திறமையாக நிர்வகித்துப் பெரும் பணம் சம்பாதித்தவர். கலை நுணுக்கமாகத் தொழில் செய்து அதன் மூலம் பெரும் புகழ் பெற்றவர். சீனர், மலாய்க்காரர், ஏழை, பணக்காரர், கற்றோர், கல்லாதார், எழுத்தாளர், பள்ளி ஆசிரியர் - இப்படி எத்தனையோ தரவாரியான மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவரவர்களுடைய அபிலாஷைகளை நன்கு அறிந்தவர்.

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

அரைகுறை ஆங்கிலம் படித்துவிட்டு, எல்லாம் தெரிந்தவர்களாக நடிக்கும் இளவட்டங்களுக்குப் புரியாத விளங்காத விஷயங்களை எல்லாம் விளக்கிச் சொல்லக்கூடிய “நாலும் தெரிந்த” மனிதராக அவர் விளங்கினார். தனக்கெனக் கொள்கை ஒன்றை வகுத்துக்கொண்டு தன்னைப் பொறுத்தவரை சீர்திருத்தக்காரராக விளங்கினார். திறமை, நேர்மை, ஒழுக்கம் இம்மூன்றும் அவரின் அணிகலன்கள். அவருக்கு மழலைச்செல்வம் இல்லாததொன்றுதான் வாழ்க்கையில் பெரும்குறை. ஊரிலுள்ள ஆலமரங்களையும் வேப்பமரங்களையும் ஒன்று விடாமல் சுற்றியும், புனித ஸ்தலங்களில் அன்னதானம் முதலியன செய்தும், அவரது மனைவிக்கு “மலடி” என்ற பட்டம் நீங்கவில்லை. இது கணபதியின் மனத்தை அரித்துத் தின்றது.

அக்கம் பக்கத்திலுள்ள சிறுவர்களுக்கெல்லாம் கணபதியின் வீட்டு விரூந்தைதான் விளையாட்டு மைதானம். அவர்கள் ஆடிப் பாடித் துள்ளி ஓடி விளையாடி மகிழ்வார்கள். அவர்களது மகிழ்ச்சியில் கணபதியின் குழந்தை இல்லாத கவலை பஞ்சாய்ப் பறந்து விடும். இந்தச் சிறுவர் கூட்டத்தில் சளி ஒழுகும் மூக்குடனும் பறட்டைத் தலையுடனும் காட்சி தந்த கந்தன்தான், மின்னல் வேகத்தில் வளர்ந்து கட்டிளங் காளையாகி, இன்று இடைச்சமியின் கணவனுயிருக்கிறான். இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குள் ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையாகும் நிலை. காலச்சக்கரத்தின் சுழற்சியில் மனித வளர்ச்சியின் துரிதத்தை எண்ணியெண்ணி மகிழ்வார் கணபதி.

கந்தன் போட்ட சத்தத்தில் அவன் வீட்டை மொய்த்துக் கொண்டவர்களில் கணபதியும் ஒருவராக நின்றார். பட்டாசு வெடி வெடித்துச் சிதறுவது போன்ற கந்தனின் வார்த்தைகளைப் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கணபதி, “இப்படி வா நான் ஒரு யோசனை செல்லுறன் அதுதான் சரி. நீ பழகின இந்த ஊரை விட்டுப் போறதாலே உனக்கென்ன நன்மை? என்றை காணியிலே

இரண்டு பரப்பு நிறந்தமாத் தாரன். அதிலே ஒரு கொட்டிலைப் போட்டுக்கொண்டு இரன்” என்றார்.

“இரும்பு விலங்கை கழற்றிப் போட்டு பொன் விலங்கை மாட்டச் சொல்லுறீர்”

“அப்பிடிச் சொல்லாதை எனக்குப் பிள்ளைகுட்டியில்லை. ஆனால் தேவைக்கு மிஞ்சின காணி கிடக்குது. எனக்குப் புறகு ஆரும் கொண்டுபோறதுதானே? அதிலே உனக்கு இரண்டு பரப்பு குடுக்கிறதலே எனக்குக் குறைஞ்சு போகாது.”

“எனக்கு நீர் சும்மா தரவேண்டாம். காணிக்கொரு விலையைப் போட்டுத் தாரும். மாசம் மாசம் உழைச்சு அம்பது ரூபா வீதம் கட்டுறன்.”

“உள்ளை மனத் திருப்திக்கு எப்பிடி வேணுமெண்டாலும் செய். எனக்குச் சரிதான்” ஓர் இளம் குடும்பத்திற்கு வாழ வழி காட்டி விட்டோமேயென்ற திருப்தியில் கணபதியின் மனம் மூழ்கித் திளைத்தது.

“உம்மைப்போலே ஒவ்வொருத்தரும் நிலம் இல்லாதவைக்கு இவ்விரண்டு பரப்புக் காணி குடுத்தால் போதும். எங்கடை பிரச்சனையே தீந்திடும்.”

“கந்தா! உன்னைப் போல கடமைப்படாமல் ஒவ்வொருத்தரும் சொந்த நிலத்தில் இருக்கவேணும். அது ஒரு விலங்கை உடைச்ச மாதிரி.”

“இந்தத் தோட்டத்தையும் விட்டுப்போட்டு இனி எப்பிடிப் பிழைக்கிறது?” இதுவரை வியப்பில் ஆழ்ந்திருந்த இலட்சுமி கேட்டாள்.

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

“இரும்பைப் போல இந்தச் சைகையும் அதைவிடப் பலமான மனமும் இருந்தா பிழைக்கவா இடமில்லை? வெளிக்கிடுங்கோ நான் வழிகாட்டுறன்!” எனக் கூறிக்கொண்டே பீடுநடை போட்டார் கணபதி. தந்தை வழிகாட்ட, பின்தொடரும் குழந்தைகள் போல, பின்சென்றனர் கந்தனும் இலட்சுமியும்.

(யாவும் சுற்பனை)

(தினகரன் - ஜூலை 25 ஞாயிறு 1965)

குடி கெடுக்கும் குடி

முத்தன், பிறந்ததிலிருந்து இன்றுவரை வாழ்ந்த வாழ்கின்ற ஊர் இந்தக் கிராமந்தான். பிழைப்புக்காக ரெயில், கப்பல் முதலிய வாகனங்கள் ஏறி வெளியூருக்கோ, வெளிநாட்டிற்கோ சென்றவனல்ல; செல்லும் சூழ்நிலையில் அவனில்லை. அவன் இந்த கிராமத்து மக்களுக்காக உழைப்பதற்கென்றே பிறந்தவன்; மாடாக உழைத்து உழைத்து மற்றவர்களை வாழவைத்து, அவர்களது வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வதற்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்து, தாம் நலியும் உழைப்பாளிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். ஒளிக்கற்றையை மக்களுக்கிந்து தன்னையே தான் அழித்துக்கொள்ளும் மெழுகு

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

வர்த்தியைப்போல அவன் ஒரு நாட்கூலி.

இக்கிராமத்தில் எந்த வீட்டிலும் எந்தவொரு வேலைக்கும் கூப்பிட்ட குரலுக்கு முன்னிற்பவன் அவன்தான். வாழைத் தோட்டம் கொத்தவேண்டுமா? புகையிலைக் கன்றுக்குப் பாத்திகட்ட வேண்டுமா? வேலி அடைக்க வேண்டுமா? விறகு வெட்ட வேண்டுமா? இன்ன பிற வேலைகளுக்கெல்லாம் தட்டாமல் பணிவுடன் முன்னிற்பான் முத்தன். அவனது உண்மையான உழைப்புக்கு அவ்வூர்த் தோட்டங்களில் செழித்து வளர்ந்திருக்கும் புகையிலைக் கன்றும், மிளகாய்ச் செடியும், துளிர்விட்டு நிற்கும் வெங்காயமும் தக்கதொரு சாட்சி! இது ஊரறிந்த உண்மையுங்கூட!

அவன் செய்யும் தோட்ட வேலைகள் ஒவ்வொன்றும் கூலை அம்சம் நிறைந்திருக்கும். அழகாகப் பாத்தி கட்டுவான். அதன் நேர்த்தியை இன்றைக்கு முழுவதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். வரம்புகள் ஒரு நூல் கனம்கூடப் பிசகாமல் அச்சில் வார்த்தெடுத்தது போன்றிருக்கும். தளதளவென்று வளர்ந்து வரும் புகையிலைச் செடிக்கு அவனது பாத்தி அமைப்பு புது மெருகேற்றும். இயற்கையிலேயே அழகான பெண்ணொருத்தி அழகுமிக்க வண்ணச் சேலையணிந்து மேலும் அழகுக்கு அணிசெய்வதுபோல. அவன் தான் வாங்கும் கூலியைவிட, வேலையின் அழகில் ஏற்படும் திருப்தியிலே மெய்மறந்து திளைப்பான். இவ்வுணர்வு அவனது வயிற்றுப் பசியை மறக்கச் செய்யும்; ஏன் தன்னையே மறக்கச் செய்யும். வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகச் செய்யும் தோட்ட வேலைகளில் கூலை அம்சம் நிறைந்து மிளிரும்.

வானம் பார்த்த பூமியான வரட்சிமிக்க மண்ணில் பிறந்த மக்களின் இதயங்களும் வரட்சியானவைதாம். மண்வளம் எப்படியோ, அப்படியே மனவளமும். மண்வளம் இயந்திரத்தின் துணையுடன் உழவர்தம் கைவண்ணமும் சேர்ந்து உச்சநிலை அடைந்தது; மனவளமோ அஞ்ஞான இருளில் முழுகிச் சிந்தித்துச் செயல்

படாமல் மழுங்கிக் கிடந்தது. கூலியென்ற பெயரால் கொடுத்ததை வாங்கிக்கொண்டு திருப்தியடைவான் முத்தன். கூலி என்றால் எல்லோருமே பணமாகக் கொடுத்துவிடுவார்கள் என எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. சிலர் ஒரு வயிற்றுக்குப் பழைய சோற்றையும் ஒரு 'வாய்க்கு' வெற்றிலையும் கொடுத்துவிட்டு, "பின்னைப் ... போட்டு...வாறியே..." என்பர். வேறு சிலர் மானத்தை மறைக்க முடியாத பழைய கிழிந்த வேட்டியைத் தானமாகக் கொடுத்து விட்டு "திருத்திதானே?" என்பர். இன்னும் சிலரோ காற்றுக்கு முறிந்த வாழைப்பிஞ்சு, குற்றை குற்றிய அழுகிய பலாக்காய்களைக் கொடுத்து தமக்குத் தாமே திருப்தியடைவர்.

எப்பொருள் யார் யார் கைபால் கொடுப்பினும் அப்பொருளை முகம் சுளித்து மனம் கோணமல் மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக்கொள்வான். அவனை ஓர் அதிசயப்பிறவி என்றே சொல்லலாம். முத்தன் கொடுத்ததை எல்லாம் கூலியாகப் பெற்றுக்கொள்கிறானே என்பதற்காக, அவன் செய்யும் வேலை ஒன்றும் மட்டமாயிராது. விளம்பரமில்லாத சாதாரண உள்ளூர்த் தொழிற்சாலையில் தயாரிக்கப்படும் உயர்ந்த ரகப் பொருட்களைப்போல. இப்படியாக வயிற்றுப் பிழைப்பின்மூலம் பிபாதுப் பணியாற்றிவந்தான் முத்தன். அவன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சில "பெரிய மனிதர்கள்" ஒன்று சேர்ந்து அவ்வூரிலேயே அவனுக்கு முடிச்சம் போட்டு வைத்தனர்.

முழங்காவிடுக்குகளில் கைகளைக் கோத்தபடி, சால்வைத் துண்டை மடித்துச் சுருட்டித் தலையணையாக்கிக் கொண்டு 'சிவனே' என்று தனியாகப் படுத்துறங்கிய அவனுக்குத் தனிமையைப் போக்கி இனிமைதரும் துணையாக வந்து வாய்த்தாள் பொன்னி. தனக்காக என்று இதுவரை வாழாத முத்தனிடம் சுயநல உணர்வுகள் கொஞ்சம் தலைகாட்டத் தொடங்கின. தான், தனது மனைவி, வீடு ஷாசல் எனும் எண்ணங்கள் துளிர்ந்து அரும்பிவிடத்

கடலில் கலந்தது சுண்ணீர்

தொடங்கின.

அன்று அவனுக்குக் கூலியாகக் கிடைத்த மூன்றரை ரூபாய்க் குச் சின்னதொரு முகம் பார்க்கும் சுண்ணாடி, பிளாஸ்டிக் சீப்பு, 'அட்ரஸ்' அம்பலமாகாத "லோக்கல் மேட்" பவுடர் டின் ஒன்று சகிதம் புது மனைவியை மகிழ்விக்க ஆவலோடு வீடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் மனதிலே ஏற்பட்ட "கிளுகிளுப்பு" கால்களை உந்திச் சவாரிக்குச் செல்லும் காளை மாட்டைப் போல நடையில் ஒருவித கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. தியாகராஜ பாகவதரின் "வதனமே சந்திரபிம்பமோ" என்ற பழைய பாட்டை இராகம், தாளம் என்ற கட்டுப்பாடுகளை மீறிப் பாடிக்கொண்டே "எட்டி மிதித்"தான். அவனது சிந்தனை பொண்ணியை மோப்பம் பிடித்தது...

...கைதேர்ந்த சிற்பி ஒருவனால் முழுமையாகச் செதுக்கப்பட்ட சிற்பத்தைப்போல, அளவளவான அங்க அமைப்புள்ள பொன்னி கறுப்பியானாலுங்கூட நல்ல இயற்கையழகி. அவள் அரிசி இடிக் கும்போது உலச்சையை ஒய்யாரமாகத் தூக்கி "அ...ஸ்ஸு...அ.. ஸ்ஸு..." என ஒலியெழுப்பிக்கொண்டு, உரலில் போடும்போது அவளது மார்பகங்கள் குலுங்கும் அழகேயழகு! வியர்வை தாங்க முடியாத அவள் சில சமயம் இரவிக்கையைக் கழற்றிப்போட்டு மார்பளவில் குறுக்காகச் சேலையை வரிந்து கட்டிக்கொள்வாள். கக்கத்தின் வழியே வழியும் வியர்வைத் துளிகள் "குறுக்குக் கட்டுச்" சேலை விளிம்பில் தொட்டுப்படரும். நெற்றியில் அரும்பும் வியர்வைத் துளிகளை இடதுகை ஆள்க்காட்டி விரலால் வழித்துச் சுண்டுவாள்...

இக்காட்சியை அசைபோட்டுக்கொண்டு சென்ற அவனது சிந்தனை இழை பட்டென அறுந்தது. கடையில் கொஞ்சம் சுண்டலும் வடையும் வாங்கிக்கொண்டான். கால்கள் வீட்டை நோக்

கித் “துரிதம்” போட்டன.

முத்தனும் பொன்னியும் பொருத்தமான ஜோடிதான் என்று லும் கொஞ்சம் கருத்து வேறுபாடும் இருக்கத்தான் செய்தது. அவன் தான் செய்த வேலைக்குரிய சம்பளத்தை முழுமையாக வாங்காத தன்மை அவளுக்கு வேதனையளித்தது. ஒருநாள் கேட்டுவிட்டாள்; அதற்கு அவன் சொன்ன பதில் “நீ சொல்லுறது சரிதான் ஆனா... சாகேக்கை ஆர் உந்த நாய் தின்னாக் காசைக் கொண்டு போகப்போகினம்” “போகேக்கை கொண்டுபோக எங்களுக்கு காச வேண்டாம். எங்கடை சீவியத்தை மானம் மரியாதையாய்க் கழிக்க, காசுதானே வேணும்?

பொன்னியும் சும்மா வீட்டில் முடங்கிக் கிடப்பதில்லை. அக் கம்பக்கத்திலுள்ள வீடுகளில் மிளகாய் இடிப்பது, வெங்காயம் கிண்டுவது, நாற்று நடுவது போன்ற வேலைகளுக்கு அடிக்கடி செல்வாள். முத்தனைப்போலப் பரோபகாரம் பார்க்காமல் செய்த வேலைக்குரிய சம்பளத்தை எப்படிப்பட்ட இடக்கானவர்களிடமும் நாருக்காகக் கறந்துவிடுவாள்!

காலம் கரைந்தது. முத்தன் ஒரு குழந்தைக்கு தந்தையானான். குடும்பப்பாரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தலையை அழுத்தத் தொடங்கியது. பிள்ளை பிறந்த செலவையே சுமக்கமுடியாது போயிற்று. கொஞ்சம் கஷ்டம்தான்! பெஞ்சன் சீனிவாசகத்தின் மகள் “நைலக்ஸ்” சேலை கட்டிக்கொண்டு அடிக்கடி தையல் பள்ளிக்கூடம் செல்வதைப் பார்த்திருக்கிறான் முத்தன், ஒருநாள் விறகுகொத்த அவ்வீட்டிற்கு சென்றிருந்த சமயம், “தங்கச்சி! நீர் உடுத்திருக்கிற உந்தச் சேலைக்கு பெயரென்ன? ‘என்ன விலை வரும்?’ எனக் கேட்டான், “இதுக்குப் பேர் ‘நைலக்ஸ்’ அம்பத்தைஞ்ச ரூபா வரும்.” “என்ன? நைலக்ஸோ” இந்தப் பெயரை நன்கு மனப்பாடம் செய்துகொண்டான். “எப்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

பாடு பட்டும் ஒரு “நைலக்ஸ்” சேலை வாங்கிப் பொன்னியிணை வடிவைப் பார்க்கவேணும்” என எண்ணினான்; இந்த எண்ணம் கனவாகவே போயிற்று!

நிலம் கொத்துவது, விறகு வெட்டுவது போன்ற வேலைகளைச் செய்வதால் மட்டும் குடும்பச் செலவை சமாளிக்கமுடியாது என்பதை நன்குணர்ந்தான் முத்தன். இரண்டொரு பனைமரங்களை மறித்துக் கள்ளுச் சேவத்தொடங்கினான். நல்ல வருவாயும் கிடைத்தது. கள் இறக்கும் குடும்பத்தில் பிறந்தும், ஒரு நாளாவது கள் அருந்தாமல் காலங்கடத்திய அவன் இப்போது வாடிக்கைக்காரர்களுக்குக் கொடுத்து எஞ்சிய புளித்த கள்ளைக் குடித்து மகிழ்வான். குடி ‘ஓவரா’ன சில வேளைகளில் உண்ணாமல் உறங்கி விடுவதுமுண்டு. முத்தன் என்னதான் குடித்துவிட்டுக் கூத்தாடினாலும் அதை அக்கம்பக்கத்திலுள்ளவர்கள் அறியா வண்ணம் மூடி மெழுகிவிடுவாள் பொண்ணி.

காட்டு வைரவர் கோயில் வேள்விக்கு இன்னமும் இரண்டு நாட்களே பாக்கி இருந்தன. மழை இலேசாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தபடியால் அன்றைய தினம் கள்ளு விற்பனை கொஞ்சம் “டல்” இருந்தும் அவன் கலங்கவில்லை. வியாபாரத்தில் இலாபமும் நஷ்டமும் ஏற்படுவது சகஜந்தானே! வேள்வியி அன்று கள்ளுக்கு மிகுந்த கிராக்கி என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இன்றைய நஷ்டத்தையும் சேர்த்து அன்றைக்கு உழைத்துவிடலாம். அன்றைய வருவாயையும் பொன்னி உண்டியலில் போட்டு வைத்திருக்கும் காலையும் சேர்த்து அதனுக்கு “நைலக்ஸ் சேலை வாங்கலாம்” என்ற நினைப்பில் மனம் துள்ளித் திரிந்தது; மசிழ்ச்சி ரேகை முகத்தில் நர்த்தனமாடியது.

விற்பனையாகாமல் தேங்கிக்கிடந்த கள் முழுவதையும் மனம் சளைக்காமல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடித்துத் தீர்த்தான் முத

தன். அந்தக் குடிவெறியிலுங்கூட கடமை உணர்வு உத்தியது. “மாலேக் கள்ளு” ஏறுவதற்காகத் தள்ளாடித் தள்ளாடிச் சென்றான். பணையை இறுகக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு. அப்போது தான் தவழுவதற்குப் பிரயத்தனப்படுத்தும் சிறு குழந்தையைப் போல “தக்குப்புக்”கென்று ஏறத் தொடங்கினான். மரம் நனைந்திருந்தது. போதையுடன் அன்று மரமேறுவது பெரும் சிரமமாயிருந்தது. எப்படியோ தட்டுத் தடுமாறி, மரத்தின் உச்சியை எட்டிப் பிடித்தான்; இமயத்தை வெற்றிகண்ட டென்சின்கின் சாதனைபோல! மெதுவாக வட்டுக்குள் அமர்ந்து கால்களை அகற்றிவைத்தவண்ணம், கருக்குமட்டையின் இடுக்கில் முண்டு கொடுத்துக்கொண்டு, முட்டியைக் கழற்றி, அடைந்து கிடந்த ஏறும்புக் கூட்டத்தைப் “ப்பூ...” என ஊதி முட்டியின் மறுவிளிம்புக்குத் தள்ளி, தான் கொண்டுசென்ற முட்டியில் உள்ளே வார்த்தான். மரத்தின் வட்டுக்குள் இருந்தபடி இன்னமும் கொஞ்சம் குடிக்க வேண்டுமெனும் ஆவல்; குடித்தான். தலை கிறுகிறுத்தது. மனம் வைரவர் கோயில் வேள்வியை நாடி அலைந்தது. ஊர் மாறியது, உலகம் மாறியது, நாகரிகமடைந்தது. ஆனாலும் ஆடுகளைக் கோயிலில் படியிடும் இம்மூட வழகாம் மட்டும் இன்னமும் அட்டையையப்போல ஒட்டிக்கொண்டு அக்கிராமம் மக்களை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதிருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான ஆடுகள் பலியிடப்பட்டுத் தலை வேறு முண்டம் வேறுகக் கிடப்பது போலவும், சிலர் ஆடுகளை வாங்கி உரித்துப் பங்கு போடுவது, - தில் தான் ஓர் ஐந்து ரூபாவுக்கு இறைச்சி வாங்கி நல்லதோர் எண்ணெய் முழுக்குப் போட்டுவிட்டு எலும்பொன்றை எடுத்துப் பல்லுக்குப் பதம் பார்ப்பது போன்ற நினைப்பு...

...வேகமாகச் சுழன்றடித்த சூறைக்காற்று, அம்மரத்தை ஓர் உலுக்கு உலுக்கியது. பனை அங்குமிங்குமாம ஊஞ்சலாடியது. ஓலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதிப் புரண்டன. முத்தன் அணையாக வைத்திருந்த மட்டையிலிருந்து கால் சறுக்கியது. கண்முடிச்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

கண் திறப்பதற்குள் “தொப்”பெனத் தரையில் வீழ்ந்தான். “என்னைப்... பெத்த... ஆச்சி...,” என்ற தினக்குரல் அந்த விடல் முழுவதும் முட்டி மோதி எதிரொளித்தது.

அப்போதுதான் வெங்காய நடுகைக்குச் சென்று வீடு திரும்பிய பொன்னி முற்றத்திலமர்ந்து கைக்குழந்தைக்குப் பாலுட்டிக் கொண்டு, “பேய்க் காத்தா... யடிக்குது, இன்னும் கள்ளேறப் போனவரைக் காணேல்லையே...” என்னும் ஏக்கத்துடன் அவன் மரமேறும் வடலிப் பக்கத்தில் கண்களைவிட்டுத் துழாவிக்கொண்டிருந்த அவளின் காதில், காற்று இரைச்சலினூடே, ‘,தொப்’ பென பனங்காய் விழுவது போன்ற சப்தமும் அதையடுத்து “என்னைப் பெற்ற ஆச்சி...,” என் அவன் அலறியதும் நன்றாகக் கேட்டது. குழந்தையை அப்படியே கிடத்திவிட்டு, அம்புபட்ட, மாமென விரைந்தான். முகம் குப்புற வீழ்ந்து கிடந்த முத்தனின் மண்டை, நொருங்கிக் கிடந்த கள்ளு முட்டியைப்போல, சிதறிக் கிடந்தது. “என்றை ராசாவே என்க் குழறியவாறு அவன்மேல் விழுந்து புரண்டாள் பொன்னி. முத்தனின் கண்கள் மெதுவாக இமைசனே அகற்றிப் பொன்னியை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு மூடிக்கொண்டன்!

குடிப்பதற்குக் கள்ளை ஈந்து, அவளை வாழ வைத்து, பின் அவர்களது குடியைக் கெடுப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த பனைமரம் மட்டு “என்னைப் பெத்த ஆச்சி...” என்ற அவளது தினக்குரலையோ, “என்றை ராசாவே” என்ற அவளது சோகக் குரலையோ, பொருட்படுத்தாது கல் நெஞ்சம் கொண்ட அரக்கனைப் போல வானத்தை நோக்கி நிமிர்ந்து நின்றது.

(யாவும் கற்பனை)

(தினகரன் - மார்ச் 20 ஞாயிறு 1966)

மணியோசை

“ஆற்றங்கரையானுக்கு அரோகரா!” எனும் குரல் வாணைப் பிளந்தது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய பக்தர் கூட்டம் எறும்புகள் ஊர்வதைப்போல வரிசையாக நகர்ந்து ஆற்றைக் கடக்க முயன்றது. முருகனைத் தரிசித்தவர்கள் மறுபக்கம் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தனர். பக்தர்கள் ஒருவரை ஒருவர் முண்டியடித்துக்கொண்டு செல்லாமல், இருபகுதியினருக்கும் மத்தியில் சங்கிலித் தொடர்போல, வரிசையாக நின்று தொண்டர்கள் கண்காணித்தனர்.

கோவிலுக்குச் செல்லும் பக்தர் கூட்டம் சந்நிதியானைத் தரிசித்துத் தத்தம் மனச்

கடலில் கலந்தது கண்ணீர்

சுமையை இறக்கவேண்டும் என்னும் ஒரே எண்ணத்துடன் உற்
சாகம் பொங்க நடந்தது. வீடு திரும்புபவர்களோ, இறைவன்
சந்நிதியில் மனச்சுமையை இறக்கிவிட்டு, அதற்குப் பதில் புறச்
சுமைகளாகப் பெட்டி, கடகம், சுளகு, பிரசாதம் இத்தியாதி
பொருள்களுடன், (ஆசைகள் மனிதனை விட்டு அகலும்வரை சுமை
களும் குறைவதில்லை என்பதை நிரூபிப்பதுபோல) திரும்பி வந்து
கொண்டிருந்தனர். சிறுவர்கள் கடலையைக் “கொறித்துக்” கொண்
டும், பலூன், பந்து, பொம்மை, ஊதுகுழல் முதலிய விளையாட்
டுச் சாமான்களுடனும் வந்துகொண்டிருந்தனர்.

பொரியவர்களிடம் கோவிலுக்குப் போகும்போது இருந்த
உச்சாகம் திரும்பும்போது குறைந்து காணப்பட்டது. கையிலி
ருந்த காசு செலவாகிவிட்டதே என்ற எண்ணம் ஒரு சிலருக்கு.
பஸ்ஸைத் தவற விட்டுவிடக்கூடாதே என்ற அங்கலாய்ப்பு இன்
னும் சிலருக்கு. சிறுவர்களோ வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும்போதே
ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விளையாட்டுச் சாமான்தான் மனக்
கண்முன் நின்றது. அவை கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் உச்சாகம்
பொங்க நடந்தனர்; விளையாட்டுச் சாமான் வாங்க வக்கற்ற சிறு
வர்கள் மற்றச் சிறுவர்களை ஏக்கத்துடன் வெறித்துப் பார்த்த
னர். அவர்களது நடையில் தளர்வு தட்டியது. ஆற்றங்கரையோ
ரமாக ஆண் பெண் என்ற பேதமின்றிப் பலர் குளித்துக்கொண்
டிருந்தனர். சில இளைஞர்கள் நீச்சலடிப்பதும் தண்ணீர் சிந்தி
விளையாடுவதுமாகப் பொழுதைப் போக்கினர். சில முதியவர்க
ளுக்குத் தண்ணீரில் குதித்தும் பாய்ந்தும் குளித்து விளையாடுப
வர்களைக் கண்டதும், இளமை நினைவுகள் பளிச்சிட்டன; உள்ளக்
கணிப்புடன் குளிக்கச் சென்றனர். ஆனால், ஆற்றில் இறங்கப்
பயந்து கரை ஓரமாகக் குந்தி இருந்துகொண்டு, இரு கைகளாலும்
நீரை எற்றி உடலை நனைத்தனர்.

“வள்ளியை மணம்புரிந்த எங்கள் வடிவேலனே, உன் பாதம்

சரணடைந்தோம் எங்கள் வடிவேலனே, எங்கள் வடிவேலனே” என்ற பாடலுடன் உடுக்கடியின் “டுன்... டுன்... டுன்...” எனும் ஓசையும் இணைந்து கலந்தது. தோளில் காவடியும் கையில் வேப் பிலையுமாகத் தாணம் தவறாமல் ஆவேசமாக ஆடிய கர்வடிக்காரர், வள்ளியம்மன் வாசலைக் கடந்து கொண்டிருந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து கற்பூரச் சட்டி ஏந்திய பெண்கள் பின்சென்றனர்.

கோவில் வாசலில் குறுக்குக் கட்டிய கிழவி ஒருத்தி பக்திப் பரவச மேலிட்டால், ஆவேசமாக “உரு” ஆடினாள். அவளது ஆட்டத்துக்கு மொட்டைத் தலையுடன் ஆமையைப்போன்று தோற்ற மளித்த குருடர் ஒருவர், தலையை அங்குமிங்கும் அசைத்தபடி “டண் டாண் டாண் டிக்கு டிக்கு” என்ற ஒரே தாளத்தை, பறை மேளத்தில் விடாமல் அடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

குச்சிபோல் பெலிந்த ஒருவர் வயிற்றுக்கும் மார்புக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதபடி ஒரே மாதிரியான உடல் அமைப்பு. தனது கையில் வைத்திருந்த உண்டியலைக் குலுக்கியபடி “கோயில் விளக்கெரிய எண்ணெய்க்குக் காசு போடுங்கோ” எனக் கூவினாள். சிறுவன் ஒருவன் தும்புமிட்டாய்க்காரனைக் கண்டதும், ஆவல் பொங்கத் தாயின் மடியைத் தடவினாள். சிறுமியோ வளையல்காரனைக் காட்டி, “அம்மா... கா...ப்...பூ...” எனச் சிணுங்கினாள். ஒன்றையும் காதில் போட்டுக்கொள்ளாத தாய், தன்னை மறந்து இறைவனை வணங்கினாள்.

கோயிலின் இடது பக்கமாக மணற்பரப்பில் அமர்ந்திருந்த ஒருவன் “ஐயா கற்பூரம், தாயே கற்பூரம். பக்கெட் அறுபது சதந்தான்” எனப் போவோர் வருவோரைப் பார்த்துக் கத்திக் கொண்டேயிருந்தான். ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த குருவி ஜோசியர், “ஆ... நினைத்த காரியம், பலன் சொல்ல பத்துச்சதம்.

ஐயா வாங்க ஐயா வாங்க” என்று தொண்டை கிழியக் கத்தினார். கடலைக்காரக் கிழவி வாய்க்குள் அதக்கி வைத்திருந்த வெற்றிலை எச்சிலைப் “புளிச்”செனத் துப்பிவிட்டு எச்சிற் கறையை மறைப்பதற்காகக் காலால் மணலைச் சிந்தி மூடினாள்.

கூட்டங்களில் நெரிபடுவது ஷண் நேரமாயினும் உடலுக்கு இன்பமளிக்கும் என்ற நப்பாசையுடன், சில இளவட்டங்கள் வம்பளந்தபடி பெண்கள் கூட்டமாக நிற்கும் இடங்களில் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு சென்றனர். “கோதாரியிலே போனதுகள் கண்மண் தெரியாமல் கால்லை மிதிச்சுக்கொண்டு போகுதுகள்” என ஒருத்தி திட்டினதுகூட இளசுகளின் உள்ளத்திற்கு இதமாக இருந்ததோ, என்னவோ, ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தனர்.

வயோதிபர் ஒருவர் தோளில் இருந்த சால்வையை எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு தரையில் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கியபடி, “சந்நிதியானே! வாழையல்லாம் வரண்டுபோச்சு. புழுதி பறக்குது. மழையொண்டு அடிச்சப் பெய்துதென்டால்.. அப்பனே முருகா... நீயே துணை.” இன்னொருவர், “முருகா! இந்த வருஷம் போயிலைக்கண்டு ஒண்டும் நடாமல் தனிய முழுத்தரையிலேயும் வெங்காயம் நேற்றுத்தான் நட்டனான். இரண்டொரு நாளைக்கெண்டாலும் மழைகிழை ஏதும் பெய்து பயிரை அழிக்காமல் நீயே காப்பாற்றுவாய். கந்தா, முருகா, கருணைக் கடலே” என வேண்டினான்.

நடுத்தர வயதுள்ள ஒருத்தி அப்போதுதான் நீரில் தோய்ந்து விட்டு தலையை சரியாகக்கூடத் துடைக்காமல், ஈரச் சேலையுடன் கண்களில் நீர் மல்க, “அப்.. பூ கதிரமலைக் கந்தனே! எந்தத் துன்பத்தையும் தாங்கலாம். “மலடி” என்ற கொடுஞ் சொல்லை மட்டும் பெண்ணாய்ப் பிறந்தவளாலை ஒருக்காலும் தாங்கமுடியாது.

அப்பனே எனக்கொரு குஞ்சு குருமானையென்டாலுந்தா!"

இளமையில் முதுமையடைந்த ஒருத்தி கைகூப்பி வணங்கிய படி "அப்பனே...! பெத்த எட்டுக் குஞ்சுகளும் போதும். இனியும் என்னைச் சோதிக்காமல், உள்ள குழந்தை குஞ்சுகளை ஒரு நோய் நொடியில்லாமல் வைத்துக் காப்பாற்று."

'சண்முகா கதிரமலைக் கந்தனே! கடன்காரரெல்லாம் என்னைக் கரைச்சல் படுத்தினம். நான் கனக்க உன்னை ஒண்டும் கேக்கேல்லை. உழைச்சுத்தான் முன்னேற முடியாவிட்டாலும், 'ஜாதிக சம்பத்' சுவீப்பிலை ஓர் ஐயாயிரம் ரூபாய் பரிசென்டாலும் தட்டினு... என்றை கடன் தொல்லையை ஒளிச்சிடலாம்.'

"அப்பனே! குறைவற்ற செல்வத்தைத் தந்தாய். மனைவி மக்கள் மாடு கன்று வீடு செல்வம் ஒன்றுக்கும் குறைவில்லை. எல்லாவற்றையும் தந்திட்டு நிம்மதியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு போட்டியே! அப்பனே போதிய மன நிம்மதியைத் தா! நான் வறுமையில் வாடியபோது எனக்கு உற்றாராக இருந்தவரெல்லாம் இப்ப பணக்காரனாகிவிட்டேனெனப் பெருமைப்பட்டுப் பலவித இன்னல்களையும் செய்யினம். தனிமையில் வெளியில் செல்லப் பயப்படும் அளவிற்கு எதிரிகள் மவிந்துவிட்டார்களே! தந்தைக்கு உபதேசம் செய்த சாமிநாதக் கடவுளே என்னை காப்பாற்றி நிம்மதியைத் தாரும்."

கோவிலின் முன் படியருகே இளைஞன் ஒருவன், செக்கச் செவேலென்று நல்ல மாநிறம்; உருண்டையான உடற் கட்டு; எலும்புகள் தெரியாதபடி வழுவழப்பான உடலில், மெழுகியதைப் போன்று மார்பில் சந்தனத்தை அப்பியிருந்தான். தூய வெள்ளை வேட்டி உடுத்து இருப்பில் சால்வையை வரிந்து கட்டி, குஞ்சம் மாதிரித் தொங்கவிட்டிருந்தான். நெற்றியில் அழகாக மூன்று

கடலில் கவந்தது கண்ணீர்

விரல்களால் தீட்டப்பட்ட திருநீற்றுப் பூச்சு, புருவ மத்தியில் சந்தனப் பொட்டு, ஒளிவீசும் கண்கள் உலகை ஊடுருவிப் பார்க்கும் மதி நுட்பத்தை உணர்த்திற்று. சாந்தமான அமைதி குடி கொண்ட பரந்த முகம். பாலமுருகனைப் போலத் தோற்றமளித்த அவன், இரு கரங் கூப்பியபடி மனதை ஒரு நிலைப்படுத்துவதற்காக, இமைக் கதவுகளால் கண்களை மூடி மனக் கதவைத் திறந்து இறைவனை வணங்கினான்.

கோயிலின் வடக்கு வீதியில் கொளுத்தும் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாது சில சிறுவர்கள் பலூன் ஒன்றை வைத்துப் பந்தடித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் ஓங்கி ஒரு குத்து விட்டான். பலூன் உயரப்போய் மெல்லத் தாழ்ந்தது. அடுத்தவன் உனக்கு நான் சளைத்தனல்லன் என்று கூறுவதுபோல இரு கைகளையும் கோத்தபடி ஓங்கி அடித்தான். பலூன் உயரப் பறந்து வடக்கு வீதி மதிலைத் தாண்டி ஆதிமூல வாசலுக்கு அருகில் போய் விழுந்தது. மூன்றாவது சிறுவன் மற்றவர்களுக்கு முன் தான் பலூனை எடுக்கவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தில், ஒரு நொடிக்குள் சுவரேறிக் குதித்து ஒடோடிச் சென்று “ஃபக்”கெனப் பலூனைக் கைப்பற்றியபடி, மதிலுக்கு வெளியில் நிற்கும் தனது சகாக்களைப் பார்த்து வெற்றிச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான். பெருமிதம் அவன் முகத்தில் தாண்டவமாடியது. உயரப் பறக்கும் கழுகுகளுக்குத் தரையில் கிடக்கும் பிணங்கள் தென்படுவதுபோல, குடுகுடு கிழவர் ஒருவர் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ மண்டையைப் போட்டிருவார் என்னும் நிலையில், கால்களில் கால் இடற, தள்ளாடித் தள்ளாடி ஒடோடியும் வந்து, அச்சிறுவனுடைய காதைத் திருப்பியபடி, “இந்தக் காலப் பொடியன்களுக்குக் கண்கடை தெரியேல்லே” என்று உறுமியபடி மறு கையை ஓங்கினார். பலூன் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் ஒரு கணம்கூட நிலைக்காத அச்சிறுவன் காது வலி தாங்காது “ஆ...சோ...” என வீரிட்டுக் கத்தினான்.

வெளி வாசலில் ஊணங்கிக் கொண்டிருந்த இளைஞன், இச்சிறுவன் “ஆச்...சோ...ய்” எனப் போட்ட சம்தத்தில் மன அமைதியிழந்தவனாய், இமைகளை மலர்த்தி, அச்சிறுவனையும், குடுகுடு கிழவரையும் கூர்ந்து நோக்கினான். அவனது கூரிய பார்வை இருவர் மீதும் நிலைகுத்தி நின்றது. உலக சாதனையொன்றை நிலைநாட்டிய வெற்றிப் பெருமிதத்துடன், தள்ளாத வயதிலும் தலைநிமிர்ந்து நின்றார், அந்தக்கிழவர். சிறுவனையும் கிழவரையும் வைத்த கண்வாங்காமல் உற்று நோக்கிய அந்த இளைஞன், இமைக் கதவுகளால் கண்களை இறுக மூடினான்; உணர்ச்சியின் கொந்தளிப்பு இமைக் கதவுகளைத் தாண்டிக் கண்ணீராக வழிந்தது. நெடு மூச்செறிந்தான்; அவனது பரந்த மார்பு விம்மித் தாழ்ந்தது. வாய் மட்டும் எதையேய முணுமுணுத்தது.

“எல்லாம் வல்ல இறைவனே! அதர்மத்தைக் கண்டு வேடுத்து, குரனை வென்று வெற்றிவாகை சூடிய குமரனே! இன்னும் இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டா இருக்கிறாய்?”

அவன் குரலுக்கு இறைவன் செவிசாய்ப்பதுபோல எல்லோர்காதுகளிலும் ஒரே சமயத்தில் ஒலித்த மணியோசை இறைவன் சந்நிதியில் எல்லோரும் சமம் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லிற்று.

(யாவும் கற்பனை)

(தினகரன் - மார்ச் 20 ஞாயிறு 1966)

“கடிதக் காதலி”

ஜலான் தென்கா,
கோல சிலாங்கூர்.

மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர் அவர்களுக்கு, வணக்கம்!

இத்துடன் “காணல் நீர்” என்னும் தலைப்பில் ஓர் சிறுகதை எழுதியனுப்பியுள்ளேன். பிரசுரத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளவும். நானும் ஓர் எழுத்தாளி ஆக வேண்டுமென்னும் பேரவாவினால் உந்தப்பட்டு எத்தனையோ ஆண்டுகள் அல்லும் பகலும் அயராது எழுதியெழுதிக் குவித்து முடிவில் இக்கதையை வடித்தெடுத்தேன்!

எனது முதல் கதையை அச்சில் பார்த்த பின்னர் நான் ஓர் எழுத்தாளி என்ற பெயர் பெற்ற பிறகுதான் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பது என் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை, லட்சியம். அதுவரை எழுதிக் குவித்து கிழலியானாலும் கூட அதற்காக நான் கவலைப்படவில்லை.

ஆகவே என் போன்று தன்னம்பிக்கை மிகுந்த எழுத்தாளி களைப் புறக்கணிக்க மாட்டீர்களென நம்புகிறேன். பத்திரிகை என்ற தாயின் அரவணைப்பில்தானே எழுத்தாளர்கள் என்னும் சேய்கள் வளர முடியும்?

இப்படிக்கு

த. அல்லி

குறிப்பு: இத்துடன் பதினைந்து காசுக்குரிய தபால் தலைகள் வைத்துள்ளேன். இக்கதை பிரசுரத்திற்கு தகுதியற்றது - எனத் தாங்கள் கருதினால் திருப்பியனுப்பவும். இதைக் கசப்புடனேயே குறிப்பிடுகிறேன்.

ஆசிரியர்,
 “மலைவீரன்”
 ஜலான் போகோங்,
 சிங்கப்பூர்.

அல்லலி அவர்கட்கு, வணக்கம்!

நீங்களனுப்பிய “கானல் நீர்” சிறுகதை கிடைக்கப் பெற்றேன். இச்சிறுகதை உங்கள் முதற்கதை எனக் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். இக்கதையைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஓர் ஆரம்ப எழுத்தாளியின் கதையைப் படிக்கிறோம் என்ற எண்ணம் தோன்றவே தோன்றாது. அதற்கு மாறாக முதிர்ந்த பண்பட்ட எழுத்தாளரின் கைவண்ணம் என்றே கருதுவார்கள்.

உங்கள் கற்பனைப் படைப்பான கதாநாயகி விமலா காதலனைப் பிரிந்து வாடுகிறாள். அன்று பெளர்ணமி பூரணச் சந்திரன் சந்தனத்தைக் கரைத்து உலகெங்கும் வாரிச் சொரிவது போல ஒளியைப் பரப்பி இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். வெண்ணிலவின் தண்ணொளி வெந்தழலை அள்ளி வீசுவது போல அவளைத் துன்புறுத்துகிறது முன்பு காதலனுடன் கூடி மகிழ்ந்த போது புத்துணர்ச்சியளித்து மகிழ்வித்த வான்மதி இப்போ வாட்டி வதைக்கிறது. காதலனைப் பிரிந்த ஒரு காரிகையின் விரகதாபத்தை மனப் போராட்டத்தை மையமாக வைத்து அழகுறச் சித்தரித்திருக்கிறீர்கள். நன்று! நன்று! தொடர்ந்து எழுதுங்கள். முயற்சி திருவினையாகும்.

பெண் எழுத்தாளர்கள் மலைநாட்டில் பெருக வேண்டுமென்பது எமது பேரவா. ஆகவே இச்சந்தர்ப்பத்தை உங்களைப் போன்றவர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். சந்தர்ப்பம் என்பது நினைத்த மாத்திரத்தில் கைகூடிவிடக்கூடிய ஒன்றல்லவே?

“கடிதக் காதலி”

பத்திரிகை என்ற தாயின் அரவணைப்பில்தான் எழுத்தாளர் என்னும் சேய் வளரமுடியும் எனக் குறிப்பிட்டு இருந்தீர்கள். இக் கருத்து என்னைப் பொறுத்தவரை கொஞ்சம் மாறுபட்டதாகவே கருதுகிறேன். வேண்டுமானால் பத்திரிகையை செவிலித் தாயாகக் குறிப்பிடலாம். எழுத்தாளர்கள் வளர்ச்சியுற வேண்டுமெனில் பத்திரிகையென்னும் மாற்றாந்தாய் ஓரளவுதான் ஆறுதல் அளிக் பலாம். வளர்ப்புத்தாய் ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்தாலும் வாசகர்கள் என்னும் தாய் ஆதரிக்காவிட்டால், அவளது அரவணைப்பு இல்லையெனில் எழுத்தாளர் சேய்கள் மடிவது திண்ணம். ஆகவேதான் கூறுகிறேன், எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டிய முழுப் பொறுப்பும் வாசகர்களைச் சார்ந்தது என்று. எழுத்தாளர்களையும் வாசகர்களையும் தொடர்புகொள்ளச் செய்யும் இணைப்புப் பாலமாக வேண்டுமானால் பத்திரிகையை வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இது எந்திடமான நம்பிக்கை. இது பற்றி உங்கள் கருத்தென்னவோ?

இக்கண்

பா. சந்திரன்

குறிப்பு: விரைவில் “மலைவீரன்” இதழில் உங்கள் “காணல்நீர்” வெளியாகும்.

ஜலான் தெங்கா,
கோல சிலாங்கூர்.

அன்புள்ள ஆசிரியர் அவர்களுக்கு வணக்கங்கள் பல.

தாங்கள் அன்புகூர்ந்து எழுதிய கடிதம் கிடைக்கப்பெற்றேன். மிக்க மகிழ்ச்சி; நன்றி.

என் கதையை வெருவாகப் புகழ்ந்துவிட்டீர்கள். தங்களைப் போன்றதோர் பத்திரிகாசிரியரின் நல்லாசியுடன் பாராட்டுடன் எழுத்துலகில் பிரவேசிக்கும் பேறு கிடைத்தது என் பேரதிர்ஷ்டமே. மெய்யாகவே என்னை அதிகமாகப் புகழ்ந்துவிட்டீர்கள். தங்களது புகழுரையில் சிக்கித் திக்குமுக்காடுகிறேன். அத்துடன் எனது கதை பிரசுரமாகும் பொன்னான நாளை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பத்திரிகையை “தாய்” எனக் கூறும் என் கூற்றை தாங்களை அப்படியே ஒப்புக் கொள்ளாவிடினும் இருவரது கருத்திலும் உண்மை இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. நான் “தாய்” என்றேன். தாங்கள் “மாற்றாந்தாய்” என்கிறீர்கள். நான் ஓர் எழுத்தாணி என்பதால் பத்திரிகையைத் தாயாக மதிக்கிறேன். தாங்கள் ஓர் பத்திரிகாசிரியராக இருப்பதால் வாசகர்களைத் தாயாக மதிக்கிறீர்கள். பெற்றவள் யாராக இருந்தாலும் பிறந்த குழந்தை கண்ணிழித்துப் பார்க்கும்போது முதலில் கண்ணில் படுபவளைத் தாயாகக் கருதுவது இயல்பு. பின்னர் உணர்த்தப்படும்போது வளர்ச்சியுறும்போது தாய் யார் மாற்றாந்தாய் யார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும். ஒருவேளை நான் எழுத்துலகில் குழந்தையாக இருக்கலாம். ஆகையால் எனது கருத்திலிருந்து மாறுபாடு காணமுடியவில்லை. ஆனால் இருவர் கூற்றிலும் உண்மை இருக்கிறது என்பது மட்டும் உண்மை. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பது தான் மனிதப் பண்பு!

“கடிதக் காதலி”

பெண்களைப் போற்றும் தாய்மையைப் பேணும் தங்கள் கொள்கை தாய்க் குலத்துக்கே பெருமை தருவது. இக்கருத்து பெண் இனத்தைப் பேயாக எண்ணும் அறிவிலிகளைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு நித்திக்கும் தேன்.

ஒன்றை மட்டும் என்னால் எழுதாமல் இருக்க முடியவில்லை. “எழுதாதே” என அறிவு தடை போடாலும் துள்ளித் திரியும் மனமும் குறுகுறுத்த கையும் ஒன்று சேர்ந்து விட்டன. அறிவு தோற்றது! அதன் பயன் இதோ தாங்கள் தங்கள் கருத்தை உணர்த்தும் முறை என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிட்டது. தங்கள் கைவண்ணத்தை ஒரு முறைக்குப் பத்து முறை படித்தேன். படிக்கப்படிக்கச் சுவைக்கிறது.

இப்படிக்கு
த. அல்லி

குறிப்பு: பதில் எழுதாமல் இருந்து விடாதீர்கள்.

ஜலான் போகோங்,
சிங்கப்பூர்.

அன்புள்ள அல்லி அவர்களுக்கு, வணக்கம்!

உங்கள் கடிதம் கிடைக்கப்பெற்றேன். பதில் எழுதத் தாமதமாகிவிட்டது. “மலைவீர”னை மலைநாட்டில் தலைசிறந்த இலக்கிய ஏடாக மிளிரச் செய்ய வேண்டுமென்பது என் லட்சியக் கனவு. இக்கனவை நனவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தால் உங்கள் கடிதத்திற்கு பதில் போடச் சுணங்கிவிட்டது. ஓர் பத்திரிகாசிரியன் என்ற முறையில் எத்தனை எத்தனையோ நபர்களின் கையெழுத்துக்களைப் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் குன்று மணிகளை

நிரை நிரையாக அடுக்கி வைத்தாற்போல் மணி மணியான உங்கள் கையெழுத்தில் என்னதான் காந்த சக்தி பொதிந்து கிடக்கிறதோ நானறியேன்.

என் கையெழுத்தைப் பற்றி என் நண்பன் ஒருவன் சொன்ன வார்த்தைகள் இன்னும் என் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. “அடே சந்திரா உன் பற்கள் எப்படி வரிசையில்லாமல் இருக்கிறதோ அதைப் போலத்தான் உனது கையெழுத்தும் கோணல் மாணலாய் இருக்கிறது. இன்னும் அழகான உவமையுடன் சொன்னால், பழக்கப்படாத வெறிகொண்ட மாட்டைக் கட்டி உழுதால் எப்படியெப்படி எல்லாம் இழுத்துச் செல்லுமோ அதைப் போல”*

இப்படி எல்லாம் என் நண்பனின் பாராட்டுக்கு இலக்கான என் கையெழுத்தை கவர்ச்சியுடன் இருக்கிறது பத்துத் தடவை படித்தேன் என எழுந்திருந்தீர்கள். பல்வேறு குண அமைப்பைக் கொண்டவர்களால் நிரம்பப் பெற்றதுதானே இப்பரந்த உலகம்.

நேற்றைய மலைவீரனில் உங்கள் கதை வெளியாயிற்றே கவனித்தீர்களா? முதல் கதை வெளியான பின்னர்தான் திருமணம் செய்து கொள்வதாக குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். அப்போ திருமண விருந்து எனக்கும் கிடைக்குமல்லவா? ஆமாம் மறந்தே போய் விட்டேன். சுதாநாயகி விமலாவின் விரகதாபத்தை மையமாக வைத்துக் கதை புனைந்தீர்களே, இது முற்றிலும் கற்பனையா? அல்லது.....?

இக்கண்

பா: சந்திரன்

“கடிதக் காதலி”

ஜலான் தெங்கா,
கோல சிலாங்கூர்,

அன்புக்குரிய ஆசிரியர் அவர்கட்கு, ணணக்கம்!

எனது கதையை வெகு நேர்த்தியான முறையில் சிறு தவறுகள் சிலவற்றைத் திருத்தி வெளியிட்டிருந்தீர்கள். பார்த்துப் பார்த்து பூரித்துப்போனேன். எனது லட்சியக்கனவின் முதல் படியைக் கடந்துவிட்டதாகவே கருதுகிறேன். இவ்வளவுக்கும் தாங்கள்தான் காரணகார்த்தா. தங்களைப் போன்றதொரு ஆசிரியரின் ஆதரவு இல்லையெனில் நான் எழுத்தாளி ஆகமுடியுமா என்பது சந்தேகமே. தங்களுக்கு நான் மிகமிக கடமைப்பட்டுள்ளேன். என்ன கைமாறு செய்வது எனத் தெரியாமல் திணறுகிறேன்.

கானல் நீர் என்ன கற்பனையா? அல்லது... எனச் சந்தேகத்ததுடன் கேட்டிருந்தீர்கள். அந்தக் கதையை எழுதும் போது கற்பனையாகத்தான் எழுதினேன். ஆனால் இன்றோ முழுக்கமுழுக்க அனுபவத்தில்..... இதற்குமேல் விவரிக்க முடியவில்லை. பாழாய்ப் போன நாணம் வந்து தொலைக்கிறது.

தாங்கள் எனக்கு வரையும் கடிதங்களில் அல்லி அவர்கட்கு, உங்கள் இதுபோன்ற மரியாதைச் சொற்களை குறைத்துக் கொள்வது நல்லது. தாங்கள் நினைக்கும் அளவுக்கு நான் வெகு தூரத்தில் இல்லை. எனதுள்ளம் தங்களைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது.

எனக்குத் திருமணம் என்றால் அது உங்களுக்குத் தெரியாமலா நடந்துவிடும். அப்படி நடந்தாலும் அது பருப்புக்கறி இல்லாத கலியாணம் போல அல்ல மாப்பிள்ளை இன்றி நடைபெறும் மண விழா போல. விண்ணில் தோன்றும் சந்திரனின் மென்மையான

குளிர்த் ஒளியின்றி தடாகத்து அல்லி மலர்வதில்லை.

இப்படிக்கு
அன்புள்ள
த. அல்லி

ஜலான் போகோங்,
சிங்கப்பூர்

அன்புக்குரிய அல்லிக்கு....

கடிதம் கிடைக்கப் பெற்றேன். உனது கோரிக்கைப்படி மரியாதைச் சொற்களை குறைத்துள்ளேன். நீ நினைப்பதுபோல நமக்குள் இடைவெளி குறுகி வருவதாகவே நானும் எண்ணுகிறேன். தமிழ்ப் புலவன் ஒருவன் மன்னனை நேரில் காணாமலே தீரா நடப்புப் பூண்டான். இது தமிழிலக்கியம் பகரும் நற்சான்று. இதைப் போல் நாமும் ஒருவரை ஒருவர் நேரில் பார்க்காமல் நேசிக்குமளவிற்கு வந்துவிட்டோம். சுண்ணால் கண்டதில்லை, காதல் கொண்டோம். ஒருவரை மற்றவர் நன்கு புரிந்துகொள்ளாமல் அன்பு கொள்வது தவறு என்பர் சிலர். அவர்கள் இக் குறுந்தொகைப் பாடலைப் படித்திருக்கமாட்டார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெய்ந்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந்தாங் கலந்தனதே”

இருவர் காட்டில் எதிர்பாராத முறையில் சந்திக்கின்றனர்.

கடிதக் காதலி

இச்சந்திப் இருவரது உள்ளத்தையும் ஒன்றாக இணைக்கிறது. ஈருடல் ஒருயிராகின்றனர். இத்தகைய பிணைப்பின் பின்னர்தன் தலைவன் மேற்கண்டபாடலின்மூலம் தமக்குள் ஏற்பட்ட உறவையும் இதற்கு முன் ஒருவரை மற்றவர் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகிறான். பண்டையத் தமிழனின் காதல் பண்பை குன்றின் மேலிட்ட விளக்கைப் போன்று தெள்ளத் தெளியக் காட்டும் இப்பாடல் நமக்கும் மிகமிகப் பொருத்தம் அல்லவா? முன்பின் அறியாமல் காதல் புரிவது தவறு என்பவர்க்கு இப்பாடல் ஒன்றே போதும் என நினைக்கிறேன் அவர்கள் வாயை அடைப்பதற்கு!

ஒரு வரம்பிற்குட்பட்டு ஒருதரை ஒருவர் ஆராய்ந்தறிந்து பின் சேர்வதற்குப் பெயர் காதலா? அதில் இயற்கைத் தன்மையே இல்லை வெறும் நடிப்புத்தான். படிப்பில் சமம், பணத்தில் சமம், தோற்றத்தில் சமம் “பார்த்த பின்னர் கண்ணே உன்மேல் எனக்குக் காதல்” என்றால் இதற்கு “ஆராய்ச்சிக் காதல்” என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இத்தகைய வரம்பு எல்லை நமக்கு வேண்டவே வேண்டாம். நாம் இயற்கையாகத் தொடர்பு கொண்டோம். ஆற்று நீர் கரை புரண்டோடி எப்படிக் கடலில் கலக்கிறதோ அதைப்போல நம் மிடையே ஏற்பட்டுள்ள நட்பு - அன்பு - நேசம் - காதல் எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்வோம். அது ரோமியோ ஜூலியட், லைலா கயஸ், அம்பிகாவதி அமராவதி ஆகிய காதல் தெய்வங்களுடன் ஒப்பிடக்கூடியதாக அமையவேண்டும். ஏன் தமிழி லக்கியங்களுக்கே சிகரம் வைத்தாற்போல அமையவேண்டும்,

இக்கண்

பா. சந்திரன்

“கடிதக் காதலி”

ஜலன் தெங்கா,
கோல சிலாங்கூர்.

அன்பரே!

உமது தமிழ் மணம் கமழும் அன்புத் திருமுகம் கண்டேன். நான் எனது தமிழ்ப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு இலக்கியச் சோலையில் புகுந்து அரைகுறை அனுபவத்துடன் வெளியேறினேன். எழுத்தாற்றலை வளர்க்க வேண்டும் எனும் ஆசைத் தீ மனதில் கொழுந்து விட்டெரிந்தது இச்சந்தர்ப்பத்தில் உமது அன்பு நம்மைப்பிணைத்தது. இதயத்திலே நிறுபூத்த நெருப்புப் போல மறைந்து கிடந்த இலக்கியச் சுவையை காதல்க் கனவால் சுடர்விட்டு பிரகாசிக்க செய்கிறீர்கள் இலக்கியத் தேனை காதல்கனியுடன் குழைத்துத்தருகிறீர்கள் சுவைத்து இன்புறுகிறேன் நான்.

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ,, என்ற குறுந்தொகைப்பாடலை டலமுறை படித்துள்ளேன் ஆனால் சுவைக்கமுடியவில்லை எங்கோ பாருக்காகவோ எப்போதோ நிகழ்ந்த சம்பவத்தை ரசனையின் மீதே படித்துத் தீர்த்தேன். ஆனால் இன்றோ நிலைமை மாறி விட்டது. முழுக்க முழுக்க நமக்காகப் பாடப்பட்ட பாடலைப் போன்று நம் வாழ்க்கையுடன் கலந்து இறவா இலக்கியமாக திகழ்கிறது.

முன்பின் அறிமுகமில்லாமல் காட்டில் சந்தித்து கண்களால் கர்த்திழுக்கப்பட்டு கருத்தொருமித்து காதல்கொடியால் சுட்டுண்ட அவர்களுக்கும், ஏட்டின் மூலம் சந்தித்து இதயத்தைப் பறிகொடுத்து இணையில்லாக் காதல் ஜோடிகளாய்த் திகழும் நமக்குமுள்ள ஒற்றுமையை பார்த்தீர்களா? வேறுபாடே காண முடியவில்லை. வானத்திலிருந்து பெய்கின்ற மழைத் துளிகள்

எப்படி மண்ணுடன் கலந்து இரண்டறக் கலக்கிறதோ அதைப்போல அவர்கள் இணைந்தனர் நாமும் இணைந்தோம் கடிதம் மூலம் காதல் கொண்டவாவம் பாடிகள் நாம் நம்மை இணைக்க காரணமாயிருந்த அன்பென்னும் மொட்டு மலர்ந்து என்றும் மணம் வீசிக்கொண்டிருக்கட்டும். நிற்க,

அம்பிகாபதி அமராவதி, ரோமியோ ஜூலியட், லைலா கயன் ஆகிய காதல் ஜோடிகளைக் காட்டி எழுதியிருந்தீர்கள். இவர்கள் யாவரும் காதலில் தோல்வி கண்டவர்கள் ஆகவே, உதாரணத்துக்காகவென்றாலும் இவர்களை தாங்கள் குறிப்பிட வேண்டாம். இக்காதலர்களின் வாழ்வை அல்ல தாழ்வை நினைத்தாலே பயங்கரமாயிருக்கிறது. காதல் புரியும் பலரின் வாழ்வுகானல் நீராவதை கண்ணாரக் காண்கின்றோம் நம் வாழ்வும் இப்படி ஆகிவிடக்கூடாது..... பேதை நான் எதை எதையோ எழுதியுள்ளேன் தவறு இருந்தால் மன்னிக்கவும்.

இங்ஙனம்

உங்கள் அல்லி

ஜலான் போகோங்,
சிங்கப்பூர்.

அன்பே!

உனது தேன்தமிழ் மடல் கிடைக்கப் பெற்றேன். உன் திருவுருவைக் காண்பதற்கு பதில் திருமுகத்தைத் தான் பார்க்கிறேன். நேரில் பார்க்கும் பாக்கியம் கிடைக்காவிடினும் முத்துப்போன்ற எழுத்துக்கள் மனக்கண்ணில் உனது உருவத்தை உள்ளக் கிடக்கை

“கடிதக் காதலி”

களை தெளிந்த நீரில் தெரியும் பிரதிபிம்பத்தைப் போல தெள்ளத் தெளியக் காட்டுகிறது.

இப்போது நான் காப்பி, தேனீர் பருகும் வழக்கத்தை விட்டு விட்டேன். காப்பியில் ஒரு வித விஷச் சத்து இருக்கிறது தேனீர் பித்தம் என்பதனால் அல்ல, ஏந்திழையே நீ எந்தன் நெஞ்சத்தில் நிறைந்திருக்கும் போது சுடச்சுட தேனீர் பருகினால் என் அழகு மயிலின் மென்னுடலை அது கருக்கி விடுமே என்ற அச்சத்தினால் தான்.

முன்னோர் செய்த சில தவறுகளை ஆராய்ந்தறிந்தால் நாமும் அத்தவறுகளை செய்யாமல் தப்ப முடியும் ஆகவே கண்களை மூடிக் கொண்டு எதையும் அப்படியே ஒப்புக் கொள்ளாமல் ஆராச்சிக் கண் கொண்டே பார்ப்போம் ரோமியா ஓர் அவசரபுத்திக்காரன் தன் காதலி மயக்க மருந்து உட்கொண்டுள்ளாள் மாயவில்லை என் பதை சற்று நிதானமாக ஆராய்ந்தானேயாகில் வீணாக அவன் மாண்டிருக்கவும் முடியாது வாழ்வும் பாழாகியிருக்காது.

கயலோ மகா கோழை மனதைக் கொஞ்சம் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு காரியத்தில் செயல் பட முனைந்தால் பைத்தியக்காரன் என ஊரார் இகழ்ந்திருக்கமாட்டார்கள் லைலாவை இன்னொருத் தன் தட்டிக்கொண்டு போயிருக்கவும் மாட்டான்.

அம்பிகாபதி சபலபுத்திக்காரன் தொள்ளாயிரத்து தொண் ணூற்று ஒன்பது பாடல்களையும் தெள்ளு தமிழில் பேரின்ப மழை யாகப் பொழிந்தவன். ஒரே ஒரு பாடலை மட்டும் சிற்றின்ப பாடலாகப் பாடாமல் சிந்தைக்கு சிறிய வேலை கொடுத்து சபல மின்றி பேரின்பப் பண் இசைத்திருப்பானேயாகில், அரண்மனையின் அந்தப் புரத்தில் அமராவதியின் அறையில் ஆயிரமாயிரம் இன்பப் பண் இசைத்து இன்புற்றிருக்கலாமல்லவா? அம்பிகாபதியின் கவி

ரசனையில் மூழ்கித் தீளைத்து அனுபவித்திருந்த அமராவதி பெரும் கவிதை ரசிகை அப்படி இருந்தும் கடவுள் வாழ்த்து எது என்பதை அறியாமல் அதையும் கணக்கில் சேர்த்து விட்டாள் என்றால் அவளது அறியாமையை என்னவென்று சொல்வது. இவற்றை எல்லாம் நான் குறிப்பிடுவதற்கு காரணம் இப்படிப்பட்ட தவறு ஏதாகிலும் நம் வாழ்வில் குறிக்கிட்டு நம் காதலையும் அழித்து விடாமல் இருப்பதற்கான தற்காப்பு எண்ணந்தானே தவிர குறை கூறும் நோக்கமல்ல. நிற்க

உனது கதையைப் பற்றி நேயர்கள் பலர் பலவித அபிப்பிராயங்கள் தெரிவித்துள்ளனர் ஒருவர் கானல் நீரை வெகுவாகப் பாராட்டியுள்ளார் மற்றொருவர் காம உணர்ச்சியைத் தூண்டக் கூடிய முறையில் பிரிவை மையமாக வைத்து அதுவும் ஒரு பெண் எழுதியிருக்கிறாரே என அங்கலாய்த்துள்ளார். இன்னும் ஓர் அன்பர் அல்லி என்பவர் ஆணை, பெண்ணை திருமணமாகிவிட்டதா? இன்னும் என்னென்னவோ இங்கு வாசகர்கள் ஏன்தான் இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்கிறார்களோ? அதுவும் நான் நேசிக்கும் மங்கையைப் பற்றி என்னிடமா விசாரிப்பது! இக்கடிதங்கள் எல்லாம் என் கைவசமேயுள்ளது பின்னர் நேரில் சந்திக்கும் போது காட்டுகிறேன்.

இப்படிக்கு
அன்பு பா. சந்திரன்

குறிப்பு:- இத்துடன் எனது புகைப்படம் ஒன்று அனுப்பியுள்ளேன்.

அன்பரே

உமது திருமுகமும் திருவருவும் கிடைக்கப் பெற்றேன். படத்தைப் பார்த்து உல்லம் பூரித்தேன் தாங்கள் தங்கள் புகைப்படத்தை அனுப்பியதற்கு மறைமுகமானதோர் உட்கருத்து உள்ளதாக உணருகிறேன் அதாவது எனது புகைப்படத்தை தாங்கள் பார்க்க விரும்புகிறீர்கள் அதை எழுத்து மூலம் தெரிவிச்சாமல் முதலில் உங்கள் படத்தை அனுப்பியிருக்கிறீர்கள். அப்படித்தானே? மன்னிக்கவும் புகைப்படமெதுவும் கைவசமில்லை பின்னர் கண்டிப்பாக அனுப்பி வைப்பேன். தாங்கள் என் கோர உருவத்தை நேரில் பார்ந்தால் என்ன முடிவிற்கு வருவீர்களோ?

அம்பிகாபதி அமராவதி, ரோமியோ, கயஸ் ஆசியோரைப் பற்றிய ஆணித்தரமான உங்கள் கூற்றை மறுக்கவோ எதிர்க்கவோ முடியாதவளாயிருக்கிறேன். எதிரியாக இருந்தாலும் இறந்த பின்னர் போற்றுவோரைத்தான் கண்டிருக்கிறேன் தூற்றும் தங்களை யும் காண்கின்றேன். பிணத்தை வெட்டிக் கிழித்து ஆராய்ந்தாலும் பிரிந்த ஆவியை மீட்கமுடியாது.

வாசகர்களின் பாராட்டுக்கும் எதிப்புக்கும் நன்றி. நேர்மையான விமர்சனந்தான் எழுத்தாளனை புடம் போடும் பட்டறை இதனால் பலவீனமான எழுத்தாளன் மடிந்தாலும் உறுதிமிக்க செய்கள் மேன்மேலும் வளர்ச்சியடையலாம் - பிரகாசிக்கலாம்.

எனக்கு “திருமணமாகி விட்டதம்” என எழுதிய வாசகர்கள் அன்பின் காரணமாக எனது வாழ்க்கையை ஆராய முற்பட்டிருக்

கலாம் அவற்றைப் பொருட் படுத்தாதீர்கள் எனது பள்ளித் தோழி ஒருவர் பள்ளியிலிருந்து வீட்டுக்குச் செல்லும் போது வழியில் சில இளவட்டங்கள் சேர்ந்து கொண்டு குத்தலாக பேசுவது சீட்டி அடிப்பது போன்ற குரங்குச் சேஷ்டைகள் செய்வது வழக்கம் அவளோ புத்திசாலிப் பெண்ணானதால் ஒன்றும் அறியாதவள் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் செல்வாள் நாளடைவிட இளவட்டங்களே பின்வாங்கினர். இம்முறையை நானும் பின்பற்றுவது நல்லது சிறு சம்பவங்களை மிகையப்படுத்தினால் அது என் போன்ற பெண்களுக்கு களங்கத்தைத்தான் தரும்.

இப்படிக்கு

உங்கள்

அல்லி

ஜலான் போகோங்,
சிங்கப்பூர்

ஆருயிரே

உன் அஞ்சல் கிடைக்கப் பெற்றேன் அவ்வஞ்சல் ஏமாற்றத் தையே சுமந்து வந்துள்ளது உனது புகைறபடத்தை அனுப்பி ரூப் பாய் என ஆவலுடன் சடிதத்தைப் பிரித்த எனக்கு, காணல் நிரை மான்கண்ட நிலைதான். பிறகு கண்டிப்பாக அனுப்புகிறேன் என எழுதியிருந்தாய். இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான் உறங்கிக்கிடக்கும் உணர்ச்சியை உசுப்பிவிட்டு ஆண்கள் உணர்ச்சியின் உச்சாணிக் கொம்பில் இருக்கும் போது ஒன்றும் அறியாதவனைப் போன்று பாசாங்கு செய்வது.

“கடிதக் காதலி”

உனது கடிதங்கள் எனக்குத்தாக சாந்திதான் பசி தீர்க்காது. பசிதீரும் நேரத்தை எதிர் நோக்கியிருந்தாலும் அதுவரை காத திருப்பதற்குரிய தெம்பு அளிப்பதற்காகவேனும் உனது புகைப் படத்தைப்பார்க்க வேண்டாமா? மானசீகமாக ஒருத்தியை எத்தனை காலந்தான் உருவகப் படுத்துவது. உனது திருவுருவைக் கண்டு ஆன்ந்திக்க வேண்டும் எனும் பேரவா உந்தித்தள்ளுகிறது. கருத் தொருமித்த காதலர்க்கு அழகைப் பற்றிய பேச்சுக்கே இடமில்லை உனது வடிவழகைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை புகைப்படத் தைப் பார்க்கத்தான் துடிதுடிக்கிறேன். என் விருப்பை விளக்கிய பின்னும் ஏன்தான் இந்தப் பிடிவாதமோ? என் சிந்தையைக் கலக்கிய செந்தமிழே இன்னும் என் பொறுமையை சோதிக்காமல் உடன் பதில் - படமும்தான்.

இக்கண்
பா. சந்திரன்

ஜலான் தெங்கா
கோல சிலாங்கூர்

என்றும் உனது உள்ளக் கோயிலில் வைத்து னணங்கும் அன் புத் தெய்வத்திற்கு அடியாள் அல்லி எழுதிக் கொள்வது. உண் மையில் இக்கடிதம் தங்களுக்கு அதிர்ச்சியையும் மனக்கலக்கத்தை யும் தரலாம் கடிதத்தைப் படித்த பின்னர் தங்கள் மனநிலை எவ்வாறிருக்குமோ என்பதை என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை ஒரு பொய்யைக் கூறியதற்காக-கூறியபின் அதிலிருந்து தப்புவதற்காக பொய்ச் சொற்கள் பலவற்றை புனைந்துரைகளைக் கூற வேண்டிய இக்கட்டான கட்டத்தில் மாட்டிக் கொண்டேன். கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளைக்கு என்பார்கள் நானே ஒரு

மாதங்களுக்கு மேல் புளுகிக் கடத்திவிட்டேன். பீடிகை எல்லாம் எதற்கு உள்ளதை உள்ளபடி அப்பட்டமாகச் சொல்லுகிறேன்.

தாங்கள் தங்கள் புகைப்படத்தை அனுப்பியபோதே நான் எனது படத்தை உங்களுக்கு அனுப்பியிருக்க வேண்டும் அப்படி அனுப்பாததற்கு காரணம் நான் ஓர் பெண்ணல்ல; ஆண். பெயர் அல்லியல்ல ஆண்டியப்பன்! எழுத்தாளனாக வேண்டும் என்னும் துப்பாசையால் எத்தனையோ ஆண்டுகள் எழுதி எழுதிக் குவித்தும் ஒரு பத்திரிகைகூட என் கதைகளைப் பிரசுரிக்க முன் வரவில்லை. எழுதிச் சோர்ந்த நான் “மலை வீரன்” என்னும் பெயரில் மாத விதழ் ஒன்று ஆரம்பிக்கப் படுகிறது என்னும் செய்தி கேட்டு மகிழ்ந்தேன் மற்றப் பத்திரிகைகள் பிரசுரிக்காமல் திருப்பி அனுப்பிய கதைகள் “வெள்ளி விழா” கொண்டாடுமளவிற்கு பெருகிக் கொண்டே வந்தது. “வெள்ளி விழா” “பொன் விழா” வாக மாறி விடுமோ என் ஏங்கிக் கொண்டிருந்த போது “மலைவீரன்” ஆரம்பிக்கப்படுகிறது என்ற செய்தி மகிழ்ச்சியைத் தந்ததில் வியப்பில்லை. இந்தக்காலம் இனக் கவர்ச்சிக்கு முக்கியத்வம் கொடுக்கும் காலம். “பத்மினி மார்க்” நல்லெண்ணெய் என்றும் “சாவித்திரி மார்க்” சுருட்டு என்றும் எதற்கெடுத்தாலும் பெண்களின் படத்தைப் போட்டு விளம்பரம் செய்யும் இந்தக் காலத்தில் என் பெயரைப் பார்த்ததும் ஆண்டியப்பன் இவன் ஆண்டிக்கு அப்பன் “பேரைப்பார் பேரை” ஆண்டிப்பயன்! இப்படி எல்லாம் கிண்டல் செய்யும் உலகமிது. பெயரில் ஒரு கவரச்சியூட்டித்தான் பார்ப் போமே என்ற எண்ணத்தில் “த. அல்லி” என்ற பெயரில் மலை வீரனுக்கே முதலி எழுதினேன். வெற்றியே தந்தது. நான் பெண்தான் என நம்பி தாங்கள் கடிதத் தொடர்பு கொண்டீர்கள் உண்மை தெரிந்தால் தங்களின் கண்டனத்திற்கு ஆனாக நேருமே என எண்ணி மீண்டும் மீண்டும் பெண்ணாகவே நடித்தேன். இது சட்டப்படி பெரும் குற்றம் என்பதும். எழுத்தாளர்

ஆக வேண்டும் என்பதற்காக பெண் பெயரில் புகுந்து கொள்வது முதுகெலும்பு இல்லாதவனின் செயல் என்பதை நன்கு உணர்ந்து இந்த மாபெரும் தவறுக்காக என்னை மன்னிக்கும் படி மிக மிகத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நடந்தவைகளை மறந்து மன்னித்து மீண்டும் என்னிடம் கடிதத் தொடர்பு கொண்டீர் களானால் என் வாழ்க்கையில் ஓர் நல்ல நண்பர் கிடைத்தார் என மகிழ்வேன்.

இப்மடிக்கு

அல்லி அல்ல த. ஆண்டியப்பன்

ஜலான் போகோங்,
சிங்கப்பூர்.

அன்புள்ள அல்லிக்கு அல்ல,

ஆண்டியப்பனுக்கு அன்புடன் எழுதுவது, உங்கள் அன்பான கடிதம் கிடைக்கப் பெற்றேன். கடிதத்தைப் பார்த்து நான் அதிர்ச்சியடையவுமில்லை, கலங்கவுமில்லை. நீங்கள் ஓர் பெண் அல்ல ஆண் என்பதை உங்கள் முதல் கடிதத்திலேயே புரிந்து கொண்டேன். கோல சிலாங்கூர் வாசி எங்கள் அலுவலகத்தில் புருப் ரீடராக வேலை செய்கிறார். பெயர் மகதேவன். அவர் உங்களுடன் படித்தவராம். உங்கள் கதையைப் படித்துவிட்டு இந்தக் கையெழுத்து எனக்கு நன்கு நினைவிருக்கிறது. உண்மைப் பெயர் ஆண்டியப்பன். கல்யாணம் பண்ணாத கட்டிலங்காளை என்ற விபரங்களைச் சொன்னார். உங்கள் செய்கைக்காக நான் ஆத்திரப்படவில்லை அனுதாபப்பட்டேன். நீங்களாகவே உங்கள் உண்மைப் பெயரைக் கூறவேண்டும் என்பதற்காகவே கடிதத் தொடர்பு

“கடிதக் காதலி”

கொண்டேன். அது காதலாக மலர்ந்து தீராக் காதல் கொண்டதாகப் பசப்பினேன். எனக்கு அம்பிகாவதி, ரோமியோ, கயஸ்போன்ற காதலரர்கள் உறுதுணை புரிந்தனர். எனது தீராக் காதலை ஈடுசெய்ய முடியாத நிலையில் மன்னிப்புக் கேட்கும் பரிதாப நிலைக்கு வந்துவிட்டீர்கள். என்னை ஏமாற்ற முயன்றீர்கள். நான் உங்களை ஏமாற்றினேன். நீங்கள் நினைத்தபடி நான் ஒன்றும் பிரமச்சாரி அல்ல சம்சாரி. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நாகம்மாளை கைப்பிடித்து இன்று இரு மழலைச் செல்வங்களுக்குத் தந்தை. நிற்க.

தங்கள் கடிதங்கள் சிலவற்றை என் தேவி பார்த்துவிட்டாள். அது முதல் நான் அல்லியிடம் கள்ள நட்புக் கொண்டிருப்பதாக சந்தேகப்பட்டுவிட்டாள். அல்லி என்பது பெண்ணல்ல ஆண் என எவ்வளவோ சொல்லியும் பயனில்லை. அதனால்தான் உங்கள் புகைப்படத்தை அனுப்பும்படி எழுதினேன். அதைப் பார்த்த பிறகாவது சந்தேகம் தீர்ந்து சந்தோசமாக வாழலாம் என நினைத்தேன். இப்போ நீங்களாகவே பெண் அல்ல ஆண் என நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தி எழுதிய கடிதத்தையும் காண்பித்தேன். இவை யாவும் சந்தேகத் தீயை சுடர்விட்டு எரியச்செய்யும் எண்ணெய் ஆகவும் சுள்ளி ஆகவும் பயன்பட்டதே தவிர தீயை அணைக்க முடியவில்லை. ஆகவே இக்கடிதம் கண்டதும் இங்கு வந்து எங்கள் குடும்பப் பிணக்கைத் தீர்த்து சந்தேகப் பேயை விரட்டி இழந்த சந்தோச வாழ்வை மீட்டுத் தருமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். உங்கள் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கி வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருக்கும் முன்னாள் காதலன்,

பா. சந்திரன்

எஸ். வி. தம்பையா

ஜலான் தெங்கா,
கோல சிங்கப்பூர்.

அன்புக்குரிய நண்பர் அவர்கட்கு அன்புடன் எழுதுவது

எனது காதல் கடிதங்கள் தங்கள் துணைவியின் கையில் கிடைத்ததால் பெரும் அமளி ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதை அறிந்து மிகமிக வருந்துகிறேன். இவ்வளவுக்கும் காரணமாக இருந்த நான் நானாய தினம் இங்கிருந்து சிங்கப்பூருக்கு வர தயாராகிக்கொண்டிருக்கிறேன். உஸ்விடம் வந்ததும் சந்தேகம் தீர்ந்து இழந்த மகிழ்ச்சி மீண்டும் அடைந்து இன்புறுவீர்கள் என்பதை நினைக்கும் போது மெய்யாகவே பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். நிற்க,

சென்ற கடிதத்தில் விடுபட்டுப் போன செய்தி இரண்டு அதையும் குறிப்பிட்டு விடுகிறேன்.

உங்களுக்கு கடிதக் காதலியாக இருந்த நான் அதே சமயம் இன்னொருத்திக்கு காதலனாகவும் இருந்தேன். ஒரே சமயத்தில் இரு வேடங்கள் தாங்குவது மிகச் சிரமமான காரியம். அல்லி என்று புனைப் பெயர் வைத்துக் கொண்டேனே அவள் வேறு யாருமல்ல என் அதை மகள். அடுத்தமாதம் அல்லிக்கும் எனக்கும் திருமணம். காதல் மணம்தான் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவுத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து அல்லியின் சொந்த அண்ணன்தான் தங்கள் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் மகாதேவன். என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தானே அவனேதான்! எனது திருமண அழைப்பிதழ் சகிதம் இதோ புறப்படுகிறேன்.

இப்படிக்கு
த. ஆண்டியப்பன்

(பொன்னியில் பிரசுரமாகியது)

“ஆடி மாதம்”

அறிவிப்பு:-

கீழே கையொப்பமிட்டிருக்கும் முனியம்மானாகிய நான், இதன் மூலம் தெரிவித்துக் கொள்வதென்ன வெனில்,

என்னைக் கைப்பிடித்த கணவர் சுப்பையா என்பவர் சுமார் 6 மாதங்களுக்கு மேலாக என்னைக் கவனியாது இருந்து வருகிறார். நான் 10-7-1955ல் இருந்து இதுவரை என் பெற்றோருடனேயே இருந்து வருகிறேன் பல கடிதங்கள் எழுதியும் அவற்றிற்குப் பதில் போடாமலும், செலவுக்குப் பணமனுப்பாமலும் இருந்து விட்டார் என் கணவர். ஆகவே இவ்வறிக்கை வெளியான ஒரு வாரத்திற்குள் என்னைச் சந்தித்து எங்களுக்குள்ளுள்ள பிணக்கைத் திர்த்தாலன்றி பின் சுப்பையா என்பவருக்கும் எனக்கும் கணவன்-மனைவி என்ற தொடர்பிருக்காது என்பதை இதன் மூலம் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

3-3-1956

இப்படிக்கு
முனியம்மாள் கோலசிலாங்கூர்

இந்த அறிக்கையைப் படித்ததும் சுந்தரத்திற்கு “தி”கென்றது. அச்சில் தவறிய சில எழுத்துக்களைச் சேர்த்து மீண்டும் படித்தான். நம்பவே முடியவில்லை. பத்திரிகையில் வெளியான செய்தி ஒன்று எத்தனையாந் தேதியில் வெளியானதோ தெரியாது. ஒரு சிறு துண்டுத்தாஸ்தான் பொத்தல்கள் நிறைந்த அவனது பாக்கட்டில் சில்லறைக் காசுகளைப் போட்டால் தவறிவிடும் என் பதற்காக அத்தானை எடுத்து அதில் சில்லறைக் காசுகளை வைத்து மடிக்கும்போதுதான், சுப்பையா முனியம்மாள் என்ற பெயர்களைப் பார்த்ததும் அதில் என்னதான் எழுதியிருக்கிறதோ அவசர அவசரமாகப் படித்தான்.

இந்த உலகத்தையே சபித்துவிட வேண்டும் போலிருந்தது. நாசரிகத்தின் பெயரால் முன்னேற்றத்தின் சிகரமான காரியத்தைச் சாதிப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு பண்புக்கு முரணான வழியில் சிறு தகராறையும் தாங்கும் சக்தியிழந்து மணமுறிவு செய்யும் ஆயிரமாயிரம் மக்கள் கண்முன் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தனர்.

காதல் மணம் செய்து கொண்ட அவர்களை ஓர் லட்சியத் தம்பதிகளாகவே எண்ணியிருந்தான் சுந்தரம். ஆகவே இந்த அவசர முடிவு அவனுக்குப் பொருந்தும் ஆச்சரியமளித்தது. அன்றாடம் உடைகளை மாற்றுவது போல மனைவியைக் கணவன் மாற்றுவதும் கணவனை மனைவி மாற்றிக் கொள்வதுமான இழிநிலையை எண்ணி வருந்தினான். அனுபவமில்லாதவன் உலகைப் பற்றிய இன்ப எண்ணங்களால் எழில்தரு மாணிகையையே மனக் கோட்டையாகக் கட்டியிருந்தான். அவையெல்லாம் நொடிக்குள் இடிந்து சரிந்தன. “வாழ்கையாம் வாழ்க்கை மன உறுதியே இல்லாத கழுதைகளுக்கு குடும்பம் வேறு வேண்டிக்கிடக்குது” எனச் சபித்துக்கொண்டு ஒரு “தேம்பா” சிகரட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்து புகைக் கற்றைகளை வளையம் வளையமாகவிட்டான். அவ்வளையத்தினூடே

“ஆடிமாதம்”

சுப்பையா முனியம்மாளின் தோற்றம் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தது.

சுப்பையா பெற்றோரின் கெடுபிடிக்காக திருமணம் செய்து கொண்டவனன்று. அவன் ஓர் அநாதை. அவன் விருப்பப்படி ஏன் அவளின் விருப்பப்படியுந்தான் திருமணம் நடைபெற்றது. முனியம்மாளும் அப்படி ஒன்றும் அவசரபுத்தியில் நடந்து கொள்ளக் கூடியவளல்லள். என்பதும் சுந்தரத்துக்குத் தெரியும். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்னவாக இருக்கும் எனச் சிந்தித்தான் முடியவில்லை. ஒரே குழப்பம் எதற்கும் நேரில் காளுங் போய் சுப்பையாவை நேரில் பார்த்து உண்மையறியலாம் நாளேக்கு எப்படியாவது காஜாங் போக வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டபடி அவனது பொழுது போக்குமிடமான “சிரம்பான் தமிழர் சங்கத்தை நோக்கி நடந்தான்.

சுப்பையா உற்றார் உறவினரற்ற தனிக்கட்டை பெரிய அனுபவசாலியல்லாவிடினும் வாழ்வதற்குப் பணம் முக்கியம் என்பதை மட்டும் நன்கு தெரிந்திருந்தான். அதனால் மாத சம்பளம் நூறு வெள்ளியையும் சிக்கனமாக செலவு செய்து சிறிது மிச்சமும் வைத்திருந்தான். இது அவனுடன் வேலை செய்யும் சகதொழிலாளர்களுக்கு அவன் மேல் நன்மதிப்பையூட்டியது. பலரும் பலவாறாக அவனைப்பற்றிய நல் அபிப்பிராயங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வார்கள். அவனும் தானுண்டு தன்வேலையுண்டு பிறர் விசயங்களில் தலைபிடமாட்டான் இது அவன் தனக்கென வகுத்துக் கொண்ட ஒரே வழி!

மாணிக்கம் “மண்டோர்” நீண்ட நாட்களாக அவனது தன்மைகளை ஊன்றிக் கவனித்துக் கொண்டே வந்தார் அவருக்கு ஒரு ஆசை சுப்பையாவை தனது மருமகப்பிள்ளையாக்க வேண்டுமென்று இந்த ஆசையைசகதர்மினியான சவுந்தரத்தம்மாளிடம் சொன்

னார். சவுந்தரத்தம்மாள் கிழித்தகோட்டைத் தாண்டும் ஆண் மகன் மாணிக்கம் மண்டோர் அல்ல! சிறு சம்பவங்களையும் தன் மனைவியின் விருப்பப்படி தான் செய்வார் அப்படி அவர் அடங்கிநடக்காமல் இருந்தால் எப்பவோகூறும் சன்னியாசங் கொண்டிருப்பார்!

சவுந்தரத்தம்மானும் பார்த்தாள் பயலிடம் கொஞ்சம் பணம் பசை இருக்கிறது நல்ல உழைப்பாளி வீட்டு மாப்பிள்ளையாக வைத்துக் கொள்ளாமல் “நான் நீ” என்று ஏதாவது சொன்னாலும் பயல் பொறுத்துக் கொள்வான் அதனால் இந்தச் சம்பந்தம் அவளுக்கு நிரம்பவும் பிடித்து விட்டது. “...ம்..சரி” என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னாள். அதைச் சிரமேற்கொண்டு செயல் பட முனைந்தார் மாணிக்கம் மண்டோர்.

சுப்பையாவை திருமணம் செய்யுமாறு பலர் வற்புறுத்தினர். அவனோ “இப்ப என்ன அவசரம் மெதுவாச் செய்துக்குவோமே, ‘என்றான்’ என்னப்பா மெதுவா காலாகலத்திலே ஏதோகழுதையோ குதிரையோ ஒண்ணைக்கட்டிக்கிட் நாம்நாமென்று வாழ்க்கை நடத்திறியா...” என சொல்லத் தொடங்கினார் சுப்பையாவின் மனதிலே கல்யாண ஆசை அரும்பத்தொடங்கியது பணம் நிறைய சம்பாதித்துக்கொண்டுதான் கலியாணம் என அவனது திட்டத்தை மாற்றியமைத்தான். முனியம்மாளைப் பார்த்தும் அவள் அழகியோ என்னவோ அவனுக்கு அவளையும், அவளுக்கு அவளையும் பிடித்து விட்டது.

கலியாணச் செலவு பூராவும் மாணிக்கம் மண்டோர். செலவிலேயே நடைபெற்றது. அவருக்குத் தெரியும் இருல் போட்டுச் சுரூப் பிடிக்க வேண்டுமென்று.

திருமணம் முடிந்த மறு மாதமே முனியம்மானையும் கூட்டிக் கொண்டு காஜாங் போய் விட்டான் சுப்பையா இது மண்டோருக்கும் மனைவிக்கும் கொஞ்சம் காட்டந்தான். இருந்தும் வெளிக் காட்டவில்லை.

நாளடைவில் சுப்பையாவுக்கும் மாமனார் வீட்டுக்கும் லேசான மனக் கசப்பு. காரணம் பயலிடம் ஏதாவது பணம் இருக்குமென எதிர்பார்த்தார்கள் கலியாணத்திற்குப் பிறகு ஆக 50 வெள்ளி தான் உள்ளது எனத் தெரியவந்தது. மகளையும், மருமகளையும் தங்கள் வீட்டிலேயே வைத்திருக்கலாம் என நினைத்தார்கள் அதுவும் தோல்வி. பயலிடம் ஏதாவது “நான் நீ” ஏனப் போசலாம் என நினைத்தார்கள் இப்போதுதான் தெரிய வந்தது தன்மானம் எங்கிறது கொஞ்சமாச்சும் அவனிடம் இருப்பதாக. வஞ்சம் தீர்ப்பதற்கு எதிர் பார்த்த மாணிக்கம் மண்டோர் குடும்பத்திற்கு புதையல் கிடைத்ததைப்போன்ற மகிழ்ச்சி. அடுத்த மாதம் ஆடி மாதம். புதிதாக மணமுடித்தவர்களை ஆடிமாதத்தில் குடும்பம் நடத்தவிடுவதில்லை. இந்தியப் பண்பு ஒன்று மனையாவிலும் குடியேறியது. சவுந்தரத்தம்மாள் ஆடி அசைந்து ஆப்பிள் ஆரஞ்சு எள்ளுருண்டை சகிதமாக மகள் வீட்டுக்கு வந்தாள். மருமகனின் சம்மதத்துடன். மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு கோல சிலாங்கூர் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

சுப்பையாவுக்கும் மனைவியை விட்டுப் பிரிவதென்றால் என்னவோ போலத்தான் இருந்தது. அதுவும் புது மனைவியைப் பிரிவது சொல்லவா வேண்டும். இணைத்து வைத்தவர்களே சிறிது காலரா பிரிந்து வாழ வேண்டும் என்றனர். மரபின் பெயரால். முன்னையது கரும்பு; பின்னையது வேம்பு. அதற்கு என்னதான் செய்வது பிரியமனமில்லாமல் பிரிந்தனர். சவுந்தரத்தம்மாள் வந்த வேலை முடிந்த மகிழ்ச்சியில் வீடு போய்ச் சேர்ந்தாள்.

முனியம்மாளும் தாய் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள். முன்பெல்லாம் ஒண்டியாகத்தான் சமைச்சச் சாப்பிட்டான் இப்ப என்னமோ அது பெரும் தொல்லையாகிவிட்டது;

லேசான இருமல் எதற்கும் ஆஸ்பத்திரியில் காட்டினால் நல்லது என நினைத்து ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனான். இருமலை நன்கு கவனித்து பரிசோதித்த டாக்டர் காசத்தின் அறிகுறி அதனால் இப்போ வீட்டுக்குப் போக முடியாது வார்ட்டில் தங்க வேண்டுமெனக் கூறினார். சுப்பையாவும் சம்மதித்தான் நாட்கள் உருண்டோடின வியாதி குணமடைவதற்குப் பதில் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது.

முனியம்மாளுக்கு இந்தச் செய்தியைத் தெரிவிக்கலாமென எண்ணினான் இதை அறிந்து அவளும் ஏன் கஷ்டப்படுவது போதாதா என எண்ணி அவளுக்கு அறிவிக்காமல் இருந்து விட்டான்.

சங்கத்தை சென்றடைந்த சுந்தரம் அன்றைய “தமிழ் முரசு” சை எடுத்துப் புரட்டினான். இவிய செய்திகளைத் தாங்கி வரும் தமிழ் முரசு தாங்கொணாத வேதனை தரும் செய்தியையும் கமந்து வந்தது:-

திருமண அறிவிப்பு

அண்மையில் கோல சிலாங்கூரில் மறு
மணம் செய்து கொண்ட தம்பதிகள்
சுடலைழுத்து - மூனியம்மாள்.

Wrapper Printed at
Thamizh Saini Anchagam, Madras-600 017.
noolaham.org | aavanaham.org